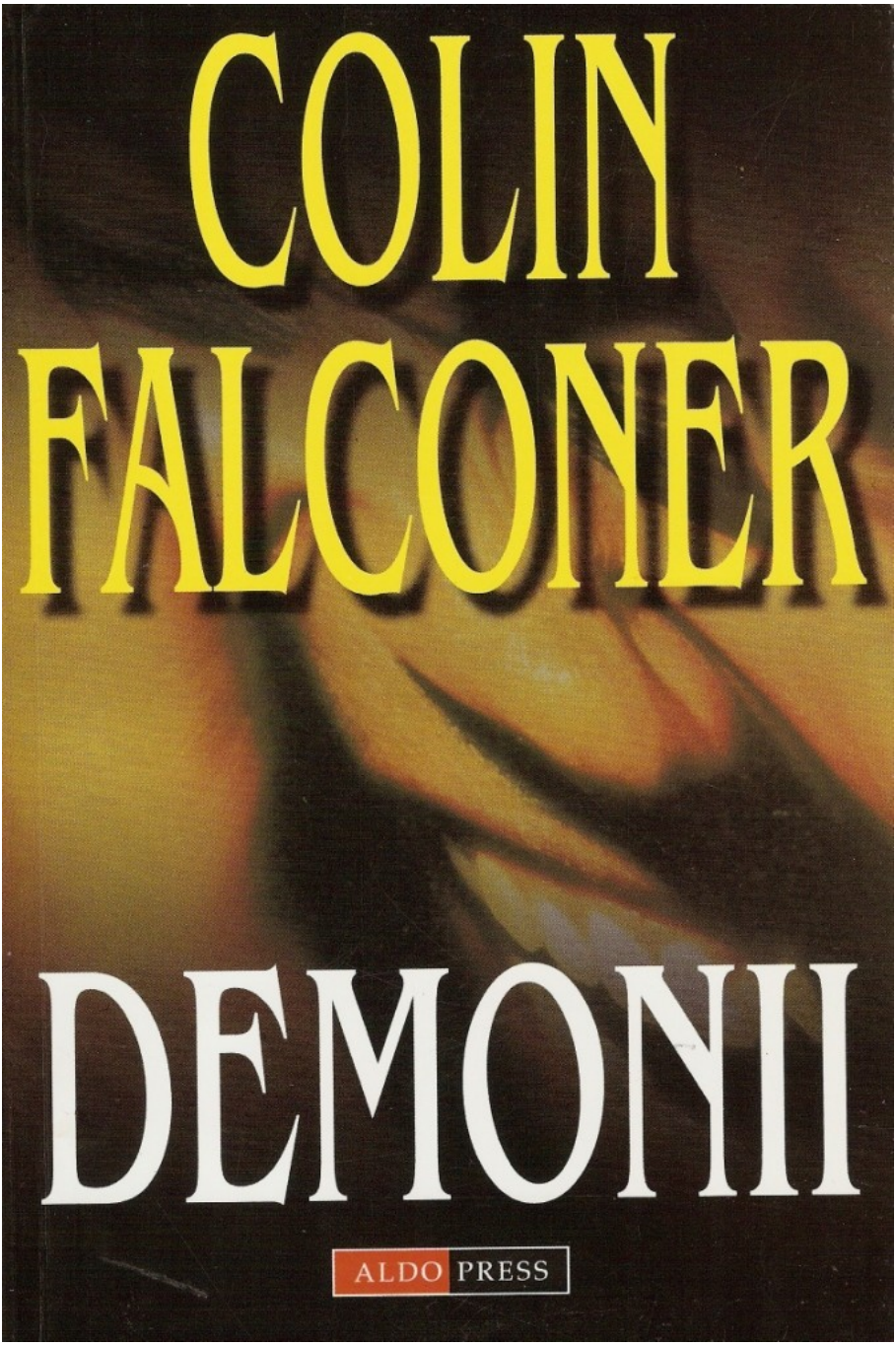
COLIN
FALCONER
DEMONII
ALDO PRESS

COLIN FALCONER

DEMONII

Copyright © Colin Falconer 2000
Traducere: Mihnea Columbeanu -Bucureşti;

PARTEA ÎNTÂI

Prin *„viaţă sexuală normală”,* ne referim la formele de activitate sexuală care au loc în mod normal la oamenii sănătoşi, fireşti, iar în categoria sexului anormal grupăm toate formele de sex care se produc numai rareori şi, prin forma lor, deviază în puncte esenţiale de la formele obişnuite. Frontiera dintre normal şi anormal, însă, nu este în nici un caz clar definită, existând tot felul de faze intermediare.

J. Fabricius-Møeller

Unu

Highgate, nordul Londrei

Cândva, fusese foarte frumoasă. Şi încă mai era, dacă ai fi putut privi dincolo de paloarea vineţie-ceroasă a pielii, ochii cu pleoapele pe jumătate lăsate, clemele de pe sfârcuri şi limba scoasă. Totuşi, oamenii din subsol, aparent dezumanizaţi de către salopetele lor albe şi concentrarea captivată cu care priveau prin microscoape, n-o luau în seamă. Trupul ei neînsufleţit devenise aproape irelevant pentru ei. Numai drăgălaşa fotografă de la S.0.3, cu părul lung şi negru ca abanosul strâns la spate într-o coadă-de-cal, părea preocupată de ea, imortalizând-o din toate unghiurile, ca o paparazza nesăţioasă. Singurul sunet din cameră era sfârâitul servomotorului electric din aparat.

Detectivul Sergent Terry James îi făcu cu ochiul. Fotografa nu-i dădu atenţie, luând o imagine de aproape cu încheietura legată a mâinii femeii.

Fox stătea lângă colegul ei, în dreptul mesei de tortură. Devenise aproape indiferentă în faţa morţii, dar crimele sexuale continuau s-o stânjenească, provocându-i şi acum acea senzaţie de crispare greţoasă în abdomen. Ceilalţi, deşi erau profesionişti la fel ca ea, îi evitau privirea. Acele fapte le inspirau o anume stare proprie numai lor, înfricoşător de primordială, poate fiindcă ura care le motiva era concentrată nu asupra unei singure persoane, ci împotriva întregului sex pe care-l reprezenta. Făcea

ca prin străfundurile minţii să forfotească mici umbre; aşa, îi era mai uşor să interpreteze greşit privirile dure ale bărbaţilor, să uite că erau de partea ei.

— Ce-avem aici, T.J.? întrebă ea.

James – pe care toţi cei din brigadă îl numeau T.J. – ridică din umeri.

— Un asasinat S şi M elementar, răspunse el. Întinsă şi moartă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, murmură Fox, cu un nod în gât, făcând un pas înapoi.

T.J. zâmbi..

Chiar în acel moment, sună telefonul.

În cameră încetă orice mişcare. Echipa criminalistică, medicul legist, Pakula, chiar şi fotografa, priviră spre telefonul alb şi zvelt de pe masă, lângă bancheta tapiţată unde zăcea fata moartă, un instrument din secolul douăzeci care distona cu decorul medieval contrafăcut al subsolului.

Fox aşteptă să intre în funcţiune robotul, dar acesta părea să fi fost închis. Acest lucru i se părea foarte curios, în circumstanţele date.

— Spune că nu poate veni la telefon, instrui T.J. Pe moment, are mâinile legate...

Chiar dacă era dezamăgit că nimeni a râs de gluma lui, T.J. n-o arătă.

— Dacă tu te pregăteai pentru un act sexual complicat cu legături, sigur ai fi dat drumul robotului, spuse Fox, gândind cu voce tare.

— Întotdeauna, răspunse T.J.

Fox, care purta pe lângă salopeta albă şi mănuşi de latex, ridică receptorul.

— Da?

Un glas bărbătesc întrebă:

— Faci clisme?

Fox privi în jur, prin celula subterană. Nu avea ferestre, iar pe pereţi erau agăţate diverse instrumente de tortură: un bici negru din piele împletită, o ţepuşă, o cravaşă. *„Şi uite-mă pe mine, o fată catolică atât de cuminte, vorbind despre clisme cu un necunoscut.”*

Se zări pe sine însăşi, încadrată un moment în oglinda instalată pe peretele din capătul camerei, o femeie blondă

trecută de treizeci de ani, cu expresie austeră, dacă nu chiar tăioasă, fără machiaj, poate puţin cam prea înaltă. Nu era tocmai zeiţa sexului pe care şi-o reprezenta imaginaţia înfierbântată a lui T. J., dar nici rău nu arăta, pentru ora aceea din noapte. Deşi cam părea a juca într-un film cu extratereştri, în salopeta şi galoşii ei albi de protecţie.

— Cine sunteţi, vă rog? spuse ea.

— Faci sau nu?

— De unde aveţi numărul meu?

— Eşti Pisica Franţuzoaică?

„Nu, sunt Detectiv Inspector Madeleine Fox; Pisica Franţuzoaică zace la un pas de mine, întinsă şi moartă, după cum cu atâta eleganţă s-a exprimat T.J. Dar să lăsăm pentru moment detaliile.”

— Trebuie să ştiu cine v-a trimis, înainte de a discuta aranjamentele cu dumneavoastră, spuse ea, încercând să evite ochii lui T.J.

— Iepuraşul.

— Iepuraşul…?

— *Eşti* Pisica Franţuzoaică sau nu? insistă omul.

— Poate veniţi azi după-amiază pe la trei, răspunse Fox, dar necunoscutul închisese deja. Puse receptorul în furcă.

— Ţi-ai tras o şustă tare? se interesă T.J.

— A închis, spuse ea.

— Ce voia?

— O clismă.

T.J. îşi muşcă buza. Până şi Pakula fu nevoită să facă un efort.

— Sper că i-ai spus să şi-o bage-n cur. Puteai conta pe T.J. că turteşte cu barosul orice moment picant.

— Voia cu Pisica Franţuzoaică.

— A dat vreun nume, doamnă?

— Prietenul lui se numeşte Iepuraşul.

— Christoase. Parc-ar fi colţul animalelor aici.

Echipa de criminalişti îşi reluă activitatea, dând cu periuţele peste diverse suprafeţe, în căutare de amprente. Unul dintre ei găsi o fibră textilă pe duşumeaua de ciment şi o puse aproape reverenţios într-un plic de probe, ca şi cum ar fi fost o relicvă sacră; minuţiozităţile laborioase, dar inestimabile ale investigării unei crime. Pisica Franţuzoaică, goală, răstignită pe o masă de lemn, rămăsese din nou neluată în seamă, cu demnitatea

terfelită alături de vitalitatea ei.

Fox îl privea pe Peter Gold, noul copil-minune al unităţii de criminalistică, dirijându-i pe ceilalţi cercetători în activitate. Imaginea lui de Sherlock Holmes anchetând la locul unei crime, cu pardesiul şi lupa ridicată la ochi, nu era complet falsă. Investigaţiile criminalistice moderne urmăreau o formulă precisă, bazată pe o premiză singulară: orice contact lasă urme.

Nu era deloc imposibil să se comită un asemenea act violent asupra unei alte persoane fără a lăsa nimic în urmă, dar devenea tot mai dificil. Se spunea că infracţionalitatea era din ce în ce mai sofisticată; la fel erau şi investigaţiile criminalistice. Crima nu era o treabă de amator.

Amprentele digitale se puteau preleva de pe aproape orice suprafaţă, chiar şi de pe pielea omenească, iar prezenţa lor pe un cuţit sau o rangă însângerată era o probă irefutabilă de vinovăţie. Amprentele latente puteau supravieţui mult timp la locul unei crime: se găsiseră chiar şi pe papirusurile egiptene străvechi, în Valea Regilor.

Chiar şi dacă ucigaşul îşi luase măsura de prevedere de a purta mănuşi, de obicei lăsa în urmă alte urme minuscule. Un pantof, mai ales dacă fusese purtat un timp, putea lăsa o impresiune unică; fibrele textile puteau fi comparate cu orice articol de îmbrăcăminte; un singur fir de păr, dacă era intact, cu rădăcină cu tot, putea acţiona împotriva unui vinovat, purtându-i amprenta genetică unică.

Recoltarea probelor era o muncă migăloasă şi istovitoare, şi nu în fiecare zi aveau ocazia de a face turul unei camere de tortură private. *„Cu asta, mi-aş trage o lună întreagă de invitaţii la cină, dacă aş avea timp să ies în lume – sau să mănânc”,* îşi spunea Fox. Munca de poliţie pretindea programe de şaisprezece ore pe zi, iar în ultima vreme Fox rareori mai lega cunoştinţe noi, poate doar cel mult persoane cu pupilele fixe şi dilatate.

Fotografa Ministerului de Interne continua să ia imagini cu blitzul ale locului crimei, în timp ce Fox şi T.J. stăteau cu mâinile în buzunarele salopetelor lor albe, privind cu indiferenţa echipei de sunet pe un platou de filme pornografice.

Fox reveni cu atenţia spre fata răstignită pe masă, cu mâinile prinse în cătuşe. Îşi stăpâni imboldul de a o acoperi. Un asemenea mod de a muri avea ceva obscen. Pe torsul femeii se

scursese ceară rece de lumânări, de o culoare verde lugubră şi viscerală, acum răcită. Clemele de pe sfârcuri nu păreau deosebit de dureroase; Fox îşi spuse că nu şi-ar fi putut prinde facturile lunare cu asemenea instrumente slabe. Nici una dintre torturile minore nu fusese suficientă pentru a o trimite pe Pisica Franţuzoaică pe lumea cealaltă.

Fox nu avea nevoie de autopsia profesoarei Elizabeth Pakula pentru a afla cauza morţii. Victima avea contuzii pe gât, hemoragii minuscule în jurul ochilor, numite *petechiae,* şi limba scoasă, umflată şi vânătă. Până şi un novice şi-ar fi putut da seama că fusese sugrumată.

O concluzie atât de sumară n-ar fi impresionat-o pe Pakula: avea o treabă de făcut şi proceda cu cea mai profesională sârguinţă. Înfricoşătoare şi căruntă, la cei cincizeci de ani ai ei, T.J. şi restul brigăzii din Hendon Road o porecliseră Fecioara cu Scalpelul.

Conform procedurii obişnuite, medicul legist nu era chemat la locul faptei, dar acesta nu era un câmp infracţional obişnuit, iar Fox dorise ca Pakula să examineze cadavrul *in situ.*

Elizabeth Pakula începu o examinare amănunţită a trupului neînsufleţit, vorbind încet într-un reportofon acţionat de sunetul vocii, în timp ce lua temperatura camerei, consemna poziţia cadavrului şi bizara sa modalitate de prezentare, cu o voce monotonă şi tărăgănată, ca şi cum ar fi citit prognoza meteorologică.

Fox se duse la capătul mesei, unde se aplecă să vadă dacă nu se zăreau urme uscate de spermă pe vulvă sau în partea interioară a coapselor victimei. *„Pakula o să ne spună destul de curând”,* îşi zise ea, simţindu-se ca o elevă care încearcă să vadă notele la teză înainte de înapoierea lucrărilor.

În mintea ei, se imagină pe sine însăşi aşa cum ar fi văzut-o un străin, aplecată să se uite la organele genitale ale unei moarte. *„Dacă m-ar vedea tata acum... Sau mama, sau Ginny...”*

Fox avu impresia că distingea vag nişte vânătăi roşiatice în zona posterioară a trupului. După moarte, când bătăile inimii încetaseră, gravitaţia făcea ca sângele să se adune în partea de jos. Lividitatea se instala cam după două ore şi se stabiliza după opt, aşa că, oricât de mult ai fi mutat cadavrul după aceea, *„vânătăile”* caracteristice rămâneau. Ele indicau dacă trupul fusese mişcat după moarte. În acest caz, lividitatea corespundea

cu poziţia culcată. Femeia murise pe masă, sau cu foarte scurt timp înainte de a fi întinsă acolo.

Rigiditatea cadaverică se instalase şi ea. *„Iisuse”,* îşi spuse Fox, întrebându-se cum aveau să pună infirmierii pe targă cadavrul răstignit şi cum îl puteau introduce în furgon.

Fotografa îşi lăsase jos aparatul Nikon şi înregistra scena crimei pe bandă video. Fără îndoială, era necesar s-o vadă băieţii din Hendon Road. Intimitatea era un privilegiu la care puteai aspira în timpul vieţii: după moarte, trupul, până şi fanteziile private, deveneau proprietate publică.

Fox se bucură să lase catacomba privată a Pisicii Franţuzoaice în seama echipei criminalistice şi a medicului legist. Cadavrele n-o mai fascinau, dacă o fascinaseră vreodată, iar acel trup în curs de răcire îi provoca destulă greaţă.

Catacomba se afla în subsolul unei case semidetaşate cu trei etaje din Highgate. Cândva, fusese grandioasă. Fox nu se putea decide nici chiar acum dacă era o stradă în lentă ascensiune socială, sau o zonă revendicată de jungla urbană. Grădina era îngrijită şi bine întreţinută, contrastând cu curtea din faţă a vecinilor, o învălmăşeală de buruieni şi ierburi, cu sticle goale de Newcastle Brown împrăştiate pe cărare.

De afară, casa arăta în stare bună, fără să atragă atenţia. Nu era genul care te-ar fi făcut să-ţi spui: *„Cine ştie ce perversiuni s-or fi întâmplând aici...”* Interiorul era la fel de anonim. În antreu şi în salonul din faţă se găseau vaze cu flori proaspăt culese. Pe masa de cafea stătea un roman – deschis, cu faţa în jos, ca şi cum Pisica Franţuzoaică ar fi fost deranjată în timp ce citea. Existau până şi fotografii de familie în rame argintii, pentru numele lui Dumnezeu.

„Chiar şi reginele sado-masochismului aveau vieţi personale”, medita Fox.

T.J. stătea lângă combina stereo din salonul spaţios, cu vedere la stradă. Apăsă pe butonul CD-playerului, cu un deget înmănuşat. Debussy. Fox se încruntă. Cumva, se aşteptase la heavy metal.

— Iisuse, ia uită-te-aici, spuse T.J.

— Ce este? întoarse Fox capul.

— Citea Nicholas Sparks, arătă el cu capul spre masă. Poftim. Şi-a pierdut dorinţa de a trăi. Cazul e rezolvat.

Unul dintre agenţi se încruntă. Fox era jenată. Nu avea nimic împotriva umorului negru, dar T.J. întrecea măsura, ajungând direct la nivelul unei boli mintale.

Fox se uită pe fereastră, la freamătul de afară. Vecinii şi trecătorii stăteau dincolo de cordoanele poliţiei, cu atenţia captivată a spectatorilor la un accident de circulaţie. Era mai interesant decât programul de la televizor, în special dacă erai şomer şi nu aveai ceva mai bun de făcut lunea dimineaţă. Un tânăr cu fes de lână şi căşti de walkman la urechi privea alături de ceilalţi, fredonând muzica; o femeie musulmană, împingând un cărucior cu un copil, se oprise să caşte gura; câţiva tineri albi cu scurte de piele se strâmbau la poliţişti; un alergător de jogging cu tricou London Marathon şi lanţ de aur la gât se opri din fugă pentru a-şi satisface curiozitatea.

— Eu merg să mă uit sus, spuse Fox.

La etaj lucrau doi membri ai echipei lui Gold. Erau meticuloşi, căutând urmele de sânge în scurgerea de apă a lavaboului şi chiştoace de ţigară în toaletă. Fox intră în dormitor, unde privi în jur, surprinsă. Arăta mai mult ca dormitorul unei fetiţe decât al unei femei în toată firea. Pereţii erau decoraţi într-un roz pal, patul era acoperit cu dantelă, iar pe pernă – un accent înduioşător, îşi spuse Fox – stătea un ursuleţ. Se întrebă la ce s-o fi aşteptat. La un pat de cuie şi suveniruri de la Gestapo, probabil.

Lângă perete se afla un scrin de mahon. Fox privi cum unul dintre oamenii lui Gold căuta prin sertare. Un haos. Treningurile şi lenjeria fuseseră aruncate laolaltă, nimic nu era împăturit, doar îndesat înăuntru, la nimereală.

Omul scoase complet sertarul de jos şi găsi o casetă de lac negru, pe care i-o arătă lui Fox. Înăuntru se aflau cătuşe care se închideau cu arici Velcro, cleme pentru sâni, o cutie cu lumânări albe, nişte perii ţepoase pentru câini, un vibrator purpuriu, gel anticoncepţional. Victimei îi plăcea să amestece plăcerea şi munca.

Parţial, Fox încă se mai simţea stingherită de rolul pe care-l jucase în a distruge intimitatea tinerei moarte. Toată lumea avea secrete, lucruri pe care nu le ştia nimeni: filmul deochiat pe un raft, scrisorile de la un amant gay de demult, lenjeria destinată numai ochilor fiinţei iubite, toate ascunse la loc sigur. Dar oamenii nu se gândeau niciodată la moarte, mai ales la moartea

subită, neaşteptată, şi la ceea ce se putea întâmpla atunci cu secretele lor. Uneori, Fox se simţea ca un corb, ciugulind măruntaiele unui leş de animal, pe un drum pustiu.

Ca detectiv, criminalist, devenise atât voyeuză, cât şi intimă cu morţii, ajungând să-i cunoască prin intermediul unui puzzle de detalii observate şi aparent nesemnificative. Scrută camera, observând pe perete un afiş al filmului *„Dosarele X”,* prins lângă o reclamă la săpunul Pear’s în ramă edwardiană; pliante de operă la Covent Garden, lângă programe ale meciurilor echipei F.C. Arsenal, pe raft; o canapea victoriană aşezată lângă un şezlong Ikea.

Se întreba dacă Pisica Franţuzoaică visase vreodată că, într-o zi, o persoană complet străină avea să-i disece şi să-i examineze aşa toate detaliile vieţii ei personale. Moartea era un tâlhar. Nu-ţi lua numai viaţa, pe urmă îţi scotocea şi prin buzunare, ca să-ţi fure toate secretele.

Gold scoase capul de după uşă.

— Cred că am găsit ceva, spuse el.

Doi

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

Când intră în Camera de Incidente, Fox fu asaltată de mirosul familiar al fumului stătut de ţigări. Ridică privirea spre avizierul alb prins pe toată lungimea unui perete. Operaţiunea avea deja o denumire: *DOAMNA ÎNTUNECATĂ.*

Fox se aşeză şi sorbi din cafeaua proastă, lăsând o urmă de ruj pe paharul de polistiren. Îşi consultă însemnările, asigurându-se că detaliile de la locul crimei îi erau întipărite clar în minte şi că era pregătită pentru întrebările Detectivului Inspector Şef. Greg Mills preluase brigada de la Marenko. Spre deosebire de Frank, care devenise o legendă vie a intuiţiei inspirate şi a anchetării la faţa locului, Mills era un profesionist de carieră care preţuia munca pe brânci şi bunul simţ vestimentar, nu neapărat în această ordine. Era în plină ascensiune, următoarea etapă fiind brigada mobilă.

Victima se numea Kimberley Mason. Până acum, păstraseră discreţia, declarând presei că era o agresiune la domiciliu,

atacantul fiind probabil un cunoscut al victimei. Ziarele de scandal ar fi fost în al nouălea cer, dacă aflau detaliile. Nu mai rămânea decât să iasă la iveală vreo legătură între Kimberley Mason şi Familia Regală sau vreun mijlocaş de la Arsenal, că *„Sun”* şi *„Mirror”* ar fi publicat articole pe acest subiect luni de zile.

Mills intră. Fox auzi oftatul poliţistei Stacey din partea cealaltă a încăperii, ca un foşnet de vânt. În jurul lui Mills plutea o adevărată aură sexuală – dar nu grosolană şi făţişă, ca în cazul lui Terry James, era mult prea profesionist pentru aşa ceva. Fox nu putuse să definească niciodată prea clar despre ce anume era vorba, nici să se declare complet imună.

Mills era unul dintre acei oameni pentru care tinereţea nu este decât o *escală* în drumul spre culme. Avea pe birou o fotografie făcută în anii şaptezeci, ca poliţist de stradă, cu cască Bobby londoneză, arătând stângaci şi jenat. Acea fiinţă încetase de mult să mai existe, predată o dată cu uniforma şi bastonul.

Acum, era cu totul altul, înalt de peste un metru optzeci, slab şi dur, numai cu micile riduri de lângă ochi şi firele albe de la tâmple trădându-i vârsta, care se socotea a fi puţin peste patruzeci de ani. Trecuse prin patru căsnicii şi în prezent trăia cu Sally, o zeiţă a amorului blondă reîncarnată ca prezentatoare de modă, dacă era să i se dea crezare lui Honeywell. Mills umbla cu mişcările graţioase ale unui atlet, iar hainele parcă i-ar fi fost croite la comandă de un creator italian. *„Amorul-ambulant”* îl numea pe la spate T.J., din invidie, fără îndoială. Mills avea simţul umorului, o percepţie acută a politicii de birou şi o constituţie feroce. Pe scurt, avea stofă de comandant.

Era unul dintre acei oameni a căror viaţă a dobândit proporţii ritmice. Una din cele mai celebre realizări ale lui fusese aceea de a se îmbăta la un dineu al francmasonilor, după care trecuse cu maşina printr-un indicator de lucrări rutiere al primăriei, ajungând într-un şanţ de scurgere. Cumva, supravieţuise chiar şi acelui episod, care ar fi fost suficient ca să pună capăt aproape oricărei cariere.

Dar calitatea care o frapase pe Fox imediat – pe lângă ochii lui, ce-o dezbrăcaseră în pielea goală la zece secunde de când se întâlniseră prima dată – era mobilitatea. Mills parcă ar fi fost alcătuit din componente modulare. Dădea impresia că purta în buzunar o periuţă de dinţi şi un aparat de ras şi că, dacă era

chemat – la Scotland Yard, la Interpol, la o conferinţă a F.B.I. în cartierul general de la Qantico, sau în apartamentul vreunei prezentatoare de lenjerie din *„Cosmopolitan”* – îşi putea alege un costum nou de la curăţătoria chimică şi până dimineaţa pleca, fără să lase nici o urmă. Nu semăna deloc cu Marenko; locul lui Frank fusese acolo, îşi lăsase impresiunea umerilor în pereţi, conturul posteriorului masiv pe scaunul de Detectiv Inspector Şef, ca un mulaj de plastic. Mills era un poliţist de şcoală nouă, un copoi bun care se metamorfozase în material administrativ. Hendon Road nu era decât un popas în ascensiunea spre New Scotland Yard.

Mills se aşeză, picior peste picior, şi-şi scoase din buzunarul sacoului stiloul Parker. Nici o cută nu aveau pantalonii lui, îşi spuse Fox cu acreală. Îl văzu pe T.J. privindu-l, cu o expresie hămesită. În sfârşit, îşi găsise un idol.

— Bine, băieţi, să ne-apucăm de treabă, începu Mills. Ce-ai aflat, Madeleine?

Fox îşi deschise carnetul.

— Se numea Kimberley Mason. Vârsta, douăzeci şi opt. Autopsia e programată pentru azi la ora trei, dar se pare că a fost strangulată. Avem şi banda asta video, de la S.O.3.

Fox introduse caseta în videorecorder. Se văzu pe sine însăşi, în salopeta albă, stând cu carnetul în mână lângă masa de tortură. Urmară prim-planuri ale clemelor de la sfârcuri şi ale stropilor de ceară întărită de pe pieptul moartei. Apoi, fotografa panoramase în jurul pereţilor, filmând sinistrele instrumente agăţate în cârlige pe zidăria de cărămidă netencuită. Spaţiul părea mai întunecos decât şi-l amintea ea de dimineaţă, inspirând un aer macabru – sau erotic, în funcţie de punctul de vedere, probabil.

La sfârşitul înregistrării, în cameră se lăsă o tăcere nervoasă.

— Nu s-ar putea să fi fost moarte accidentală, doamnă? întrebă Rankin, unul dintre detectivi.

Fox ştia la ce se referea, era întrebarea crucială căreia trebuia să-i răspundă înainte de a începe cu adevărat ancheta. Nu cumva Kimberley Mason acceptase vreo formă de strangulare în timpul actului sexual, ca modalitate de a ajunge la un orgasm mai intens? Oare partenerul ei socotise greşit, apoi se speriase şi abandonase cadavrul? Fox mai întâlnise asemenea decese bizare, dar trucurile nu dădeau greş decât în ritualurile sexuale

solitare.

Cunoscătorii sado-masochismului o numeau sufocare, lipsirea de oxigen a creierului pentru a intensifica plăcerea sexuală. Şmecheria era aceea de a rămâne în viaţă pentru a te bucura de satisfacţia obţinută. Istoria consemnase un număr de oameni pentru care aşa ceva pur şi simplu nu era posibil: încă din secolul al XVII-lea, cronicarii observaseră că victimele spânzurărilor în public aveau erecţii şi chiar ejaculări când se zbăteau în ştreang.

„Când se duc, atunci le vine!” ar fi spus T.J.

Nu era o noutate: japonezii jucaseră secole de-a rândul acest periculos joc sexual. Anoxia cerebrală, combinată cu secreţia de adrenalină a stării de risc, forma un cocktail euforizant, deosebit de atrăgător pentru masculii tineri. Conform statisticilor, treizeci la sută din sinuciderile adolescenţilor puteau fi experimente sexuale scăpate de sub control.

Tot ceea ce ştiau până acum despre Kimberley Mason sugera că practicile de acest gen îi erau foarte bine cunoscute. Întrebarea era: murise jucându-se, sau ucigaşul ei avusese intenţii serioase?

— Încă n-am conturat o teorie despre moartea ei, în faza asta, îi spuse Fox lui Rankin. Necropsia ne-ar putea dezvălui mai multe.

— Vreun indiciu despre ora morţii? se interesă altcineva.

— Din nou, trebuie să aşteptăm autopsia lui Pakula, dar *rigor mortis-ul* era destul de avansat. După părerea ei, victima murise de peste douăzeci şi patru de ore.

— Ne poţi spune ce-au găsit criminaliştii în bucătărie, te rog? îi ceru Mills.

Fox se întoarse spre ceilalţi:

— Un membru al echipei lui Gold a găsit o pată de sânge pe clanţa frigiderului. Iar în lada de gunoi era o ceaşcă spartă. Pe duşumea încă mai existau cioburi mărunte de porţelan. Toate astea arată că, recent, acolo a avut loc un conflict, după care cineva a făcut curăţenie. Dacă are sau nu legătură cu crima, încă nu ştim.

— Amprente?

— Din nou, aşteptăm raportul. Criminaliştii au prelevat o amprentă latentă cu sânge de pe frigider, dar încă nu ştim dacă îi aparţinea lui Kimberley sau atacatorului.

— Cum a intrat agresorul? întrebă Rankin.

— Nu prin forţă. Deci, fie o cunoştea, şi i-a deschis chiar ea, fie avea o cheie.

— Deci, *s-ar putea* să fi fost un accident, insistă Honeywell.

— E posibil, dar până după examenul post-mortem nu putem începe să formulăm nici o teorie, repetă Fox.

— Fata era curvă? continuă Rankin; ridicând ochii, văzu privirea aspră a lui Fox. Era prostituată, doamnă?

— Încă mai cercetăm, Dennis, răspunse Fox, revenind asupra însemnărilor. Ziua, avea o mică firmă de public relations cu un birou pe Euston Road. Totuşi, se pare că avea o viaţă dublă. În timp ce eram acolo, am primit un telefon. Un bărbat a cerut cu Pisica Franţuzoaică. Voia o clismă.

— L-aţi primit pe mobil, doamnă? întrebă Honeywell, făcându-i pe toţi să izbucnească în râs.

— Da, şi ţi-am spus să nu mă mai suni în timpul programului! ripostă Fox.

— Mai departe, mormăi Mills, cu o mutră acră.

Fox reveni la însemnările ei.

— Am verificat banca de mesaje. Primise câteva apeluri de la tatăl ei şi două de la secretară. Alţi doi au mai sunat fără să lase nici un mesaj.

— Asta-i tot, doamnă? întrebă Honeywell.

— Asta-i tot, Bill.

— Cine-a găsit cadavrul? vru să ştie Nick Crawford, noul Detectiv Sergent.

Mills îşi drese glasul, iar Fox îl lăsă să continue el.

— Azi-dimineaţă, când domnişoara Mason n-a venit la serviciu, secretara ei a sunat-o acasă. Nu i-a răspuns nimeni. După ce a lipsit şi de la primele două întâlniri, s-a hotărât să telefoneze la poliţie. Doi agenţi în uniformă de la Highgate au pătruns în casă şi au găsit cadavrul.

— Nu cumva ei i-or fi făcut-o? interveni Honeywell. Ştiţi cum sunt unii dintre ăia din perioada de probă. N-aş avea încredere în ei nici s-o traverseze pe bunică-mea strada.

— Eu nici în dumneata n-aş avea încredere cu bunica mea, replică Mills, stârnind un nou val de râsete, la care T.J. participă cu mai mult entuziasm decât s-ar fi cuvenit.

— A văzut cineva ceva, şefu'? întrebă Rankin.

— T.J. a vorbit cu vecinii, dar susţin că n-au văzut şi n-au auzit nimic neobişnuit, răspunse Mills.

T.J. dădu din cap.

— Cealaltă jumătate a casei e proprietatea a două relicve de la Muzeul de Istorie Naturală. El e surd, iar ea suferă de Alzheimer în fază avansată. Am verificat şi în partea cealaltă, dar pe-aia a închiriat-o jumate din Jamaica. Totuşi, ăştia zic că tipa era o târfă.

— De ce? întrebă Crawford.

— Îi intrau şi-i ieşeau gagiii din casă la toate orele din zi şi din noapte.

— Şi familia? se interesă Rankin.

Mills făcu un semn cu capul spre Detectivul Sergent Crawford, care urma să fie ofiţerul de legătură cu familia pe parcursul cazului, răspunzător de toate contactele dintre poliţie şi rude. Aceasta însemna să le consemneze declaraţiile la domiciliu, să-i ajute la pregătirile de înmormântare, să-i ţină la curent cu mersul anchetei, săptămâni sau chiar luni de-a rândul, şi chiar să stea alături de ei pe parcursul oricărui proces penal.

După părerea lui Fox, era una dintre muncile cel mai greu de făcut bine, mult mai stresantă decât a vedea oricât de multe cadavre mutilate. Cum spusese odată T.J.: *„Hamburgerii îi suport. Lacrimile, nnţ!”*

Crawford se transferase la Poliţia Metropolitană din ţara bandiţilor; lucrase la brigada infracţională din Bristol şi participase la ancheta din cazul Frederick West. Petrecuse doi ani ca Detectiv Sergent, înainte de a fi mutat la Metropolitană.

— Tatăl e director petrolist pensionar, spunea el, locuieşte pe centura banilor, în Surrey. Dacă fiica lui umbla pe căi greşite, zice că n-a ştiut nimic. Săracul nenorocit. Nevastă-sa e-n ultimul hal, doctorul a trebuit să-i dea un sedativ.

— Când au văzut-o ultima oară? vru să ştie Rankin.

— Cam acum o săptămână. Lua masa la ei aproape în fiecare duminică.

— Iubiţi, ceva?

— Nici unul de care să le fi spus. Va trece o zi, două, până să-i putem chestiona ca lumea.

Fox clătină din cap. Se părea că victima lor îşi disecase net viaţa în două jumătăţi: Kimberley Mason, femeie de afaceri şi fiică iubitoare, şi Pisica Franţuzoaică, comerciantă cu deviaţii sexuale.

— Ar mai fi un amănunt, spuse ea. De ce nu avea carneţel

negru?

Aproape tuturor le căzu fisa imediat, dar vreo doi dintre detectivii mai proaspeţi din brigadă părură nedumeriţi.

— O fată cum era Kimberley ar fi ţinut pe undeva o listă a clienţilor, continuă Fox. N-am găsit nici una. S-ar putea s-o fi luat cel care a sugrumat-o.

Îl privi pe Rankin:

— Accidental, sau altfel.

— Crezi că ăsta a fost motivul? întrebă Honeywell.

Fox ridică din umeri.

— Cum spuneam, nu ştim dacă a fost crimă.

Mills lua însemnări într-un registru mare, roşu. Îl închise brusc, cu un gest concluziv.

— Vreau să ştiu tot ce e de ştiut despre fata asta: prietenii, amanţii, clienţii, duşmanii, ce fulgi de cereale mânca la micul dejun, dacă mergea cu autobuzul sau cu metroul, totul. Şi mai trebuie să mergem din casă-n casă, să vorbim cu toată lumea din cartier: s-ar putea să fi văzut cineva ceva. Puneţi lista de sarcini la avizier. Daţi-i drumul.

T.J. se aşează pe locul de lângă volan, în Ford-ul Sierra al lui Fox. Avea cearcăne vinete sub ochi, iar Fox simţi mirosul stătut de sudoare şi alcool, pe sub un damf puternic de aftershave. O noapte grea la datorie.

— Te superi dacă fumez? întrebă T.J., începând să deschidă fereastra.

— Mhm.

Făcând o mutră acră, T.J. ridică geamul la loc. Bombăni ceva printre dinţi.

— Care-i diferenţa dintre un Foster’s şi o femeie?

Na că iar începem...

— Un Foster’s e rece, da’ nu-i acru.

Fox scoase maşina în trafic, pornind spre sud, pe Hendon Road. Pe parbriz cădeau câţiva stropi de ploaie. Nu că ar fi deranjat-o cu ceva bancurile lui T.J., umorul lui pervers la locurile crimelor. Numai Dumnezeu ştia cât îi ajuta să rămână cu mintea întreagă câte puţin umor negru din când în când. Dar atitudinile lui T.J. ascundeau o misoginie clară. Provenea dintr-o parte din White City unde deveneai fie poliţist, fie infractor, în funcţie de şansele pe care le aveai. El era fost militar, tuns soldăţeşte. În ce-o privea pe Fox, cea mai mare pacoste pe capul omului. Dar

colegii nu ţi-i alegi. Cel puţin, ea era şefa. Probabil că şi asta îl sâcâia.

— Chiar crezi că a fost moarte accidentală? îl întrebă.

T.J. îşi făcu de lucru cu gura de ventilaţie. Avea degete mari şi butucănoase, ca ale unui zidar. Dacă nu lăsa în pace drăcia, risca s-o strice.

— Mă rog, poate că s-a cuplat c-un gagiu, şi-au scos ţoalele, el a legat-o, a făcut treaba cu ceara şi toate celelalte, şi pe urmă, ca într-un final măreţ, a-ncălecat-o şi, tocmai când să se slobozească, s-a apucat s-o strângă de gât, de să-i sară acul în zona roşie. Da' s-a ambalat şi-a ţinut-o prea mult. Pe urmă, când şi-a dat seama ce-a făcut, a hotărât s-o şteargă. S-o fi dus acasă la nevastă şi copii, sperând să scape. Nu e imposibil.

— Mai puţin Pisica Franţuzoaică.

T.J. Căzu pe gânduri.

— Pisica Franţuzoaică. Fute-m-aş.

Fox s-ar fi lipsit bucuros de limbaj. Îi aruncă o privire mustrătoare.

— Fute-m-aş, *doamnă,* adăugă el.

Încercând să nu zâmbească, Fox continuă:

— N-are nici un sens. Dacă e client plătitor, de ce-o sugrumă? Dacă e psihopat, da. Dar nu pentru vreo simulare erotică de dragul ei. Fii serios. N-a vrut decât să-şi facă propria plăcere.

T.J. dădu din cap, acceptând ideea.

— Am făcut ceva cercetări despre Pisica asta Franţuzoaică, doamnă?

— L-am pus pe Honeywell să se uite în anunţurile de mica publicitate din ziarele locale. Dacă n-are noroc, îl voi trimite să caute cărţi de vizită prin toate cabinele telefonice de-aici până pe Tottehnam Court Road.

— E căsătorit. N-ar trebui să-l ducem în ispită.

— Aş dori să ştiu ce anume oferea femeia.

— Orice-a fost, scotea bani frumoşi.

— Aşa se pare. Mă întreb cât te costa ca să-ţi amenajezi o cameră de tortură proprie.

— Poate că pocnea din bici pe lângă boi!

T.J. râse scurt, ca un lătrat, apoi moşmondi ceva la aparatul de radio, căutând printre canale. În cele din urmă, renunţă.

Fox dădu drumul ştergătoarelor de parbriz. Începuse să plouă de-a binelea, ploaie caldă şi cleioasă, de început de iulie. Se

apropia sezonul de la Wimbledon.

Trei

Spitalul Middlesex

Faianţă frecată să strălucească şi miros de dezinfectant, peste care plutea duhoarea dulceag-greţoasă a morţii. Fox îşi mirosea propria frică. Se obişnuise să se uite la cadavre, dar niciodată nu-şi învinsese suspiciunea că într-o zi urma să găsească un trup pur şi simplu prea revoltător, prea hidos desfigurat ca să-l privească, iar atunci nu şi-ar mai fi putut face datoria profesională, amuţită ca o handicapată. O teamă iraţională, de fapt, căci asistase la necropsii şi văzuse cadavre despuiate până la os, chiar şi ale unor copii mici; văzuse feţe descuamate, arbori de organe cântăriţi şi examinaţi ca şi cum ar fi fost fleici de calitatea întâi la măcelărie.

Bănuia că efectele muncii ei erau cumulative. Se spunea că un spate de om nu suportă decât un anumit număr de poveri, într-o viaţă; poate că exista o limită a traumelor pe care le putea îndura până şi cel mai dur spirit, înainte de a ajunge să clacheze. Propria ei nepăsare în faţa atâtor violenţe şi morţi o surprindea, uneori chiar o şoca.

Îşi aplică sub nas două mici pastile Vicks şi-i dădu borcanul lui T.J. Acesta îl luă recunoscător, urmându-i exemplul.

La micul dejun nu mâncase decât puţină pâine prăjită. Odată, îl însoţise pe Marenko la morgă după o masă copioasă şi fusese cât pe ce s-o verse pe raportul medico-legal.

— Gata? îl întrebă ea pe T.J.

Acesta arăta cam sordid. Fără îndoială, regreta cele şapte-opt halbe de Guinness din seara trecută.

— Gata, răspunse el.

Îl urmării pe asistent prin uşile sălii de aşteptare, pe coridor, spre camera de disecţie, numită de unii şi Măcelăria lui Graveney, după numele fostului ei ocupant. Acum, cei mai mulţi îi spuneau Ghena.

Profesorul Aloysius Graveney suferise un atac de cord cu două luni înainte de a împlini şaizeci şi trei de ani şi se hotărâse să se

retragă într-o vilă din Normandia, înainte ca propria încrengătură de organe să-şi facă apariţia în tasele de inox. Înlocuitoarea lui era profesoara Elizabeth Pakula, numită uneori şi Doc Peculiar[1]; sau Dracula de către poliţiştii care o vizitau ca să se intereseze de cadavrele intrate pe uşă. Dar stilul ei abraziv şi faptul că era necăsătorită îi atrăseseră curând porecla folosită acum de T.J. şi de restul brigăzii: Fecioara cu Scalpelul.

Era o femeie impresionantă, înaltă de peste un metru şaptezeci, cu păr cărunt şi des, ochelari enormi ca două vitrine şi un nas ca un cartof. Stătea în picioare lângă o masă de disecţie din oţel inoxidabil, îmbrăcată cu un halat verde şi mănuşi de cauciuc până la coate, privindu-i încruntată şi dezaprobator, cu acea expresie rezervată fiinţelor inferioare care nu au nici o etichetă cu numele sau titlul lipită în frunte.

Kimberley Mason zăcea goală în faţa ei. Fotografa de la casa din Highgate lua noi imagini, pentru dosarul de probe, cu aparatul instalat pe un trepied. Faza maximă a rigidităţii cadaverice trecuse, iar braţele lui Kimberley zăceau pe lângă trup, cu palmele flexate şi degetele unite; *„în sfârşit, ca o adevărată doamnă”,* îşi spuse Fox, simţind un moment de reproş amarnic la adresa propriilor prejudecăţi. Pakula desprinsese clemele de la locul faptei, dar pe piept rămăseseră dârele de ceară roşie. Pe degetul mic al piciorului stâng fusese legată o etichetă cu numele şi un număr. Nici o aluzie la Pisica Franţuzoaică. Moartea o readucea la o unică personalitate.

Pakula îi privea ca o învăţătoare autoritară care aşteaptă ca elevii să devină atenţi.

— Omor, declară ea într-un târziu.

— Sunteţi sigură? întrebă T.J.

Doctoriţa îl fixă cu o privire feroce. Ochelarii îi sclipiră, reflectând lumina neoanelor din tavan.

— Nu, am ghicit, spuse ea, cu vocea îngroşată de dispreţ.

Legiştii reprezentau o categorie de elită a breslei medicale şi, din câte văzuse Fox la viaţa ei, puteau fi la fel de pedanţi ca profesorii de lingvistică de la Oxford. Puteai să coborî un trup atârnat cu o frânghie de-o grindă, iar ei tot aveau să caute găuri de glonţ ca să-ţi spună pe urmă că moartea prin spânzurare nu

[1] Joc de cuvinte, bazat pe cvasi omofonia *„Pakula/Peculiar”;* peculiar = ciudat, bizar, aparte (n.tr.)

fusese decât un diagnostic provizoriu.

Fox bănuia că exista o anumită justificare. Se întâmplase ca autopsiile să descopere gloanţe în trupuri care nu prezentau nici o plagă împuşcată vizibilă şi, cu o ocazie celebră, un om cu răni de glonţ fusese tratat trei săptămâni într-un mare spital londonez pentru aritmie cardiacă. Una dintre declaraţiile favorite ale lui Pakula era aceea că numai două lucruri nu-şi aveau locul în practica şi ştiinţa necropsiilor – semnele de viaţă şi supoziţiile.

Dar, o dată ce era convinsă de descoperirile ei, anii de experienţă profesională şi o fermă încredere în perfecţiunea ştiinţei o făceau pe profesoara Elizabeth Pakula să fie intolerantă faţă de cei şovăielnici.

Pakula începu să citească din însemnările ei:

— Cadavrul aparţine unei femei de rasă albă, dezvoltată normal, înaltă de cinci picioare şi opt degete, cântărind o sută douăzeci şi şase de livre. Are păr negru, ochi verzi, şi pare să se fi aflat la jumătatea celui de-al treilea deceniu de viaţă. Partea posterioară prezintă lividitate fixată. În timpul examenului iniţial de azi-dimineaţă, am înregistrat o temperatură rectală în adâncime de şaizeci şi două virgulă patru, grade Fahrenheit, cu *rigor mortis* de stadiu final prezent în membrele inferioare. Aş calcula ora morţii ca situându-se între orele zece p.m. sâmbătă seară şi patru a.m. duminică dimineaţă.

Vorbea încet şi monoton, în microfonul agăţat din tavan. Concluziile ei aveau să fie transcrise ulterior în raportul medico-legal, care urma să ajungă pe biroul lui Mills din Hendon Road.

Mă rog, tot era un început, dar estimările cu privire la ora decesului erau notoriu de nesigure. Invariabil, li se opuneau contestări în instanţă.

Pakula se aplecă peste cadavru, arătând vânătăile de pe gâtul lui Kimberley Mason.

— Aceste *pete chiar* şi limba tumefiată identifică asfixia prin strangulare ca posibilă cauză a morţii. Vânătăile din jurul gâtului corespund cu strangularea manuală. Totuşi, dacă priviţi cu atenţie veţi observa că în regiunea anterioară contuziile sunt mai profunde, împrejurul traheei, decât aici, pe sternomastoid. Mai simplu spus, dacă-mi pun mâinile în acest loc şi încerc s-o sugrum din faţă, degetele mele mari lasă urme aici şi aici, pe ţesuturile moi, în timp ce restul degetelor vor cauza vânătăi pe zone mai întinse, la ceafă. În cazul de faţă, conformaţia

vânătăilor este inversată.

Trecu în capul mesei şi apucă gâtul lui Kimberley de la ceafă.

— Dacă-mi inversez poziţia, obţinem o configuraţie complet diferită a vânătăilor. Vedeţi? Făptuitorul a strangulat-o de la spate.

— Nu putea să-i facă asta în timp ce zăcea întinsă pe masă? întrebă T.J.

— De ce-ar fi făcut-o? În nici un caz pentru plăcerea ei sexuală. Şi n-ar fi putut să exercite prea uşor presiunea necesară. Agresorul ar fi trebuit să-şi răsucească încheieturile mâinilor înapoi spre propriul trup.

Odată stabilit acest lucru, Pakula reveni cu atenţia la examenul extern al cadavrului. Observă cicatricea unei operaţii de apendicită şi o rană recentă la mâna dreaptă a victimei. La sfârşit, desprinse ceara uscată de lumânări.

— Are vânătăi în jurul braţelor, indicând că cineva, probabil agresorul, a ţinut-o foarte strâns. Alte contuzii pe trup nu sunt. Ceea ce e foarte semnificativ.

Observând expresia nedumerită a lui T.J., explică mai pe larg:

— Priveşte-i încheieturile mâinilor şi gleznele, domnule detectiv. Nu există urme de legături, cum ar fi fost de aşteptat dacă se zbătea, imobilizată fiind. De-aici poţi trage şi singur concluziile. Starea de *livor mortis* corespunde cu poziţia în care a fost găsită. Desigur, e posibil să fi fost plasată pe masă imediat după moarte. Asta n-ar fi schimbat cu nimic situaţia.

Fox simţea cum piesele de puzzle se asamblau la un loc.

— Ce e cu ceara şi clemele?

— Conformaţia petelor de ceară arată că acestea s-au uscat pe trup în timp ce stătea în poziţie culcată.

— Dar nu credeţi că a fost strangulată în aceeaşi poziţie?

— Nu, doamnă inspector, nu cred.

— Deci, ar fi rezonabil să deducem că recuzita sado-masochistă avea rolul de a da impresia că moartea ei a avut o componentă erotică, fiind prin urmare accidentală, şi s-ar fi produs după presupusele jocuri de-a tortura.

— Deducţia e sarcina dumitale, replică Pakula. Eu nu pot decât să-ţi prezint faptele, din punctul de vedere al cunoştinţelor mele medicale.

I-o zisese! Cu coada ochiului, Fox îl văzu pe T.J. hlizindu-se. Nu-l deranja deloc să-şi vadă şefa pusă la punct.

Pakula scoase cu grijă pungile de celofan de pe mâinile lui Kimberley. Tăie unghiile femeii şi le puse în plicuri pentru probe, pe care le lipi.

— Unghiile degetelor arătător, mijlociu şi mic de la mâna dreaptă sunt rupte.

— S-a luptat cu atacatorul, presupuse Fox.

— Mă rog, e posibil, consimţi Pakula.

— Ceea ce n-ar fi putut face în timp ce era legată pe masă, adăugă T.J.

— Acum angajaţi şi absolvenţi de universitate? murmură Pakula, cu vocea îngroşată sarcastic.

Fox îi aruncă lui T.J. o privire: *„Întotdeauna e în toane dintr-astea lunea”.*

Pakula recoltă mostre orale, vaginale şi anale, în căutare de spermă.

— Cred că n-aveţi noroc, spuse ea.

Fără fluide corporale, nu puteau reconstitui profilul A.D.N. al unui suspect. Sarcina devenea mai dificilă. Poate că găseau totuşi criminaliştii ceva.

Fox clătină din cap. Tocmai când crezuse că văzuse orice la viaţa ei. Oare exista vreun detectiv criminalist care să le fi văzut pe toate?

— Asasinată, apoi culcată, goală, în propria catacombă. Torturată post-mortem. Fără contact sexual.

— Christoase, clătină din cap T.J. Ce fel de oameni se ţin de treburi din-astea?

Era o întrebare pur retorică, dar Pakula o luă în serios.

— Majoritatea oamenilor care au un ban de cheltuială în plus, din câte ştiu eu, domnule detectiv. Recuzita nu e ieftină. Ca hobby, înghite la fel de mulţi bani ca fotografia şi alpinismul.

Fox nu răspunse. Mai întâlnise de câteva ori în cariera ei morţi la fel de bizare. De fiecare dată porniseră în căutarea unui ucigaş sadic nebun, pentru a ajunge la un ritual sexual anormal care o luase razna.

Sado-masochismul era un joc al minţii tipic pentru fiinţa umană, unul dintre acele vicii tenebroase care îi fascinează pe oamenii de pe stradă, chiar dacă aceştia nu recunosc. Ocazional, obiceiurile şi limbajul său ieşeau la suprafaţă, ca în filmul *„Rocky Horror Show”* din anii şaptezeci, sau în concertele de la sfârşitul anilor optzeci, unde Billy Idol şi Madonna transformaseră

vestimentaţia din piele şi lanţurile în accesorii de ultimă modă. Acum, când homosexualitatea se acceptase, sado-masochismul rămăsese aproape ultima frontieră sexuală. Fox nu-şi putea închipui că scatologia sau necrofilia ar fi captivat la fel de puternic imaginaţia publicului.

Pakula luă un scalpel de pe tasa cu instrumente strălucitoare de oţel şi operă două incizii precise, fără scurgere de sânge, de-a lungul claviculelor, până la baza suprasternalului, coborând apoi spre zifoidă.

Fox nu avea nici un motiv să rămână pe parcursul formalităţilor, care constau din extracţia creierului şi a încrengăturii de organe pentru examinare şi cântărire şi prelevarea de specimene din inimă, stomac şi vezică urinară, pentru analize de laborator. Se hotărî să aştepte afară.

Fox şi T.J. patrulau prin sala de aşteptare, într-o tăcere tensionată. Fox se gândea la ceea ce tocmai le spusese Pakula. Asasinat. Kimberley Mason fusese strangulată pe la spate, fiind deja moartă când criminalul o legase pe masă. Şi totuşi, nu se găsise nici o urmă de pătrundere prin efracţie. Acest lucru lăsa scenariul morţii deschis dezbaterilor.

— N-ai spune că femeia asta are o problemă de atitudine? îi întrerupse T.J. şirul gândurilor, arătând cu capul spre sala de disecţie, unde Pakula continua să lucreze.

— Îşi petrece prea mult timp stând de vorbă cu cadavrele, mormăi Fox.

T.J. dădu din cap:

— Cred că toţi facem asta.

Nu-l putea contrazice. Munca în poliţie te putea face mai dur, mai cinic, după un timp. Aveai nevoie de un control al contactului cu realitatea, din când în când. O mare parte din viaţa ei profesională se consumase vorbind şi negociind cu unii dintre cei mai venali şi antipatici oameni din nordul Londrei, în parte chiar avocaţi; în restul timpului, studiase diverse reziduuri şi fluide trupeşti, cum ar fi sperma, saliva, urina, voma, ţesuturile şi părul. Nu era o mare diferenţă faţă de meseria de prostituată.

Cu excepţia faptului că ea, măcar, trebuia doar să privească.

— Deci, ce avem? se întrebă Fox cu voce tare. O crimă făcută să treacă drept altceva. O prostituată cu jumătate de normă care oferă servicii sexuale bizare, strangulată de la spate, dar de o

persoană pe care părea s-o cunoască. Trebuie să existe un motiv personal la mijloc.

— Cel puţin, nu căutăm un maniac, replică T.J.

Fox dădu din cap, apoi îşi spuse: *„Bine, dar cine picură ceară topită pe un cadavru răstignit, dacă nu e bolnav la cap? Stai numai s-audă mama la ce lucrez acum.”*

Patru

Parcul Belsize, sectorul NW3

James Carlton îşi parcă BMW-ul argintiu în faţa porţilor şcolii, gândindu-se la viaţa lui. Se întreba dacă, de fapt, el era într-adevăr de vină pentru ceva din cele întâmplate. Îi era uşor să-şi pună asemenea întrebări personale. Introspecţia era obiceiul lui de-o viaţă, astfel încât adeseori, când ar fi trebuit să converseze cu alţi oameni, se pomenea adâncit într-un dialog făcut cu sine însuşi. Prin urmare, oamenii îl credeau încrezut sau arogant, când el de fapt nu era decât preocupat.

Argumentul împotriva prezumţiei de nevinovăţie, îşi spuse el, era liberul arbitru. Dar liberul arbitru presupunea ca bărbaţii şi femeile să nu aibă vieţi interioare turbulente, ca viaţa să fie un exerciţiu intelectual în care se puteau lua hotărâri bazate pe judecată şi pe gândirea critică. Numai că viaţa nu era aşa. După părerea lui, intelectul era un lucru pe care îl folosim ca să ne justificăm deciziile după ce dorinţele şi obsesiile noastre şi-au stabilit deja cursul. Este spoiala peisagistă pe care o aplică peste lugubrele mâzgăliturі abstracte ale vieţilor noastre. Ne face să părem persoane civilizate, nu doar nişte obiecte de joacă ale diavolului.

De-asta eşuau căsniciile. De-asta mureau bărbaţii şi femeile, prematur şi în condiţii groaznice. Asta îi împingea pe unii la sinucidere.

O rumoare de voci şi râsete îl smulse din reverie. Şcoala de Fete a Bisericii lui Christos era o clădire impunătoare de cărămidă roşie, străjuită de garduri cu ţepi şi porţi din fier forjat înalte de patru metri. În curtea din faţă se înălţa o statuie a lui Edward al VII-lea. După câte se vedea, şcoala încă se mai străduia să le impună elevelor aceleaşi valori susţinute de

străbunii lor victorieni cu o sută de ani în urmă, dar cu un succes tot mai scăzut. Secolul XX continua să impieteze asupra tradiţiilor şcolii, după cum atestau porţile de securitate electronice şi dispozitivele de alarmă instalate pe porticul alb.

La ora patru fără zece, prin curtea asfaltată năvăli o hoardă de eleve, cu eleganţa şi reţinerea suporterilor din Chelsea. Toate erau îmbrăcate, fără excepţie, în uniforme compuse din sacouri bordo şi fuste gri. Ciorapii maro de mătase şi inelele argintii ale fetelor mai mari constituiau singurele concesii acceptate de şcoală la adresa feminităţii lor în plină înflorire.

Carlton le privi cu un amestec de regret şi satisfacţie. *„Nu fac rău nimănui”,* îşi spuse el. *„N-am corupt niciodată inocenţa. Nu sunt un monstru.”*

Îşi privi propria fiică ieşind, cu umerii aduşi, prin intrarea porticului, în urma găştii de adolescente gălăgioase. Mesteca gumă şi-şi strângea geanta de şcoală în mâna dreaptă. Cravata îi atârna la gât lărgită, iar pe colanţii gri îi fugise un fir. La vederea lui, zâmbi, făcându-l să simtă un junghi ascuţit de regret. Avea deja prea mult, mult mai mult decât merita. Averea, ba chiar şi norocul lui, spuneau unii, fuseseră moştenite. Avea o soţie ca un trofeu, o casă în Hampstead, o maşină străină şi această fiică fermecătoare. *„Nu-ţi ajunge atât?”*

Răspunsul părea să fie nu, nu-i ajungea.

„Cum poţi continua să trăieşti aşa?” se întrebă el. *„În fiecare seară, când mergi cu maşina prin Londra, în drum spre casa ta frumoasă şi caldă, vezi nenumăraţi oameni care trăiesc într-o mizerie continuă, dormind noaptea în ganguri şi pe sub poduri. De ce nu te declari norocos, mulţumindu-te cu ceea ce ai?”*

La poarta principală, Diana se despărţi de colege. Îşi aruncă geanta pe bancheta din spate a maşinii şi se aşeză pe fotoliul de lângă volan. Îl învrednici pe James cu un sărut superficial pe obraz şi îşi începu imediat obişnuita turuială de după şcoală, despre cine ce cui îi spusese, care profesoară era total tâmpită, care dintre prietenele ei îi dăduse papucii cărui băiat. Tot ceea ce era vital şi important pentru o fată de şaisprezece ani.

Iar pe James nu-l deranja. Îi convenea de minune. Nu i se pretindea să răspundă, numai să conducă maşina, şi se lăsă în voia gândurilor pe când Diana continua să vorbească. Torsul slab al motorului german îl liniştea; simfonia lui Mahler, răsunând încet şi limpede din boxe, părea un imn îndepărtat închinat

mustrărilor de conştiinţă şi greţoasei poveri a vinovăţiei.

Cinci

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

T.J., Bill Honeywell şi alţi câţiva membri ai echipei se uitau la fotografiile câmpului infracţional afişate pe avizier. Imaginile lucioase, treisprezece pe nouăsprezece, aveau un erotism complet opus tabloului la care asistase Fox cu câteva ore în urmă.

— Uită-te aici, îl auzi ea pe T.J. spunând, avea nişte sfârcuri cât degetele unui şofer de camion.

În camera de incidente mirosea stătut a scrum de ţigară şi a sudoare. Fox îşi încreţi nasul, aşezându-se pe un scaun de lângă fereastră. Îşi scoase din servietă însemnările. Pe avizier fuseseră scrise cu carioca neagră cuvintele *OPERAŢIUNEA DOAMNA ÎNTUNECATĂ,* iar dedesubt Mills prinsese o diagramă cu prietenii şi asociaţii lui Kimberley Mason, într-un efort de a stabili cercul suspecţilor.

Fox îl surprinse pe T.J. încercând să i se uite sub fustă când puse picior peste picior. Nu-l luă în seamă. T.J. îşi petrecea prea mult timp văzând filme ca *„Basic Instinct”.* Dacă era mai fericit văzându-i o clipă chiloţii ieftini de bumbac alb de la Woolworths, nici n-ar fi visat să-i interzică această plăcere măruntă.

Mills îşi făcu apariţia exact la ora cinci, conform programului. Se aşeză şi-i puse la curent cu ultimele evoluţii. Le citi rezultatele necropsiei efectuate de Dracula, care susţinea teoria că victima fusese strangulată, probabil în bucătărie, înainte de a fi fost cărată sau târâtă în catacomba din subsol. Ora morţii se situa între zece seara, sâmbătă, şi patru dimineaţa, duminică.

— Încă nu am primit raportul criminalistic, le spuse el, dar tocmai am vorbit cu Peter Gold. Echipa lui a recoltat câteva fibre de lână de pe trupul domnişoarei Mason şi din bucătărie. Le vor analiza, dar rezultatele vin abia peste câteva săptămâni.

— Dar sângele de pe uşa frigiderului? întrebă Fox.

Mills clătină din cap:

— Are grupa sanguină a lui Kimberley. Din nou, trebuie să aşteptăm analiza ADN, dar nu e cazul să ardem de nerăbdare.

— Şi biciurile? se interesă cineva din fundul camerei.

— Nu le poţi lua, avem nevoie de ele ca probe, aruncă T.J. peste umăr.

Mills îl ignoră, ca şi ceilalţi. Nevoia acestui om de a atrage atenţia friza tragicul, îşi spuse Fox.

— N-au nici o legătură cu crima, răspunse Mills, ci numai cu clientela.

— Deci, dăm cu biciul într-un cal mort, comentă T.J., în gemetele şi fluierăturile celorlalţi.

— Cum stăm cu martorii? vru să ştie Mills, nedând atenţie bancurilor tâmpite ale lui T.J.

Honeywell se îndreptă de spate.

— Am mers din uşă-n uşă pe toată strada, şefu'. Nimeni n-a văzut nimic suspect, nici pe cineva care să fi intrat ori să fi ieşit din casă în noaptea aia.

— Aţi găsit-o pe prietena lui Kimberley Mason?

Honeywell citi din carnet:

— Lila Mahmoud, în vârstă de treizeci şi unu de ani, locuieşte în Islington, într-un apartament de lângă Liverpool Road. Are un magazin porno pe Brewer Street, în Soho. Sunt prietene de patru sau cinci ani. În noaptea asasinării lui Kimberley, au aranjat să se întâlnească la o cârciumă de pe Upper Street, lângă Angel, cam pe la şapte jumate. Au băut două pahare, apoi s-au dus la un club de noapte din Leicester Square, pe la miezul nopţii s-au dus acasă cu acelaşi taxi, urmând ca şoferul s-o ducă mai departe pe Kimberley, în Highgate. Atunci a văzut-o Lila ultima oară.

— Nu s-a întâlnit cu nimeni la club? Au plecat acasă singure?

Honeywell dădu din cap.

— Bine, să-l găsim pe taximetrist şi să vorbim cu el, hotărî Mills. Dar asta reduce imediat intervalul morţii între miezul nopţii şi patru dimineaţa. S-ar putea ca agresorul lui Kimberley să fi fost deja la ea acasă, aşteptând-o. Haideţi să aflăm cine ar mai fi putut avea cheia casei. Găsiţi-i, şi vom avea grupul principal de suspecţi.

Spitalul Middlesex

George Mason arăta de parcă ar fi fost scobit pe dinăuntru cu o lingură ascuţită. Era un bărbat deosebit de înalt, vizibil nu lipsit de mijloace: costum de lână croit la comandă, ceas Piaget de

aur, iar când se aşeza, pantalonii i se ridicau pe glezne, dezvăluind şosetele cu monogramă. Avea şaizeci şi trei de ani, dar în păr nu-i albiseră decât puţine fire şi vorbea cu un accent impecabil din Home Conties, salutând-o pe Fox cu reţinerea demnă pe care ar fi putut-o manifesta la un ceai de după-amiază. Însă experienţa lui de viaţă nu conţinea nimic care să-i călăuzească acum comportamentul şi se clătina la limita disperării. Uitase să se bărbierească, iar ţepii cărunţi contrastau cu restul ţinutei îngrijite. Ochii negri îi erau umbriţi de durere.

Detectivul Sergent Nick Crawford îl însoţise din Surrey. Stăteau aşezaţi amândoi în sala de aşteptare a morgii. La apariţia lui Fox, George Mason se ridică din necesitate. Nick o prezentă, iar Mason îi întinse mâna.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, murmură Fox.

Această mărturisire păru să-l încurce. Mărul lui Adam îi tresaltă în gât, mare ca dopul unei sticle de vin. Păru pe punctul de a spune ceva, dar nu avu încredere în propriul glas. Şi-l drese şi se aşeză la loc.

Aşteptarea cadavrului părea interminabilă. Fox se plimba prin încăpere, în timp ce Nick, aplecat spre George Mason, îi şoptea cuvinte de încurajare, explicându-i procedura judiciară pe care aveau s-o aplice pentru identificare.

George Mason părea să nu audă nici un cuvânt. Fox îl auzi spunând, aproape pentru sine: *„Te-ntrebi cât de bine ne cunoaştem între noi, în familia asta.”*

În sfârşit, unul dintre asistenţii de la morgă deschise uşa pentru a le spune că totul era pregătit. Mason se ridică, stătu un moment pe loc ca să se reculeagă, dar în timp ce pornea spre uşă se împiedică, iar Nick îl apucă de braţ ca să-l sprijine.

Fox îi ţinu uşa deschisă. Îl urmară pe asistent de-a lungul unui coridor cu dale de faianţă albă, spre camera de prezentare. Intrară pe rând, adunându-se într-un mic grup abătut în jurul trupului neînsufleţit care fusese întins pe masă în aşteptarea lor, acoperit cu un cearşaf verde.

Fox îl privi pe Nick – semnalul ca să înceapă.

— Sunteţi gata, domnule? îl întrebă acesta pe Mason.

Muşchii obrazului lui Mason tresăriră spasmodic. Dădu din cap.

Asistentul mortuar trase cearşaful până la umerii fetei moarte.

— Aceasta este fiica dumneavoastră, Kimberley Julia Mason?

Fox îşi aminti imediat de Albă ca Zăpada a lui Walt Disney.

Kimberley Mason avea părul negru, tuns paj, iar moartea făcuse ca pielea ei să dobândească aceeaşi paloare translucidă, marmorată, cu a unei sculpturi în gheaţă.

George Mason abia dacă se uită la ea. Îi aruncă doar o privire scurtă, căreia îi urmă imediat o expresie de durere insuportabilă, întoarse capul.

— Da, şopti el, abia auzit.

Nick dădu din cap spre asistent, care se grăbi s-o acopere la loc. George Mason se adună ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac.

Icni sufocat, iar genunchii i se înmuiară sub trup. Nick îl prinse în cădere şi, printr-un mare efort de voinţă, reuşi să-l ţină în picioare.

În acel moment, Mason făcu un lucru absolut neaşteptat. Îl cuprinse pe poliţistul cel scund cu braţele, ca un copil pe mama lui, după ce a căzut şi s-a lovit la genunchi. Îşi îngropă faţa în gâtul detectivului şi scoase un sunet înecat. Fox făcu un pas spre el ca să-l ajute, dar Nick clătină uşor din cap, pentru a o asigura că nu era nevoie, şi-i făcu semn spre uşă.

Fox îl conduse pe asistent într-acolo şi ieşi, închizând uşa în urma ei. Se uită înapoi o dată, prin geam, şi îl văzu pe Nick ţinându-l pe Mason în braţe, tânărul poliţist negru sprijinind pe umerii lui greutatea englezului vârstnic şi înalt, ca şi cum toată viaţa ar fi făcut acest lucru. Fox simţi un val de căldură la adresa lui. Un poliţist bun. Un tip de treabă.

Asta era esenţialul. Munca lor nu consta în criminalistică sau investigaţii poliţieneşti migăloase, nici în tehnici de interogatoriu strălucite. În ultimă instanţă, oricât de bun ai fi fost, oricum ajungeai la rezultatele dorite, tot îţi mai rămânea o crimă care nu putea fi nicicând compensată, o viaţă distrusă iremediabil.

Ca poliţist, nu puteai repara niciodată o nedreptate; încercai doar s-o împiedici să se mai repete, în paguba altui nefericit.

Şase

Lângă Euston Road, St. Pancras.

Prin ferestre se vedea Londra întinzându-se spre sud, lumina gălbuie a soarelui după-amiezii fiind filtrată prin voalul sepia al

monoxidului de carbon ce se înălţa din canioanele de beton şi sticlă. În biroul lui Kimberley Mason mai persista semnătura slabă a parfumului ei, dar era singura amprentă pe care o lăsase în urmă. Fox privi în jur, la pereţii de culoare crem, aşteptându-se s-o găsească pe Kimberley Mason, dar, spre deosebire de alte cunoştinţe de-ale ei din afacerile de relaţii publice, Kimberley nu se lăfăise în lumina reflectată a gloriei. Nu-şi agăţase pe pereţi fotografii înrămate reprezentând-o în timp ce-i strângeau mâna clienţii mulţumiţi, împărtăşind un moment Kodakchrome cu micile celebrităţi. Exista o gravură de Hockney, un birou mare din imitaţie de nuc, o canapea Habitat lângă un perete şi o masă de cafea cu placa de sticlă fumurie. Agenda legată în piele nu dezvăluia nimic din viaţa privată a lui Kimberley Mason: baza ei de clienţi consta din corporaţii de mărime medie şi fundaţii de binefacere, iar viaţa de afaceri îi fusese aseptică şi ireproşabilă. Fox încerca să se transpună în mintea femeii moarte care îşi separase personalitatea publică şi pe cea privată la fel de net cum ar fi despicat cu rigla două emisfere cerebrale.

Secretara se prezentă cu numele Rhiannon Strudwick. *„Un nume nenorocos”,* îşi spuse Fox, în afară de cazul că, întâmplător, erai o vrăjitoare albă. Nu era nevoie de premii pentru a ghici data aproximativă a naşterii, nici gusturile muzicale ale părinţilor.

Rhiannon stătea aşezată pe canapea, cu o cutie de şerveţele pe masa joasă din faţa ei, plângând încet. Părea copleşită, atât de investigaţiile concertate ale detectivilor şi de activitatea criminaliştilor din jur, cât şi de durerea după fosta ei patroană.

— Nu-mi vine să cred că a fost cineva în stare să facă una ca asta, spuse ea.

Fox auzise de nenumărate ori oamenii spunând aceste cuvinte, ca şi cum crimele ar fi fost nişte fapte cu totul ieşite din comun. Când urmăreau actualităţile, seara, şi vedeau fotografiile cu granulaţie mare ale victimelor şi petele de sânge pe asfalt, oamenii credeau oare că redactorii de televiziune le inventaseră pentru edificarea telespectatorilor, că scenariile erau scrise la fel ca nişte piese de teatru poliţiste? Sau, poate, ideea era: *Nu-mi vine să cred că aşa ceva mi s-a întâmplat în sfârşit şi mie.*

Rhiannon Strudwick era tânără şi frumoasă, cu păr blond lucios – natural, fără rădăcini negre – şi sâni scandalos de mari, accentuaţi de un pulovăr negru strâns pe trup. Fox se temea ca

T.J. să nu se holbeze la ea, dar, spre lauda lui, acesta făcea eforturi rezonabile să n-o ia în seamă nici pe secretară, nici pieptul ei. Fox se întreba dacă nu cumva tocmai pentru acei sâni o angajase Kimberley Mason. Şi femeile puteau face discriminări sexuale, cel puţin când era vorba de afaceri. Ştiau la fel de bine ca bărbaţii ce le plăcea clienţilor.

Fox se aşează alături, pe canapea. T.J., în cealaltă parte a mesei de cafea, luă loc pe un scaun, afişând o expresie de compasiune îndelung exersată. Din când în când, îi întindea lui Rhiannon cutia cu şerveţele.

— Am auzit că a fost strangulată, spuse Rhiannon, nu atât de răvăşită încât să nu vâneze un subiect de bârfă.

— Într-adevăr, răspunse cu atenţie Fox.

— Unde aţi găsit-o?

— În subsolul casei, spuse Fox, evitând detaliile mai picante. Pe acelea aveau să le păstreze pentru ei, ca să-i ajute mai târziu la confirmarea unui eventual suspect, dacă aveau norocul de a obţine mărturisire. De asemenea, cruţau familia de lupii din Wapping.

— Vineri părea atât de... vie, comentă Rhiannon.

„Mă rog, asta pentru că vineri nu era moartă”, îşi spuse Fox.

— Ştiu că vă e greu, continuă ea, dar trebuie să vă punem câteva întrebări.

— Nu ştiu ce v-aş putea spune.

Rhiannon îşi trase nasul şi şi-l suflă din nou, ghemotocind în pumn un şerveţel umed. Clătină din cap.

— Părea atât de vie...

Privindu-l pe T.J., Fox ştiu că se gândea la acelaşi lucru. Şi lui îi venea s-o strângă de gât.

Rhiannon Strudwick le spuse că lucrase pentru Kimberley timp de opt luni. După părerea ei, Kimberley era o şefă bună, dar Rhiannon rămăsese cam impresionată de ea. Se părea că fosta ei patroană fusese o reclamă de modă în mişcare, o zeiţă plutind în derivă printr-o ceaţă de parfumuri franţuzeşti scumpe, care îşi parca maşina cabriolet roşie în faţa unora dintre cele mai selecte cluburi londoneze. Fox privi în jur. *„O zeiţă cu o mică firmă de relaţii publice şi o singură angajată. Mă întreb cum şi le permitea pe toate? Poate că Pisica Franţuzoaică îi achita majoritatea notelor de plată.”*

— V-a vorbit mult despre viaţa ei particulară? o întrebă T.J.

Rhiannon clătină din cap:

— Nu. Niciodată. Acea parte din viaţă şi-o păstra destul de...

„Hai”, o îndemnă Fox în sinea ei, *„zi-o.”*

— În fine, privată.

— Ce ne puteţi spune despre telefoane?

— Altele decât cele profesionale, adică?

Fox începea să-şi piardă răbdarea.

— Da. Altele decât cele profesionale.

— Avea un mobil. Cred că acolo le primea pe toate cele personale.

Se simţea o undă de ezitare. Fox insistă:

— În cele opt luni cât aţi lucrat aici, n-aţi răspuns la nici un apel personal pentru ea? Nu s-a primit nici unul la recepţie?

Rhiannon luă încă un şerveţel şi-şi suflă nasul cu putere.

— Domnul Mason a sunat de câteva ori. Tatăl ei. Şi un alt bărbat.

— Care bărbat?

— Nu vreau să creez probleme nimănui.

— Dacă n-a încălcat legea, nu va avea probleme.

Rhiannon îşi suflă nasul.

— Îl chema Gary.

— Numele de familie nu i-l cunoaşteţi? întrebă T.J., cu pixul pregătit.

— Nu i-l ştiu. Gary şi-atât. A sunat de câteva ori.

— A venit vreodată aici, la birou?

— O dată. Părea foarte drăguţ. Doar nu credeţi că el a făcut-o?

„Da’ ce-ţi închipui?” întrebă Fox în gând, înfruntându-şi enervarea. *„Că ne repezim la primul suspect pe care ni-l arunci în faţă?”*

— Trebuie să aflăm cât mai multe despre prietenii şi asociaţii domnişoarei Mason, ca să ne formăm o imagine a vieţii ei. Până atunci, nu putem stabili nici un suspect.

Rhiannon păru să accepte acest răspuns. Îşi trase nasul şi iar şi-l şterse.

— Doar o dată a venit aici. Domnişoara Mason părea cam supărată pe el. Cred că nu-i convenea s-o viziteze aici. S-au certat. Au intrat în biroul ei, dar le-am auzit vocile prin uşă.

— Ştiţi cumva despre ce anume au discutat?

Tânăra clătină negativ din cap.

— Cum arăta? o întrebă T.J.

— Avea un zâmbet foarte drăguţ. Şi un funduleţ simpatic, chicoti Rhiannon ca o şcolăriţă: pentru numele lui Dumnezeu! Înţelegeţi ce vreau să zic?

— Poate îi facem portretul-robot, îi trânti T.J. lui Fox.

— Nu ne puteţi spune mai mult, vă rog? întrebă ea. Ce culoare de păr avea? Cât era de înalt?

— Cam de statura dumneavoastră, îi spuse Rhiannon lui T.J. Numai că era blond.

— Altceva ne mai puteţi spune? Avea vreun semn particular? În afara funduleţului.

Rhiannon îşi duse mâna la gură, ca să-şi înăbuşe încă un chicotit. Fox îşi simţi unghiile înfigându-se în carnea palmelor. Efectiv, îi venea s-o omoare.

— N-aş crede. Era foarte bine îmbrăcat. Costum la două rânduri, cravată de mătase, Oxfords. Da-n fond, cred că era şi cazul, cu meseria lui.

Fox o privi lung.

— Ştiţi unde lucrează?

— În timp ce-o aştepta pe domnişoara Mason, am intrat în vorbă. Mi-a spus că era manager comercial la o companie mare de papetărie, pe Camden Road. Nu i-am reţinut denumirea.

Fox zâmbi.

— Nu contează. Nu pot fi prea multe. Vă mulţumesc, domnişoară Strudwick.

Interogatoriul luând sfârşit, T.J. şi Fox se ridicară să plece. Rankin supraveghea împachetarea şi ridicarea documentelor şi efectelor personale ale lui Kimberley Mason, pentru a fi transportate la Hendon Road. Poate că, printre toate acele hârtii, se găsea pe undeva un diamant.

T.J. arătă cu capul în direcţia lui Rhiannon Strudwick, ridicându-şi ochii spre cer.

— Cum faci ca unei blonde să i se lumineze ochii? şopti el. Îi aprinzi o lanternă în ureche.

Râse împreună cu Rankin.

— Ar mai fi ceva, interveni Rhiannon.

Fox o aşteptă, în timp ce se frământa nehotărâtă. Părea aproape să se teamă că trăda încrederea cuiva. De parcă asta ar mai fi avut vreo importanţă pentru Kimberley Mason.

— Se mai vedea cu un tip...

— Ce tip?

— Un mare fante. Mă rog, aşa mi s-a părut mie.

— Mare fante...?

— Din cauza unui lucru pe care l-a spus ea, doar. Acu' vreo două săptămâni.

Fox aşteptă. Rhiannon apucase un şerveţel între degete şi îl rupea în fâşii.

— Poate nu era nimic...

Fata asta, îşi spuse Fox, ar fi pus la grea încercare până şi răbdarea unui sfânt.

— Orice părere de-a dumitale ne poate fi de folos, spuse ea, încercând să-şi păstreze vocea calmă.

— Mă rog, a fost o ciudăţenie...

— Astea sunt de obicei cele mai folositoare, o informă T.J.

— Ea a spus: *„Cum crezi că aş arăta eu pe un ponei de polo?"* Vreau să zic, felul cum a spus-o, a fost ca şi cum, nu ştiu, am avut impresia că ieşea cu cineva, ştiţi... şic.

— Şi dumneata ce-ai răspuns?

— Am spus că probabil ar fi fost foarte bună la polo. Vreau să zic, îmi plătea leafa. Ce altceva aş fi putut să spun...?

T.J. zâmbi.

— Dar în sinea dumitale ce credeai...?

— Că de fapt nu era genul. Dacă spunea că iese cu un star rock, aş fi crezut-o, dar nu mi-o puteam imagina prin tagma călăreţilor. Nu vreau să par răutăcioasă, dar, cu toată maşina ei şi toate celelalte, era puţin cam...

— Simplă, completă T.J., care părea să-i înţeleagă mentalitatea.

— Păi, mda... zâmbi Rhiannon, cu o expresie de scuză, înţelegeţi ce vreau să zic?

Şi, în mod destul de ciudat, Fox înţelegea ce voia să zică. Se întrebă ce-ar fi spus Rhiannon Strudwick dacă afla că tatăl lui Kimberley Mason fusese directorul unei firme petrolifere multinaţionale în Kenya, că avusese servitori care-i adunau jucăriile şi-i aduceau limonada pe veranda casei din Nairobi, că tatăl ei avusese printre prietenii lui personali membri ai *„tagmei călăreţilor".* Exprimându-şi gândul despre poneii de polo, Kimberley Mason dăduse glas, poate, dorinţei de a se întoarce la izvoare, de a reveni la viaţa împotriva căreia se revoltase cândva.

— Altceva ar mai fi? întrebă Fox. A mai spus vreun lucru care

ţi s-a părut ciudat?

Rhiannon clătină din cap:

— Doar atât. Vreau să zic, poate că visa şi ea cu ochii deschişi. Toate vrem să ne măritǎm cu staruri rock sau cu preşedinţi, nu-i aşa?

Stăteau aşezaţi în Ford-ul Sierra al lui Fox. Aceasta introduse cheia în contact, pornind motorul, după care rămase pe loc, cufundată în gânduri.

— Vrei să te măriţi cu un star rock sau cu un preşedinte? o întrebă T.J.

— Nu. Tu vrei?

— De mult am pus ochii pe-un gagiu de la Hot Chocolate.

Fox dădu din cap.

— Şi la George Bush ce nu-ţi convine?

— Îl prefer pe Boris Elţân.

Bătând cu unghiile în volan, Fox îl întrebă:

— Ce-ai înţeles din toată povestea asta?

— Personal, cred că ar trebui să-l căutăm pe Gary.

— Şi chestia cu poneii?

— Nu văd cum ar fi putut-o omorî un ponei de polo. Pakula a spus c-a fost sugrumată.

„Christoase, cât îi mai plăcea să lucreze cu comicii!” Băgă maşina în viteză. Peste câteva momente, coteau pe Euston Road.

— M-ar interesa să-i văd registrele telefonice, spuse ea.

Şapte

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

În prima săptămână a anchetei, echipa se întrunise de două ori pe zi în camera de incidente, astfel încât Mills să urmărească încontinuu evoluţia cazului şi să se poată ţine unii pe alţii la curent cu progresele înregistrate. În acea după-amiază, când Fox intră pe uşă, cei mai mulţi membri ai echipei erau deja aşezaţi în încăpere, cu carnetele şi dosarele deschise pe genunchi, unii dintre ei fumând şi aruncând chiştoacele în paharele de plastic pentru cafea. Honeywell vorbea încet la telefonul mobil.

— Criză familială, articula mut T.J. spre ea.

Honeywell avea tot timpul crize acasă şi încerca să le rezolve prin telefon; avea patru copii şi trei câini, şi întotdeauna câte unul sau altul dintre aceştia era bolnav.

De cum sosi Mills, Fox informă echipa despre discuţia cu Rhiannon Strudwick.

— Am întrebat-o despre iubiţi, dar mi-a răspuns destul de vag. Există un tip numit Gary care e clar că făcea parte cu regularitate din anturajul ei.

Mills îl privi pe Honeywell.

— Gary. Numele ăsta l-ai aflat şi tu când ai chestionat-o pe Lila Mahmoud, nu-i aşa?

Honeywell dădu din cap:

— Aşa cred.

Îşi mai consultă o dată însemnările.

— Da, ăsta era.

— Ştia unde l-am putea găsi? se interesă Mills.

— Bănuieşte că lucra la o companie de produse de papetărie, pe Camden Road. Manager comercial, sau cam aşa ceva.

— Crezi că-l poţi găsi?

— T.J. şi cu mine ne-am interesat. Numai una corespunde descrierii – Newell and Redpath. Am dat două telefoane şi am aflat că managerul comercial este un anume Gary Bradshaw.

— L-aţi verificat pe computer?

Fox confirmă:

— Are antecedente penale. Şi-a agresat prietena, acum trei ani.

Mills dădu din cap. Toate începeau să se lege.

— Bine, atunci duceţi-vă amândoi acolo chiar acum şi vedeţi dacă-l puteţi interoga. Rankin, tu ai găsit ceva la birou?

— Se lucrează, răspunse Rankin.

— Vreau să terminaţi până diseară. Trebuie să ştim mult mai multe despre femeia asta. Victima noastră avea prea multe secrete pentru binele ei propriu.

Fox se gândi la George Mason şi la ceea ce-i spusese el lui Nick la morgă, în aceeaşi dimineaţă: *Te-ntrebi cât de bine ne cunoaştem între noi, în familia asta.* Fox se întrebă ce secrete ascunsese Kimberley Mason şi ce secrete încă mai încerca să ascundă, din mormânt.

Opt

Camden Road, sectorul NW1

Gary Bradshaw le ieşi în întâmpinare din spatele unui birou uriaş de mahon, cu o expresie de profundă iritare pe faţă. Prin urmare, Fox nu-şi putu da seama dacă avea într-adevăr un surâs fermecător, aşa cum afirma Rhiannon Strudwick. De asemenea, din locul unde se afla, nu-i putea aprecia cealaltă trăsătură predominantă.

Mai mult o interesa faptul că avea antecedente de violenţă asupra unei foste iubite şi fusese condamnat la trei luni de închisoare, ispăşite la Middlesex Assizes, în luna iunie a anului 1996.

Totuşi, era îmbrăcat elegant, aşa cum le spusese Rhiannon Strudwich; impresionant chiar, cu o cămaşă în două nuanţe, costum la două rânduri, cenuşiu-cărbune, şi cravată de mătase bleumarin. Aproape că-i vedea chipul reflectat în pantofii Oxfords negri lustruiţi. Părul blond şi lung îi era pieptănat impecabil, iar pe degetul mic al mâinii stângi avea un inel cu sigiliu şi diamant.

Fox cunoştea genul. Îşi imagină că locuia într-o casă cu terasă din Kilburn şi-şi cheltuia salariul pe maşină şi haine. Era flămând şi ambiţios, iar pe o femeie cum fusese Kimberley Mason, cu maşina ei cabriolet roşie, ar fi considerat-o o adăugire vitală la C.V.-ul lui în continuă expansiune.

Fără îndoială, se situa cu o clasă mai sus decât firma unde lucra, al cărei sediu din Camden Road era funcţional, dar destul de anonim, amenajat într-o clădire de cărămizi cu două niveluri, porţi păzite şi birourile instalate în hale luminoase.

— Despre ce e vorba? se răsti Gary Bradshaw.

Fox îi arătă legitimaţia:

— Sunt Detectiv Inspector Madeleine Fox, iar dumnealui este Detectiv Sergent Terry James.

Privi în jur. Mai multe capete se întorseseră în direcţia lor.

— Am putea vorbi între patru ochi?

Bradshaw ezită.

— Cred că da, spuse el apoi, răsucindu-se pe călcâie, şi îi conduse printr-un coridor separat cu paravane, spre cabinetul lui.

Încăperea nu avea nimic din apanajul ocupantului său. Conţinea două dulapuri metalice închise la culoare, un calendar al companiei pe perete şi rafturi pline de mape cu cotoarele în inele. Bradshaw închise uşa în urma lor şi nu le oferi cafele. Îşi încrucişa braţele pe piept, privindu-i ostil.

— Sunt ocupat, declară el.

Fără a-i aştepta invitaţia, Fox se aşeză pe unul dintre cele două fotolii libere. Dacă avea de gând să se poarte mitocăneşte, treaba lui. T.J. îi urmă exemplul, lăsându-l pe Bradshaw în poziţia sa eroică şi fără nici un rost.

— Cunoaşteţi o anume Kimberley Mason? întrebă Fox.

Bradshaw ezită.

— Nici nu m-am atins de ea, spuse el.

Interesant răspuns.

— Doriţi să vă reprezinte un avocat? continuă Fox.

Dacă urma să aibă loc o mărturisire imediată, ar fi preferat ca avocatul să fie de faţă, pentru ca mai târziu să nu se creeze confuzii cu privire la ceea ce se spusese şi de ce anume.

— N-am nevoie de nici un lăbar de avocat! se răsti Bradshaw. Puţin îmi pasă ce-a zis curva aia. N-am atins-o nici c-un deget. Iisuse. Fiindcă am antecedente, aşa-i? Niciodată nu ne lăsaţi în pace, canaliilor, este? E mult de-atunci. M-am învăţat minte.

— E mult de-atunci... repetă Fox, consultându-şi carnetul. Vă referiţi la condamnarea de acum trei ani, pentru agresiunea asupra lui Karen Susan Jamieson.

Bradshaw îşi dădu seama că n-avea şanse să-i intimideze şi se aşeză pe scaunul de la birou, vlăguit. Încercă, totuşi, să-şi păstreze aspectul bătăios.

— S-a culcat c-un dobitoc pe care-l cunoscuse la cârciumă, în timp ce eu eram plecat în nord, să muncesc.

Îl privi pe T.J.:

— Merita o chelfăneală.

Când văzu că auditoriul nu se lăsa convins de justificările comportamentului său din trecut, bătu în retragere. Continuă pe un ton mai plângăreţ:

— Cum spuneam, am învăţat din greşelile mele. Nu ştiu ce-o fi spus târfa aia, dar nu m-am atins de ea. Poate c-oi fi zgâlţâit-o un pic, însă n-am lovit-o.

Fox se întrebă dacă Bradshaw era un foarte bun actor, sau într-adevăr nu ştia. Poate că încă nu văzuse ziarul *„Evening*

Standard”.

— Când a avut loc această agresiune, domnule Bradshaw?

— V-am spus că n-am agresat-o.

— Când anume nu aţi agresat-o?

Bradshaw îl privi pe T.J., apoi din nou pe Fox, cu o expresie hăituită.

— Ascultaţi, despre ce este vorba?

T.J. se aplecă spre el. *„Hai, spune-i”,* îl îndemnă Fox în sinea ei. *„Fă-l fericit.”*

— Domnişoara Mason a fost găsită moartă în subsolul casei sale, azi-dimineaţă la ora zece.

— Vă arde de glumă.

— Dacă ar fi aşa, gluma e destul de nesărată, replică T.J..

Bradshaw păru să se dezumfle în faţa lor. Îşi frecă fruntea cu pumnul.

— Ei futu-i mama mă-sii... murmură el, îngropându-şi faţa în mâini. Fute-m-aş să mă fut.

În clipa următoare, căzându-i fisa, îşi coborî mâinile de pe faţă.

— Şi credeţi că eu am făcut-o?

Încă o reacţie interesantă. *„Dacă toţi prietenii şi cunoscuţii lui Kimberley erau atât de transparenţi”,* îşi spuse Fox, *„cazul avea să se rezolve cât ai bate din palme.”* Evenimentele dobândiseră o calitate ireală.

— De ce-am crede că dumneavoastră aţi făcut-o? i-o întoarse ea.

— Din cauza vecinilor. Au auzit cearta dintre noi, nu-i aşa?

— Ştiţi ceva, domnule Bradshaw, haideţi să nu ne mai ascundem după deget. Ce-ar fi să ne spuneţi ce anume s-a întâmplat?

Gary Bradshaw se aplecă înainte, cu coatele pe birou, începând să vorbească pe un ton spăşit:

— Aţi avea ceva împotrivă să-mi explicaţi ce-a păţit?

După un moment de tăcere îngheţată, continuă:

— Vreau să spun – Christoase – cine-a găsit-o? Cum a murit?

— A fost găsită în subsol, azi-dimineaţă, când nu s-a prezentat la birou.

— Nu-mi vine să cred.

— Nu vreţi să ne descrieţi cearta pe care aţi avut-o cu domnişoara Mason? îl îndemnă ea, cu blândeţe.

— Nu i-am făcut nimic!

— Povestiţi-ne numai ce s-a întâmplat.

Bradshaw se ridică şi, răsucindu-se în loc, dădu un şut furios în dulapul metalic. Îi lovi uşa cu latul palmei, de două ori. Fox se întrebă dacă juca teatru de ochii lor sau nu. Toate îi dovedeau că era violent şi instabil.

— Vă rog, domnule Bradshaw, îi ceru ea. Înţeleg că e un şoc pentru dumneavoastră, dar în momentul de faţă aş dori să staţi jos şi să ne spuneţi tot ce ştiţi.

Bradshaw se prăbuşi la loc pe scaun, cu ochii fulgerându-i în toate părţile, ca ai unui animal speriat, prins în cursă, care caută o scăpare.

— Spuneaţi că v-aţi certat cu domnişoara Mason.

— N-am făcut decât să strigăm unul la altul. N-a însemnat nimic...

— Când a avut loc această ceartă?

— Vineri seară.

— La ce oră?

— Nu ştiu. Căca-m-aş... La miezul nopţii, la unu... Eram beat.

— De ce anume v-aţi certat?

— Aţi văzut ce şi-a instalat în pivniţă?

— Tocmai despre asta voiam să vă întrebăm, interveni blajin T.J.

— Christoase. Niciodată nu i-am înţeles apucăturile astea. De ce voia să facă toate chestiile alea.

— Pentru asta v-aţi certat?

Bradshaw îşi răvăşi cu o mână părul aranjat impecabil.

— Voiam să înceteze.

— De ce? întrebă T.J.

În glas îi reveni o undă de agresivitate.

— Dumneavoastră de ce credeţi?

— Din gelozie? îl ademeni T.J., deliberat.

— Mai scutiţi-mă...

— Deci, nu eraţi unul dintre clienţii ei?

— Ce, arăt eu ca un căcănar de pervers din ăla?

— Am cunoscut câţiva, cu meseria pe care o am, replică T.J., cu o sinceritate dezarmantă. Aparenţele pot să înşele.

— Ei, aflaţi că nu sunt, e bine? Nu mă ţin de căcaturi de-alea. Sunt un tip normal, cu sânge sănătos în vene. N-am nevoie de piei bătute-n ţinte şi frişca bătută ca să mă excit, e clar?

— T.J. privi prin birou.

— Preferaţi agrafele şi elasticurile pentru hârtii, mai degrabă.

Obţinu reacţia dorită.

— Vă luaţi de mine? întrebă Bradshaw, privind-o apoi pe Fox, în căutarea unui sprijin. Am o slujbă bună aici. Câştig bani frumoşi.

— Şi despre asta voiam să vă întreb, răspunse Fox.

Se făcu lumină. Bradshaw părea şocat că-şi închipuiau asemenea lucruri despre el. *„Un tip normal, cu sânge sănătos în vene. Fac de prea mult timp meseria asta”,* îşi spuse Fox. *„Oare sunt singura care prevede întrebările înainte de a fi formulate?”*

— A, sigur, continuă Bradshaw. Ştiu la ce vă gândiţi. Şi sunteţi departe de adevăr. Foarte departe.

— La ce ne gândim, domnule Bradshaw?

— C-o făceam pe peştele pentru ea. Să vă spun ceva: Kimmie n-avea nevoie de peşti. Putea să-şi poarte singură de grijă.

Nu părea să observe ironia. Fox fu nevoită să-i atragă atenţia asupra lucrului cel mai evident:

— Se pare că nu. Altfel... Kimmie... ar mai fi în viaţă.

Îl lăsă să rumege ideea.

— De cât timp o cunoşteaţi pe domnişoara Mason? întrebarea păru să-l nedumerească.

— Nu ştiu. De vreo două luni...

Rezemându-şi coatele pe birou, îşi lăsă capul în piept.

— Nu-mi vine să cred că a murit. E un coşmar.

„Să nu ne abatem de la subiect, băiete.”

— Unde aţi cunoscut-o? îl întrebă Fox.

— Ce? ridică Bradshaw capul, încercând să-şi păstreze firea, într-un club. Lângă Angel.

— Mişto, este? îl întrebă T.J.

— Ce vreţi să spuneţi?

— I-am văzut fotografiile. Bună bucăţică.

— Mda. Era. Să mori după ea.

Altă exprimare neinspirată. Fraza căzu în atmosfera din cameră ca o ancoră ruginită.

— Genul dumitale obişnuit? urmă T.J., după un moment.

În defensivă, Bradshaw ripostă:

— Cum adică, genul meu obişnuit?

— Păi, ştii, Gary... Nu prea arăta de nasul tău. Era de clasă superioară, dacă nu te superi că spun.

Obrajii lui Bradshaw se înroşiră. T.J. reuşise să-l înfurie, cum

intenţionase tot timpul. Continuă, bătând fierul cât era cald:

— Un trofeu frumuşel, pentru un tip ca tine, este?

— Un tip ca mine...?

— Avea maşină sport, firmă proprie, arăta cam ca un fotomodel... Probabil te ciupeai ca să te convingi că nu visezi.

— Nici eu nu duc lipsă. Sunt în stare să agăţ destule.

— Totuşi, nu ca ea, este?

— Nu mă plâng.

T.J. nu părea convins.

— Să revenim, interveni Fox, fără a-i lăsa timp să se reculeagă. Ne spuneai despre cearta dintre voi. De ce voiai să înceteze cu acele... activităţi colaterale?

— V-am spus, eram trotilat, e bine? Nu ştiam ce făceam.

Fox înălţă o sprânceană, iar Bradshaw îşi dădu seama, prea târziu, ce spusese.

— Ascultaţi, am mai zis o dată, nu i-am făcut nimic! Ăsta-i adevărul!

— Cearta... reluă Fox, încercând să rămână la subiect.

— Eram beat.

— Şi?

— Şi voiam să vorbesc cu ea. Kimberley a-ncercat să-mi închidă uşa-n nas. Am cam răcnit unul la altul. Eu am intrat cu forţa. Atunci mi-a spus că nu voia să mă mai vadă. Am apucat-o de braţ. S-ar putea s-o fi zgâlţâit puţin, nu mai ţin minte. S-or fi spart ceva lucruri... Dar jur pe Dumnezeu că n-am lovit-o. Pe urmă am plecat.

— Aşa te-ai tăiat la mână?

Bradshaw urmări direcţia privirii lui Fox. Avea pe degetul mare o tăietură, lângă încheietura de la bază.

— Mda, exact.

— Şi de ce v-aţi certat?

— Pentru căcănăria aia cu Pisica Franţuzoaică. Eu voiam să avem o relaţie... normală. Voiam... Mă scotea din minţi.

Fox aşteptă.

— Ce voiaţi, domnule Bradshaw?

I se păru că Bradshaw devenea temător, dar îşi dădu seama că nu era decât jenat.

— Voiam să ne căsătorim.

— Şi i-aţi spus-o?

— Mda. I-am spus-o.

— Când?

— Când am apucat-o de braţe.

Se lăsă o lungă tăcere, în timp ce Fox şi T.J. Îşi imaginau scena. T.J. risipi tensiunea.

— Toată viaţa ai fost un romantic, nu-i aşa, Gary?

— Faci pe deşteptul, este?

T.J. zâmbi.

— Domnişoara Mason vă dăduse o cheie a casei? întrebă Fox.

Întrebarea păru să-l deruteze.

— Nu. De ce?

„Nu poate fi el”, îşi spuse ea. *„E prea străveziu. Dacă ar fi omorât-o, avea la dispoziţie treizeci şi şase de ore ca să inventeze o poveste. Ar fi răspuns mai verosimil. Până acum, n-a făcut decât să se incrimineze singur. Nu poate fi chiar atât de prost. În nici un caz.”*

— Aţi iubit-o? îl întrebă ea.

— Nu.

— Dar ai cerut-o în căsătorie, aminti T.J.

— Eram obsedat.

Bradshaw rosti ultimul cuvânt încet, precis, ca pe o mantră.

— Obsedat.

„Christoase, iar a făcut-o.” Era mult prea simplu.

Bradshaw îşi masă tâmplele cu nodurile degetelor.

— Nu-mi vine să cred, repetă el. În viaţa mea n-am mai avut o femeie ca ea.

— Cum adică? nu-l lăsă Fox să scape.

— Nu ştiu... Nici nu mai ştiu ce spun. Dar sunteţi deja convinşi, nu-i aşa? Trebuie să-mi găsesc un avocat?

T.J. se aplecă înainte. N-avea de gând să-l lase cu una cu două.

— Nu voiai decât un lucru pe care nu-l puteai avea, nu-i aşa, Gary?

Gary Bradshaw îi privi încruntat, sfidându-l să-i ridiculizeze slăbiciunea. Lui Fox nu-i părea prea rău pentru el, ci doar accepta obosită încă o dată fragilitatea omenească expusă unei tragedii. În ciuda protestelor lui că ar fi fost un tip normal, Gary Bradshaw nu era decât un complexat, iar Kimberley Mason se distrase umilindu-l pe gratis.

— Aţi spus că cearta a avut loc vineri noapte, repetă ea.

— Exact.

— Ce-aţi făcut în primele ore ale dimineţii de duminică, între miezul nopţii şi şase?

Întrebarea îl smulse pe Bradshaw din autocompasiune. Instinctul de conservare îi înlocui manifestările ostentative de durere.

— Sâmbătă seara m-am dus cu câţiva amici într-o cârciumă din Finsbury Park. Am stat acolo până pe la vreo zece. Pe urmă, m-am dus acasă, m-am uitat la Sky câteva ore şi m-am culcat.

— Singur?

— Nu, câinele meu doarme la picioarele patului. Puteţi să-l întrebaţi.

Se rezemă de spătar, încrucişându-şi din nou braţele pe piept.

— Ascultaţi, poate e totuşi cazul să-mi iau un avocat. Îmi dau seama unde bateţi.

— În regulă, răspunse Fox. Am putea să continuăm discuţia la secţie.

— Christoase, chestia asta ar putea să mă coste slujba, spuse Bradshaw, cu faţa căzându-i; arătă cu capul spre anticameră. Până mâine, tot antrepozitul o să vorbească.

T.J. închise uşa Camerei de Interogatoriu 4A din subsolul diviziei Islington. Bradshaw le dăduse declaraţia, insistând asupra variantei pe care o prezentase în aceeaşi după-amiază.

— Vinovat ca dracu’, spuse T.J., clătinând din cap.

— Aşa crezi? îl întrebă Fox.

— Are motivaţie, n-are alibi. Plus antecedente. Un jeg.

T.J. avea dreptate: în acel stadiu, Bradshaw era obligatoriu principalul suspect. Acceptase să-i fie percheziţionat apartamentul din Tufnell Park şi dăduse o probă de sânge care să fie comparată cu eşantionul prelevat de pe uşa frigiderului. Cooperase în toate sensurile, trecând chiar şi peste sfatul avocatului. Sau poate nu era decât foarte abil. Ştia că nu aveau decât probe circumstanţiale împotriva lui. Explicase sângele pe care-l găsiseră în bucătăria lui Kimberley şi vânătăile de pe braţele ei, fără a se autoincrimina efectiv ca ucigaş. Cazul nu era atât de concludent încât să justifice inculparea.

— Avocatul va cere să-l eliberăm, spuse Fox.

T.J. ridică din umeri:

— Dumneata ce părere ai, doamnă?

— Cred că, dacă el o făcea, ar fi avut o poveste mai deşteaptă

decât asta pe care ne-a spus-o.

— El a făcut-o, ba bine că da, insistă T.J., revoltat. O ura de moarte, fără discuţie. Văd prin el ca printr-un geam. Trebuie să-l înfundăm pe bulangiu.

Fox îl privi cum ieşea. O demonstraţie de furie absolut inutilă. Dar, în fond, şi ei îi trecuse prin minte că Gary Bradshaw semăna mult cu Detectivul Sergent James. Amândoi erau spilcuiţi, amândoi erau obsedaţi de femei, dar fără a le plăcea prea mult. Uneori, diferenţa dintre acuzat şi acuzator era foarte subtilă.

Nouă

Soho, sectorul W1

Magazinul se afla pe o alee cu caldarâm de lângă Brewer Street, sub o firmă de neon roz cu inscripţia *„PISICUŢA ROZ”.* Aleea era plină cu tarabe unde se vindeau CD-uri şi casete, fructe, verze chinezeşti şi vinete dolofane! Necesităţile vieţii, rânduite într-o alee umedă din Soho, în acea dimineaţă de iulie: legumele, comerţul, sexul.

Fox şi T.J. intrară pe uşă, printre fâşiile contra muştelor, şi ocoliră un paravan de placaj având lipit cu scotch pe furnir anunţul cerut de lege privind limita de vârstă. Magazinul avea o topografie familiară şi lipsită de imaginaţie: pornografie deşucheată în rafturile de pe doi pereţi, câteva vibratoare roz şi jucării sexuale expuse sub geamul tejghelei.

Înăuntru se aflau diverşi clienţi de sex masculin: doi turişti asiatici cu şepci ieftine de baseball purtând denumirea unei companii turistice japoneze, un bărbat cam jerpelit, cu cojoc din piele de măgar, doi tineri abia ieşiţi din adolescenţă. Fox era uimită să vadă cum puteau contempla unii atâtea fluide trupeşti înaintea mesei de prânz.

Coada-de-cal a vânzătorului i s-ar fi potrivit mai bine unei persoane cu vârsta cât jumătate dintr-a lui. Răsfoia încet un număr din *„Daily Mirror”,* cu o expresie vizibil plictisită. Două organe sexuale feminine din latex, de culoare verde sinistră, zăceau lângă cotul lui pe geamul tejghelei, afişând amândouă smocuri de păr pubian fals, castaniu-roşcat.

Fox detesta locurile de acel gen. Întotdeauna se simţea ca o

oaie într-o vizită cu ghid la abator. Bărbatul din spatele tejghelei ridică privirea şi, la vederea insignei ei, expresia îi deveni imediat mai prudentă.

— O căutăm pe Lila Mahmoud, spuse Fox.

T.J. examina un enorm dildo de plastic verde.

— Cam mititel, nu-i aşa? comentă el, iar omul o privi pe Fox, apoi pe T.J., descumpănit.

— Pe Lila Mahmoud, repetă Fox, atrăgându-i din nou atenţia asupra ei.

— Nu-i aici.

— Revine curând?

— Cred că da. A ieşit doar să facă nişte cumpărături. Care-i problema?

— Dumneata cine eşti?

— Ray. Ray Pratt. Lucrez aici.

— Pratt pe nume, prost din fire, glumi T.J., zâmbind nevinovat; ridică un inel pentru chei cu breloc în formă de penis. Asta are şi bec?

Ray Pratt îl privi lung, enervat.

— O aşteptăm, spuse Fox, îndepărtându-se de tejghea.

T.J. o urmă.

În capătul încăperii se afla raionul specializat, un rastel metalic circular pe care erau expuse corsete din piele şi centuri de castitate, un bikini de cauciuc roşu viu, un costum de amazoană din vinilin negru lavabil.

— Crezi că de-aici îşi făcea Kimberley piaţa? Târguia direct din raft.

— Ce-am mai râs, T.J.

— Parc-ar fi o librărie cu jucării pentru sado-masochişti, comentă el, examinând un bici de piele împletit. Bazarul Bizar. Bun nume ar mai fi, pentru un magazin ca ăsta. Ar trebui să-i înregistrez copyright-ul.

— Da, neapărat.

Atitudinea lui T.J. se schimbă. În sfârşit, ajunsese într-un loc unde putea să-şi dea aere de moralist.

— Nu înţeleg cum se pot distra unii cu porcăriile astea, spuse el. Mare Ţi-i grădina...

Fox studie coperta uneia dintre revistele învelite în celofan. Oare de ce le plăceau bărbaţilor asemenea lucruri? Problema cu publicaţiile *„erotice”,* după părerea ei, era că nu aveau nimic

erotic. Parcă ar fi fost o lecţie de ginecologie predată într-un model sordid, în lumina unor reflectoare împrumutate de pe Stadionul Wembley.

O femeie intră printre fâşiile de la uşă şi trecu după tejghea. Era trecută cu puţin de treizeci de ani, nefardată, şi avea sâni mari, un pulovăr maro amorf şi blugi cu un număr mai mici, lăsând o mare parte din şolduri să se reliefeze în afară. Ca două picioare de porc împachetate în doc, îşi spuse Fox. Unele femei pur şi simplu habar n-au cum să se îmbrace. Trânti pe tejghea două sacoşe cu cumpărături. Dintr-una se răsturnară zarzavaturi, iar cealaltă conţinea două cutii de lapte.

T.J. îi dădu un ghiont.

— Asta trebuie să fie Lila, spuse el.

Ray Pratt dispăruse în micul birou din spate. Lila luă vaginurile de latex verde de pe tejghea şi le privi nedumerită.

— Ce caută pizdele astea aici? îi strigă ea lui Ray, prin uşa deschisă.

— Vor să-ţi vorbească, răspunse el. Cu mine n-au vrut să discute.

Lila Mahmoud se încruntă, cu o expresie de stupefacţie totală. Cu organele de latex în mână, trecu în birou. Fox îi auzi vocea întrebând:

— Ce futu-i mama mă-sii îndrugi?

— Poftim?

— Te-am întrebat de ce erau pizdele astea scoase pe tejghea.

— A, pizdele astea... Le-a adus un gagiu înapoi. A zis că una are o crăpătură.

— Orice pizdă are crăpătură.

— Mă rog, el găsea că s-a păcălit. Şi zicea că cealaltă e prea mică.

— Prea mică? Iisuse Christoase, înseamnă c-a folosit-o. Şi i-ai dat banii înapoi?

— Păi, la asta nu m-am gândit... bombăni Rankin.

— Christoase, nu eşti bun de nimic.

Lila reveni din birou şi trânti pe tejghea cele două vulve returnate. T.J. şi Fox o aşteptau, detectivul sergent cu legitimaţia în mână.

— Domnişoară Lila Mahmoud? Sunt Detectiv Sergent Terry James, iar dumneaei este Detectiv Inspector Madeleine Fox. Investigăm asasinarea lui Kimberley Julia Mason. Avem să-ţi

vorbim, scumpo.

Lila scoase un oftat teatral. În mintea ei se făcu lumină: *„Deci,* voi sunteţi *pizdele despre care vorbea Ray”.* Nimerise din lac în puţ.

— Mă întrebam când aveaţi de gând să vă băgaţi iar nasul p-aici, spuse ea.

— Ne-am gândit că poate ne ajutaţi puţin cu ancheta.

Lila făcu o mutră iritată.

— Bine, spuse ea. Dar nu aici. Ai grijă de magazin, Ray! strigă, în direcţia biroului. Eu trebuie să plec iar.

Îşi luă poşeta de pe tejghea şi ieşi, nervoasă.

Stăteau aşezaţi pe terasa cafenelei, în lumina lăptoasă a soarelui, ascultând bubuitul sacadat al muzicii de la magazinul de marochinărie de peste drum. În noaptea trecută plouase, iar aerul era umed şi plin de mirosuri şi duhori: usturoi prăjit de la restaurantul italian din vecini, gaze de eşapament de la maşinile de aprovizionare parcate pe Brewer Street, putoarea lăturilor şi a gunoaielor ude din pungile de plastic negru îngrămădite în capătul aleii. Ziua de piaţă pe Rupert Street atrăsese câţiva turişti matinali, cărora fetele din uşile dughenelor de-o liră sterlină spectacolul le făceau avansuri plictisite.

T.J. aduse trei ceşti cu cafea la masa de plastic lipită de vitrină, pe trotuarul îngust.

— Nu era decât o problemă de timp, tocmai spunea Lila.

— Ce te face să spui asta? întrebă Fox.

— Nu ştiu. La unii oameni, pur şi simplu se simte, înţelegeţi ce vreau să zic? Nu puteam să mi-o imaginez pe Kim ca pe o boarfă bătrână şi zbârcită, aşezată în vreo cârciumă, aşteptând ca un client să-i facă cinste cu vodcă şi tonic, spuse Lila, punându-şi zahăr cu linguriţa în cafea.

— De când o cunoşteai?

— De patru ani, poate cinci...

— Unde ai cunoscut-o?

— Ce importanţă are asta?

— Am vrea să ştim puţin mai multe despre ea, Lila. Poate ne va ajuta să-l prindem pe autorul faptei.

Lila sorbi din cafea, apoi îşi şterse caimacul de pe buza de sus cu mâneca pulovărului. Lui Fox îi era greu să şi-o imagineze pe Lila, scundă şi şleampătă, împreună cu lungana şi zvelta

Kimberley. Era clar că aceasta fusese o femeie de înaltă clasă. Ciudat trebuie să mai fi arătat, distrându-se împreună. Poate că intenţionat o făcuse. Fox ştia că unele fete îşi alegeau anume prietene boccii, pentru ca prin contrast ele însele să arate mai bine.

— La Trandafirul Negru, răspunse Lila. Un timp, am lucrat acolo amândouă. Pe vremea aia n-aveam problema asta cu îngrăşatul, adăugă ea, când îl văzu pe T.J. înălţând din sprâncene. Câştigam un ban uşor. Christoase, de fapt parc-aş fi jucat doar teatru. Ba chiar şi mai bine. Ca să obţii un rol, nu trebuie să te fuţi cu nimeni.

— Şi de ce ai plecat?

— Mă săturasem. Munca într-un loc din-ăla e ca într-un azil de nebuni. După un timp, nu mai suporţi. Nu rezişti decât la un număr de sonaţi, până să-nceapă să-ţi fileze şi ţie o lampă. Înţelegeţi ce vreau să zic? Vrea un gagiu să-i mănânci cremă de vanilie de pe piept, bine, stă în firea omului. Da' unii din clienţii care veneau la Trandafirul Negru, ăştia erau nebuni cu patalama la mână, ascultaţi ce vă spun eu.

— Kimberley s-a săturat şi ea?

— A, Kimmie a noastră nu! Ei îi plăcea la nebunie toată tărăşenia.

— Când te-ai lăsat? o întrebă T.J.

— Am stat acolo cam un an.

— Dar ai păstrat legătura cu Kimberley.

Lila ridică din umeri.

— Cred că aveam multe în comun. La nivel intelectual.

T.J. pufni, dar Lila nu-l luă în seamă.

— Ştiai că încă se mai ţinea de sado-maso? o întrebă Fox.

— Mda, ştiam. I-am spus mereu să se lase de partea asta.

— De ce?

— E de la sine înţeles. Prea multe riscuri, mai ales în ceea ce făcea ea.

— Şi ce făcea?

— Păi, supa, nu?

— Supa?...

Lila îi aruncă o privire: *„Voi chiar n-aveţi habar de nimic?”*

— Există două genuri de fete, nu? Poţi fi o dom sau o sup – o dominatoare sau o supusă. Dacă eşti dom, continuă Lila, stai călare pe situaţie. Clienţii îţi cer să-i legi. Dar lui Kimberley îi

plăcea latura sup. Vreau să zic, *chiar* îi plăcea. Îi laşi pe gagii să te lege, şi poate deveni periculos.

O măsură cu o expresie răutăcioasă:

— Aşa a păţit-o?

Fox nu-i răspunse.

— Ştiai că avea o hrubă personală, sub casa din Highgate?

Lila ridică din umeri:

— N-am văzut-o niciodată, dacă asta mă întrebaţi, dar bănuiam că se aranjase şi la ea acasă. Cum ar veni, dacă ai o firmă de depanat video-uri, ai nevoie de un atelier. Dacă te ţii de sado-maso...

— Hruba trebuie să fi fost o investiţie scumpă.

— N-a plătit-o ea. L-a pus pe-un client să scoată mălaiu'. Un tătic de zahăr.

T.J. îi aruncă lui Fox o privire.

— Să-i cumperi fetiţei o cameră de tortură, comentă el. Pe lângă asta, ciocolata şi florile par de-a dreptul retro.

— Ţi-a cerut vreodată să-i procuri materiale? o întrebă Fox pe Lila.

— Uneori. I le luam angro. Nu sunt ieftine, trebuie să le ceri de comandă. Piaţa nu-i deloc mare.

Se simţea clar că vorbea cu menajamente. Pe lângă masa lor trecu o chinezoaică tânără, îmbrăcată complet în negru. Până şi rujul de pe buzele ei era negru. Avea ochii înfundaţi în cap din cauza drogurilor şi se clătina pe tocurile neverosimil de înalte. Exact fundalul şi figuranţii potriviţi pentru o asemenea conversaţie, remarcă Fox.

— Ţi-a spus vreodată cu cine se întâlnea? întrebă ea mai departe.

— Bărbaţi?

Lila clătină din cap.

— Nu dădea niciodată nume, dacă la asta vă referiţi. O vorbă nu sufla, Kimmie a noastră. Dar am impresia că-l juca pe degete pe bogătaşul ăla. Totuşi, s-ar putea şi să fi fost doar gogoşi. Îi plăcea să te facă să crezi că o ducea mai bine decât în realitate.

— L-a menţionat vreodată pe un anume Gary Bradshaw?

Lila râse cu profund dispreţ.

— Gary e un capsoman. Doar nu credeţi că el i-a făcut felul?

— Ne ajută la investigaţii, interveni T.J., cu un sarcasm evident.

— Dacă Gary ar fi fost client, ar fi dat în primire cu ani în urmă. Ştiţi, erau mulţi ca el care îi dădeau târcoale. Nu era de nasul lor, Kimmie a noastră.

— De câte ori l-ai întâlnit?

— Pe Gary? Numai de vreo două ori. Comis voiajor, sau cam aşa ceva, nu?

— A fost vreodată violent cu ea?

— Dacă a fost, nu l-aş condamna.

— Adică?

— Îi cam plăcea să chinuiască. Pentru distracţie. V-am spus, îi plăceau jocurile minţii.

— Cum îl chinuia pe Gary Bradshaw?

— Îl regula de-i ieşeau ochii din cap, iar a doua zi îi dădea telefon şi-i spunea că nu voia să-l mai vadă. Pe urmă, după două săptămâni, îl suna iar şi-l convingea s-o scoată în oraş. Undeva la un local scump. Dar nu se culca iarăşi cu el. Îl lăsa să fiarbă în suc propriu câteva săptămâni, una caldă una rece, cu promisiuni neonorate şi alte alea. Făcuse din hărţuială o adevărată artă. Şi ăia ca el mor după aşa ceva, dacă vreţi să-mi ştiţi părerea.

Fox îl privi pe T.J. Părea fascinat. Poate că Lila tocmai îi spusese povestea vieţii lui. Cu siguranţă, dezvăluirile ei plasau relaţia dintre Gary Bradshaw şi Kimberley Mason într-o nouă perspectivă. Cum ar fi reacţionat unul ca Bradshaw la o asemenea provocare? Violent, probabil.

— Şi când ai văzut-o ultima oară?

— Am discutat despre toate astea înaintea serii de sâmbătă, ne-am dus la o cârciumă din Islington.

— V-aţi întâlnit cu cineva?

Lila clătină din cap.

— Am stat doar cât să bem câteva rânduri. Nu umblam după tipi. Când ai lucrat ceva în industria sexului, bărbaţii îşi cam pierd mistica. Mă ierţi, scumpi, adăugă ea cu un râs frivol, înghiontindu-l în joacă pe T.J. cu cotul.

T.J. se rezemă de spătar, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Părea îngrijorată de ceva? continuă Fox.

— Nu, era neschimbată. Cred că unul din clienţii ei i-a făcut-o, dacă vreţi să-mi ştiţi părerea. Ş-acum, v-am spus tot ce ştiu. Trebuie să mă întorc la magazin. Dacă nu-s atentă, Ray le dă banii înapoi până şi pe prezervativele folosite.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, îi spuse Fox.

Lila îşi luă ţigările şi porni înapoi pe Brewer Street. În timp ce se îndepărta, arăta mai degrabă ca o dactilografă plătită prost, decât ca o fostă dominatoare şi actuală proprietăreasă de sex shop. Ce lume!

— Ce părere ai? întrebă T.J.

— Ce părere am? Cred că s-ar putea să ai dreptate în legătură cu Bradshaw.

— Nenorocitul. Ajung să-mi pară rău pentru el.

— Să-ţi pară rău? De ce?

— Păi, şi-a făcut-o cu mâna ei, nu? replică T.J.

În continuare, nu mai vorbiră prea mult. Uneori, T.J. o punea pe gânduri. Faptul că era în aceeaşi tabără cu ea ţinea mai uit de noroc, decât de altceva.

Zece

Kilburn, sectorul NW6

Trandafirul Negru se afla într-un şir de vile liniştite, foste grajduri urbane de la începutul secolului, transformate, pe una dintre cele mai elegante străzi din Kilburn. Fox îşi parcă Sierra între un Saab negru şi un Ford ultimul tip şi opri motorul.

— Mă întreb ce-or crede vecinii, spuse ea.

T.J. o privi lung:

— Vecinii...

— Ştii tu. Mă-ntreb dacă se plâng vreodată de gălăgie. *„N-aţi putea înceta cu zbieretele după ora unşpe noaptea, soţul meu se trezeşte devreme dimineaţa,”* texte de-astea.

T.J. nu spuse nimic.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Fox.

— Nu-mi plac mizeriile astea, doamnă. Femei cu tocuri-cui stând pe ochii gagiilor, oameni cărora li se sug degetele de la picioare...

— Vorbeşti de parcă le-ai cunoaşte foarte bine.

— Le găsesc greţoase.

— Nu-mi tăcuseşi impresia unui membru al Majorităţii Morale, T.J.

— Tot omul are principiile lui.

— Doar nu le-oi fi având şi tu.

Comentariul ei păru să-l irite, ceea ce o amuză. T.J. coborî din maşină, trântind portiera, şi rămase cu privirea spre casă, ca şi cum aceasta ar fi avut pe uşă semnul ciumei.

— Hai, să terminăm odată, mormăi el, urmând-o pe Fox pe alee.

Casa avea în faţă un gard negru, din fier forjat, iar uşa masivă era vopsită în roşu ca vinul. Un felinar negru de trăsură atârna deasupra numărului de alamă, iar dedesubt, pe o altă placă de alamă, era scris: *„Trandafirul Negru”.* Neiniţiaţii ar fi putut crede că era denumirea casei, ca de pildă *„Dunroamin”* sau *„Thistledome”,* ori poate că în clădire se afla redacţia unei reviste sau o mică firmă de publicitate. Toate draperiile erau trase la ferestre, discret.

Le deschise Mistress Demonica. Era ora unsprezece dimineaţa, iar Mistress Demonica era acum Catherine Rees-Fry, îmbrăcată în blugi şi tricou. Fox încercă să-şi imagineze cum arăta în costum. Era atrăgătoare, nu cu mult mai vârstnică decât Fox însăşi, cu un păr arămiu bogat. Nu era grasă, dar nici mult nu mai avea, conchise Fox. Ochii ei verzi reprezentau cea mai izbitoare trăsătură, iar colţurile gurii îi stăteau arcuite în sus, într-un zâmbet ce insinua cine ştie ce cunoştinţe ascunse, lucru pe deplin justificat în cazul ei, după cum presupunea Fox. Ar fi arătat aproape ca o gospodină, dacă n-ar fi avut pe tricou imprimat sloganul: *„Beţele şi pietrele îmi pot rupe oasele, dar biciurile şi lanţurile tare-mi plac”.*

Mistress Demonica îi conduse într-un salon de primire, unde se aşezară pe o canapea de pluş roşu. Le oferi ceai şi biscuiţi, ca şi cum s-ar fi aflat într-o casă parohială.

— Pun ibricul pe foc, spuse ea şi dispăru pe un culoar.

Fox simţea o fascinaţie perversă la gândul că se afla într-un asemenea loc. Unul dintre privilegiile meseriei, îşi spuse ea, acela de a ajunge să vezi lucruri pe care puţine femei, ba chiar şi bărbaţi, reuşeau vreodată să le vadă, având motive legitime să-ţi bagi nasul. O anume latură a personalităţii ei simţea un interes gratuit faţă de cele mai sordide aspecte ale profesiunii. Făcea parte din firea ei, probabil: în copilărie, fusese fetiţa din fundul clasei care se apleacă mereu înainte să vadă cum profesorul de ştiinţe ale naturii disecă ochiul unei oi, adolescenta care avea grijă să nu lipsească din spatele rastelurilor cu biciclete, pentru a-i vedea pe băieţi cum se băteau după ore.

Privi în jur. La fel ca oricare alt spaţiu conceput pentru viaţa de noapte, ziua Trandafirul Negru arăta vulgar şi ieftin. La ferestre se aflau draperii de catifea, iar pereţii erau zugrăviţi într-un negru mat. Se vedeau câteva fotografii alb-negru înrămate: o femeie îmbrăcată în piele neagră pozând pe un car roman de luptă, cu muşchii unşi cu ulei, ţinând de hăţuri doi bărbaţi în harnaşamente de piele cu ţinte; o altă fotografie reprezenta un bărbat gol cu o lesă de câine la gât, ţinut de o femeie în costum de latex negru mulat pe trup.

Mistress Demonica reveni cu o tavă de plastic roşu pe care se aflau trei căni cu ceai căliu şi un platou cu biscuiţi *„Digestives”,* pe care le puse pe măsuţa de cafea cu placă de sticlă fumurie. Fox observă că aceasta avea picioare de abanos, sculptate în formă de negrese goale.

— Nu sunteţi de la Moravuri, aşa-i? îi întrebă Mistress Demonica.

Fox îi arătă legitimaţia:

— Inspector Madeleine Fox, Hendon Road. Dumnealui este Detectiv Sergent Terry James. Investigăm un omor.

Aerul de resemnare obosită al femeii se evaporă. Poate se aşteptase să i se închidă din nou localul, sau să i se pretindă mită.

— Ascultaţi...

Fox se întrebă cum să i se adreseze. Conchise că era mai sigur să nu i se adreseze nicicum.

— Nu ne interesează ce se întâmplă aici. O fostă angajată a dumitale a fost asasinată şi speram să ne poţi ajuta.

Mistress Demonica se încruntă.

— Kim, confirmă ea. Am citit în ziar.

— A lucrat aici. Aşa este?

— Cu ani în urmă.

Fox scoase o fotografie a lui Kimberley, făcută de tatăl ei cu ocazia Crăciunului trecut.

— Despre ea e vorba?

Mistress Demonica dădu din cap:

— Ea e. În ziar scria că a fost strangulată.

— Întocmai.

— Chiar aşa s-a întâmplat?

Fox ocoli răspunsul.

— Ştiai că domnişoara Mason continua să lucreze în domeniu?

— Mda, auzisem, o privi cu viclenie Mistress Demonica, asta a păţit? I-a făcut de petrecanie un client?

— Nu ştim.

Expresia lui Mistress Demonica spunea foarte clar: *„Boarfa tâmpită, a primit ce-a meritat”.*

— De-o sută de ori le-am spus fetelor ăstora. Afară nu e deloc sigur. Dar lui Kim nu-i puteai spune nimic, ea le ştia pe toate. Vedeţi, aici fetele mele sunt îngrijite. În meseria asta trebuie să ai grijă. Majoritatea clienţilor sunt destul de inofensivi, dar cu unii dintre ei trebuie să fii foarte atent.

Până în acel moment, T.J. tăcuse, dar acum se aplecă înainte, cu o expresie de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o lămâie.

— Sunt perverşi, adică?

— Preferăm să spunem că avem clienţi cu necesităţi speciale.

„Să nu intrăm în filosofie”, îşi spuse Fox. Îi aruncă lui T.J. o privire prevenitoare.

— Acum cât timp a lucrat Kimberley Mason pentru dumneata?

Mistress Demonica ridică din umeri.

— Acu’ vreo trei, patru ani...

— Lucra bine? întrebă Fox, ca şi cum Kimberley ar fi fost secretară sau funcţionară, şi îl văzu pe T.J. ridicând ochii spre tavan, dezgustat.

— Cred că da. Mi-a părut rău s-o pierd.

— De ce?

Mistress Demonica păru surprinsă de întrebare.

— Păi, e greu să găseşti fete pricepute în meseria asta. E o muncă foarte specializată. Lui Kim îi plăcea efectiv. Ai nevoie de un anumit simţ teatral. Clientul îşi dă seama imediat dacă fata se preface doar.

— Şi cât timp a lucrat aici?

— Un an, cred.

— Ştii de ce a plecat?

— A spus că renunţă. Dar nimeni nu face asta, fireşte. Nimeni care are talent, ca ea.

Se auzi soneria. Era reglată pe melodia: *„Do You Really Want to Hurt Me?”* Bine măcar că cineva avea simţul umorului. Mistress Demonica răspunse. Fox întrezări un bărbat în costum de birou, care discută cu ea pe şoptite, în antreu. O auzi răspunzând:

— Nu, ne vin mulţi tineri care cer asta.

Vizitatorul aruncă o privire jenată în direcţia lor. Nu mai era tocmai tânăr, îşi spuse Fox cu răutate. Mistress Demonica ştia că amabilitatea era mai importantă decât violenţa.

După câteva minute, omul plecă, iar Mistress Demonica reveni.

— Despre ce era vorba? se interesă T.J.

— Vrea o femeie goală care să se plimbe cu tocurile pe el.

T.J. îi aruncă o privire lungă. Nu prea ştia ce să creadă:

— Glumeşti, spuse.

— Dacă eram psihiatru, n-aş glumi cu faptul că dumneata ai schizofrenie, arahnofobie sau că ai fost molestat de tatăl dumitale în copilărie. Fiecare om e unic în felul lui.

— Totuşi, la ora asta e cam devreme? comentă Fox.

— Pentru tocuri? Şi eu cred. I-am fixat o întâlnire la ora unu.

Luă farfuria cu *„Digestives”.*

— Un biscuit?

Fox puse la loc ceaşca de ceai. Era de nebăut.

— Am putea arunca o privire prin jur?

T.J. o privi nemulţumit. *„Of, mai lua-l-ar dracu’! Trebuia s-o înţeleagă pe Kimberley Mason. Iar acela era locul de unde puteau începe”.*

Unsprezece

Din afacerea asta trebuia să iasă bani buni, îşi spuse Fox. Avocaţii, prostituatele, antreprenorii de pompe funebre – ăştia nu duceau niciodată lipsă de comenzi. Casa fusese redecorată extensiv, în acelaşi stil strident ca salonul de primire, gotic fierbinte: tapet bordo tras în fir, aplice cromate, oglinzi cu rame aurite masive, o scară îngustă de mahon cu gargui pe balustrade.

— Ceea ce trebuie să reţineţi este că noi nu facem sex, spunea Mistress Demonica, în timp ce-i conducea în sus pe scară. Nu suntem târfe.

— Atunci, ce sunteţi? întrebă T.J.

— Terapeute. Tuturor le spunem foarte clar – fără sex, fără masaje.

— Şi-atunci, clienţii ce primesc în schimbul banilor? insistă T.J.

Mistress Demonica se opri pe palier, cu mâinile în şolduri.

— Sex se găseşte oriunde. Aici se plăteşte pentru fantezii. Fantezii la comanda clientului.

— Ca nişte costume, comentă T.J.

— Ce fel de fantezii? o întrebă Fox.

Mistress Demonica deschise o uşă, iar Fox privi înăuntru. Un fost dormitor fusese transformat în sală de clasă, cu tablă, bănci, chiar şi table ale înmulţirii agăţate pe pereţi.

— Dacă achiţi preţul, profesorul trebuie să te ducă la directoare, ca să-ţi ardă o mamă de bătaie, explică ea, deschizând un pupitru; sub un manual de istorie era ascunsă o revistă sexy. În clasa asta avem nişte băieţi foarte ştrengari.

— Iisuse, se strâmbă T.J. Jalnic. Ce fel de nenorociţi bolnavi la cap primiţi aici?

Mistress Demonica îi tratã izbucnirea ca pe o întrebare serioasă.

— Maniaci ai controlului, mai ales. Majoritatea clienţilor sunt genul de bărbaţi obişnuiţi să-şi exercite autoritatea. Politicieni, judecători, profesori. Şi câţiva poliţişti, adăugă ea, zâmbindu-i lui T.J. Bărbaţii puternici îşi găsesc eliberarea în supunerea sexuală.

— Înţeleg că serviciile dumneavoastră nu sunt tocmai ieftine? întrebă Fox.

— Facem mari eforturi pentru a crea decorurile adecvate. La parter avem o sală de tortură complet echipată, cu biciuri, lanţuri şi scripeţi. E investit un capital enorm. Din fericire, mulţi dintre clienţii noştri sunt cetăţeni puternici, cu slujbe importante. Au gusturi costisitoare şi-şi pot permite să şi le satisfacă.

— Masochişti, comentă T.J.

Mistress Demonica făcu o mutră dezgustată.

—Nu-mi place acest cuvânt, spuse ea. Prefer să nu-l folosesc.

Fox zâmbi. Parcă ar fi fost o matroană între două vârste, instruind domnişoarele cu privire la eticheta în societate.

— Poate credeţi că sunt nişte rataţi, dar credeţi-mă, n-am întâlnit aşa ceva. Mai mult, sunt unii dintre oamenii cel mai profund absorbiţi de ei înşişi, pe care i-am întâlnit vreodată. Au anumite necesitaţi pe care şi le doresc satisfăcute şi fac sacrificii enorme pentru a se asigura că totul e exact aşa cum trebuie. S-ar putea spune că nu se gândesc decât la ei înşişi. Dacă nu procedăm cum vor, conform fanteziilor lor specifice, atunci pur şi simplu nu mai revin la noi. Nu dai cu biciu-n om şi atâta, cum cred unii. Asta e o formă de teatru.

— Şi cu aşa ceva se ocupa Kimberley?

Mistress Demonica dădu din cap.

— Kimberley era cu totul deosebită. Înţelegea toate jocurile intelectuale asociate cu meseria. Avea un talent înnăscut.

— Aici ce e? întrebă T.J., împingând o uşă încuiată. Mistress Demonica luă o cheie dintr-un cârlig de pe perete i descuie uşa.

Fox credea că văzuse de toate în cei treisprezece ani de muncă în poliţie ai ei, dar surprizele nu se mai terminau niciodată. Camera arăta ca o toaletă convenţională, dar scaunul era făcut din Perspex transparent, având colac şi capac tot din Perspex. De capac era prins un lanţ cu zgardă, probabil pentru a imobiliza capul victimei în vas.

— Iisuse Christoase Atotputernice! exclamă T.J.

Fox fu surprinsă de propria reacţie. Era aceeaşi senzaţie fizică de când văzuse cu prima ocazie un cadavru, ca poliţistă stagiară: repulsie combinată cu o fascinaţie morbidă. Aşa cum i se întâmpla adesea în asemenea situaţii, şi-l imagină pe tatăl ei privind peste umăr, clătinând din cap şi oftând: *„Of, Madeleine, când ai să te-nveţi să fii o* doamnă?"

— E un articol popular? întrebă Fox, ca şi cum ar fi fost o marcă de maşini de spălat.

— Ar fi şi cazul. Am investit un capital enorm. Nu mulţi instalatori lucrează aşa ceva.

— Nu, pe bune? replică T.J., îndepărtându-se.

Fox se gândi din nou, cu mirare, la Kimberley Mason. O judecase greşit; şi-o imaginase doar ca pe un soi de matracucă. Adevărul, după câte se părea, era mult mai complex şi mai pervers.

— Aici este vorba de nişte jocuri ale minţii, continuă Mistress Demonica. Trebuie să aveţi o imaginaţie bogată, ca să înţelegeţi ce înseamnă totul. Majoritatea oamenilor nu pricep, şi nu fiindcă ar fi *„normali",* cum declară societatea, ci pentru că pur şi simplu nu au imaginaţia necesară. Trebuie să reţineţi, scenariul e al clientului, nu al nostru.

T.J. îşi frecă fruntea. Părea să aibă dureri de cap.

— Am un client de mare preţ, urmă Mistress Demonica, pe ton de conversaţie, care nu vine niciodată aici ca să ne folosească instalaţiile. Îmi plăteşte un salariu întreg ca să-l răpesc. Vedeţi, elementul crucial e că nu ştie niciodată când va fi răpit. Merg pe urmele lui, pe stradă sau într-o parcare subterană, ori chiar într-

un bar, îmi înfig degetele în spatele lui şi amândoi ne închipuim că e un pistol. Pe urmă, îl duc la maşină şi merg cu el într-un loc liniştit, unde-l pun să se îmbrace în femeie. După care plec.

T.J. o privi lung.

— Şi pe urmă?

— Cred că ajunge acasă, cumva. Probabil asta e toată fascinaţia. Să umble prin Londra, în rochie, fără bani, temându-se că ar putea fi recunoscut. Nu e vorba de sex, nici de nuditate, nici măcar de agresiuni fizice.

Apoi adăugă:

— Şi el e tot poliţist. Îndrăznesc să spun că îl cunoaşteţi.

— Honeywell, probabil, mormăi T.J. printre dinţi.

Coborâră la parter, iar Mistress Demonica îi conduse pe un culoar îngust, luminat de aplice cu franjuri care scăldau coridorul într-o lumină roşie lugubră. Deschise o altă uşă şi o urmară într-o încăpere ce părea a fi un cabinet: birou, maşină de francat cardurile de credit, telefon, fax simplu pentru hârtii. Pe pereţi erau fotografii înrămate, imagini erotice stil, alb-negru; piciorul suplu al unei femei, cu ciorap de mătase şi pantof cu toc cui; un plan detaliu al unui sfârc străpuns.

În spatele biroului se afla un scaun de piele cu spătar înalt şi o fereastră cu storul tras.

— Aici ce e? întrebă T.J. Un soi de fantezie cu secretare?

— Nu, ăsta e biroul meu.

Se duse la fereastră şi ridică storul. Fox se pomeni privind într-o catacombă futuristă, cu pereţi bătuţi în ţinte metalice – false, dar foarte reuşite ca imitaţii, după părerea ei – iar tavanul şi podelele vopsite în negru. În mijlocul camerei era o masă de tortură din metal, capitonată cu piele neagră. Pe tavan şerpuiau ţevi de care atârnau lanţuri şi cătuşe, iar pe pereţi atârnau biciuri, cravaşe şi alte instrumente de supliciu.

— Cuvântul-cheie e fantezie, spunea Mistress Demonica.

— Asta-i o oglindă unidirecţională? se interesă Fox.

Mistress Demonica îi aruncă o privire din care reieşea că răspunsul se înţelegea de la sine.

— Jocurile astea nu sunt pentru amatori. Oamenii pot să se rănească.

— Şi nu tocmai asta vor?

— În nici un caz! Noi nu suntem I.R.A., nu urmărim să schilodim oamenii. De pildă, continuă ea, întorcându-se să-l

privească pe T.J., l-aş putea biciui pe prietenul dumneavoastră aci de faţă fără să-i las nici o urmă, sau să-i umplu fesele de sânge dintr-o singură lovitură cu palma. Depinde ce doreşte.

— Eu ies la o ţigară, declară T.J.

Şi plecă, trântind uşa. Mistress Demonica reveni cu atenţia la oglinda unidirecţională.

— Toate activităţile din această cameră sunt supravegheate. Mai ales dacă vine un client care doreşte o sup.

— O supunere?

Femeia dădu din cap:

— Fetele noastre sunt în majoritate dom, dar oferim şi supuse, contra unui tarif substanţial mai mare. Fireşte, când o fată de-a noastră e imobilizată, există riscul ca, întrecând măsura, clientul s-o vatăme cu adevărat. De-asta am instalat oglinda.

— Spuneai despre Kimberley Mason că era sup?

Mistress Demonica zâmbi:

— Multe fete refuză, deşi se plăteşte mult mai bine. Nu şi Kim. Cum spuneam, ei îi plăcea.

Fox privi lung încăperea sinistră, slab luminată, încercând să-şi desluşească sentimentele. Erau în primul rând de oroare, dar o străbătea şi un frison sexual surd, derutant. Christoase!

Mistress Demonica coborî storul.

— Nu mă aştept să le înţelegeţi pe fetele ca ea mai mult decât ne puteţi înţelege pe oricare dintre noi. Oamenii pe care nu-i interesează decât vanilia n-au cum să ştie cum e viaţa în lumea noastră.

— Vanilia?

— Sexul normal, scumpo. Vanilie. Fără alte arome în plus.

Lui Fox îi era greu să se concentreze asupra rigorilor meseriei. *„Adună-te, Maddy. Nu e decât o zi de lucru ca oricare alta.”*

— Kimberley l-a luat cu ea pe vreunul dintre clienţii dumneavoastră când a plecat?

Mistress Demonica înţelese imediat unde bătea.

— Nu ştiu adevăratele nume ale clienţilor noştri, şi, chiar dacă le-aş şti, nu vi le-aş spune.

— Ar putea fi important. Cel care a ucis-o pe Kimberley Mason...

— Ascultă, îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Kim. Dar, cum se spune, morţii cu morţii şi viii cu viii. Am o firmă de condus.

Trăsese oblonul, îşi spuse Fox. Neinspirată mişcare, întrevederea luase sfârşit.

— Mulţumesc, oricum, zise ea. A fost... instructiv.

— Nu ştiu cu ce credeţi că v-am ajutat, dar nu v-aţi apropiat nici cu un pas de a o înţelege pe Kimberley, sau pe oricare dintre noi.

Fox se întoarse să plece, apoi se opri, cu mâna pe clanţă.

— Îţi place meseria dumitale?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru. Să te uiţi la trupuri mutilate, să examinezi mostre de sânge şi spermă... Trebuie să ai o boală la cap. Scuză-mă, dar asta e părerea mea. Nu vreau să te jignesc.

Fox ridică din umeri:

— Nici o problemă.

Mistress Demonica o conduse afară din birou. Sub scară era un dulap. Se opri, descuie uşa şi apăsă pe un comutator, înăuntru stătea pe vine un bărbat, îmbrăcat în corset negru strâns pe trup şi cu bretele. Era rujat, rimelat şi legat cu un lanţ de o ţeavă.

Mistress Demonica se aplecă şi-i dădu un şut.

— Căcatule!

Şi închise uşa, încuind-o la loc. Fox o privea fix.

— Douăzeci şi cinci de lire sterline ora. Nu vrea decât să-l umilim cam o dată la o jumătate de oră şi să-i dăm drumul într-un moment stabilit dinainte, ca să se poată prezenta la întâlnirile de afaceri!

Se uită la ceas.

— Stă aici de azi-dimineaţă de la opt. La unu şi un sfert trebuie să plece.

Lui Fox nu-i mai trecea prin minte nici o întrebare. Ieşi.

T.J. stătea rezemat de Sierra, cu o ţigară în mână, privind încruntat trecătorii.

— Îmi vine să-i umflu pe toţi.

Fox descuie portiera. Îşi simţea obrajii înfierbântaţi, iar muşchii abdomenului îi erau încordaţi, strânşi noduri-noduri.

— O pierdere de timp, comentă T.J.

— Crezi?

— Pe boarfe pot să le înţeleg, spuse el. Până şi pe alea care-o fac de-a-mpicioarelea în uşi. Da’ nu-nţeleg de ce ăia de la

Moravuri stau cu palma-n cur şi-i lasă pe ăştia ca ea să-şi facă de cap.

Fox se aşează la volan şi porni motorul. Dădu radioul mai tare, pentru a nu trebui să asculte bombănelile lui T.J. până înapoi la Hendon Road. Uneori, chiar o călca pe nervi.

* * *

Fox îşi verifică banca de mesaje. Avea un apel de la sora ei, Ginny, şi era urgent. *„Cu mama e ceva”,* îşi spuse Fox, apăsând butonul pentru formarea numărului lui Ginny din memorie.

— Ginny?

Ginny abia putea vorbi, atât de distrusă era. *„Asta a fost”,* se temu Fox. *„Mama a murit şi n-am mai văzut-o de o lună. Ar fi trebuit să trec pe la ea în weekend-ul trecut. Acum e prea târziu.”*

— Ginny, ce este?

— Ian... suspină sora ei în telefon.

Fox simţi un val de uşurare, urmat de o panică reînnoită.

— A păţit ceva...?

— M-a părăsit.

Privi în gol, prin parbrizul maşinii. Ploaia măruntă reîncepuse. Ridică ochii spre cerul cenuşiu şi amorf, unde un Boeing 747 al liniei Lufthansa dispărea în plafonul de nori. Atmosfera din maşină era ca melasa caldă. Simţi un strop de sudoare prelingându-i-se printre omoplaţi. Coborî geamul.

— O, Ginny, murmură ea, alt răspuns netrecându-i prin minte.

— Ce-am să mă fac acum?

Fox avu un sentiment de *déjà-vu;* numai că, în locul prietenei sale Carrie, cu viaţa destrămându-i-se în jur, la capătul firului era Ginny: sora ei mai mare, cea serioasă şi demnă de încredere. În ultimii opt ani o dispreţuise, pentru normalitatea şi fericirea ei. Avea până şi o poreclă personală pentru casa ei din Surrey: Ginnyworld, un parc tematic înfiinţat pentru a comemora turnurile gemene ale maternităţii şi căsniciei.

Iar acum, totul se dărâmase şi Ginny avea nevoie de ea, aşa cum avusese şi Carrie întotdeauna. Acum, Ginny dorea ca sora ei mai mică, neserioasă şi sturlubatică, s-o scoată la liman. Prea târziu în viaţă Fox îşi dădu seama că ea fusese turnată după un tipar, un Domn Rick feminin pentru toţi refugiaţii din lume.

Singuratica dură care avea cheia seifului. Doamna Drege-Tot.

— Vin imediat, îşi auzi ea propria voce spunând în telefon.

T.J. o privea cu o expresie îngrijorată.

— S-a-ntâmplat ceva?

Fox clătină din cap.

— Probleme de familie, spuse ea, alungând subiectul cu un gest.

— Deci, să-l iau pe Bill, răspunse T.J. Are multă experienţă.

Dar Fox coborâse deja din maşină.

Doisprezece

Worcester Park, Surrey

Ginny şi Ian locuiau în partea cea mai bună din Worcester Park, într-o casă cu trei dormitoare, bovindouri cu dantelărie de lemn, felinare de trăsură străjuind uşa din lemn de stejar şi grădină pietruită, în faţa căreia erau parcate un Montego Countryman roşu şi un Jaguar maro.

În ziua aceea, Jaguar-ul lipsea. Ian nu era acasă.

Ginny răspunse la uşă, cu ochii roşii şi umflaţi de plâns. Fox îi văzu pe gemeni privind din capul scării, tăcuţi şi cu expresii consternate. Se întrebă cât de mult le spusese mama lor. O urmă pe Ginny în salon. Draperiile fuseseră trase, ca şi cum ar fi ţinut doliu. Ceea ce, presupunea Fox, într-un fel se şi întâmpla.

Ginny avea pe ea o rochie lungă şi diformă, iar machiajul, de obicei subtil, dar atent aplicat, îi lipsea. Părul lung, negru ca pana corbului, pe care în mod normal şi-l ţinea legat într-o coadă-de-cal, stătea acum despletit în jurul umerilor, sporind impresia de degradare.

— Are o aventură, scuipă Ginny, fără nici un preambul.

— O, Doamne.

„Ar fi fost de prevăzut”, îşi spuse Fox. Cineva îi spusese că bărbaţii nu cunoşteau înţelesul conceptului de fidelitate. Credea că era ceva în legătură cu sistemele sonore.

— I-am spus să plece, continuă Ginny, la fel de repezit.

— Cum ai aflat?

— Era evident, declară ea ca şi cum ar fi fost inevitabil.

Ginny se aşeză pe canapea, cu un şerveţel de hârtie strâns în

pumn, dar în ochi nu avea lacrimi pe care să şi le şteargă, numai un izvor adânc şi nemărginit de revoltă, toxic şi sulfuros, răbufnind la suprafaţă.

— Sper să ia SIDA, mai adăugă.

— Ginny, spuse Fox, şocată de un asemenea sentiment din partea surorii sale.

— Dar-ar canceru-n cariciul lui, *să crape!*

Fox n-o mai văzuse niciodată într-o asemenea stare. Dincolo de durere, în ochii ei se mai citea şi altceva, o rană atât de adâncă încât se infectase. Blânda Ginny îşi găsise în suflet un rezervor de otravă. De otravă reală. Fox era şocată.

— Lucrează la el la birou. *Târfa.*

— Când s-au întâmplat toate astea? o întrebă Fox, dar Ginny n-o asculta.

— Şi e mai bătrână decât mine! se văietă ea, bătându-se cu pumnul în genunchi, scandalizată de această insultă finală şi cumplită. Dacă o făcea cu cine ştie ce matracucă abia ieşită din liceu, aş fi înţeles. Dar are cu trei ani mai mult decât mine! *Să dea Domnul să moară!*

Fox încercă s-o cuprindă cu un braţ, dar Ginny se smuci.

Aşa că intră în bucătărie şi făcu două ceaiuri, din dorinţa de neînţeles de a face ceva când nu-i trecea prin minte nici un lucru pe care l-ar fi avut de făcut.

Mai târziu, le făcu ceai şi gemenilor şi stătu de vorbă cu ei, încercând să le explice pe cât putea de bine de ce plângea mămica şi de ce seara tăticul nu avea să fie acasă pentru a le ura noapte bună. Vorbea pe tonul folosit atunci când compătimea rudele persoanelor asasinate – calm, încet, plin de solicitudine.

În sinea ei, era îngrozită.

După ce gemenii se culcară, Fox se aşeză lângă Ginny şi o ascultă revărsându-şi necazurile adunate în opt ani de căsnicie, adevărata faţă a Ginnyworldului. Fox nu-şi dădea seama dacă era uşurată sau deznădăjduită de acele dezvăluiri ale necazurilor din paradis. Multă vreme, căsnicia perfectă a lui Ginny – cel puţin, aşa cum o considerase mama ei şi cum o prezentase întotdeauna frontul unit dintre Ginny şi Ian – îi alimentase speranţa că poate, într-o zi, avea să se găsească şi pentru ea un Ginnyworld. Propriul Maddyworld, poate.

Până acum, toate indicau contrariul.

Îl avusese pe David, un amant care-o ocupase cea mai mare parte a deceniului trei de viaţă, timp în care amândoi amânaseră deciziile importante pentru viitor. Se simţeau comod împreună, o relaţie a lui Clayton, povestea de dragoste pe care o ai când nu eşti cu adevărat îndrăgostit. Când David renunţase la ea pentru o manechină mai tânără, furia fusese înlocuită de uşurare cu o surprinzătoare repeziciune.

Apoi îl avusese pe Simon; nu-l mai văzuse de aproape un an şi încă mai avea momente când mâna îi ezita în apropierea telefonului. Nu era dor, numai singurătate. Nu un semn de salut, ci o zbatere.

Revelaţia că fericirea surorii ei avusese temelia clădită pe nisip era din multe puncte de vedere un *consolamentum.* De fapt, indiscreţiile lui Ian îi reînnoiau încrederea în propria atitudine faţă de viaţă. La urma urmei, dacă Minunata Virginia putuse s-o încurce, Madeleine era exonerată de cei treizeci şi patru de ani ai ei de relaţii ratate şi angajamente dezonorate.

La unu noaptea, când porni cu maşina spre casă, cazurile Kimberley Mason şi Virginia Johnstone *née* Fox i se amestecau în minte. Se părea că toţi aveau micile lor secrete necurate. Oamenii jucau la cacealma, cu expresii impenetrabile, până ajungeai să crezi că într-adevăr nimeni nu le punea beţe în roate.

Dar exista întotdeauna o scadenţă. Pentru Kimberley Mason, aceasta sosise duminică dimineaţa, expunându-i trupul cu toate secretele sale în propria cameră privată de tortură; iar acum, cumnatul lui Fox, tată ideal şi soţ iubitor al imaculatei Ginny, fusese prins în flagrantul delict al unei aventuri sordide la birou.

În ultimă instanţă, oamenii erau nemărginit de fragili, nemilos de umani. Cine putea cunoaşte cu adevărat pe altcineva, până în adâncul sufletului?

Hampstead, NW3

James Carlton avea plăcerea personală ca, la sfârşitul zilei, să stea lângă fereastra salonului, cu o cupă de Courvoisier, ascultând Mozart în surdină şi privind înserarea liniştită din Hampstead şi luminile îndepărtate ale oraşului. Folosea acel răstimp pentru a-şi reaminti că era un om norocos şi încercând să-şi imagineze viaţa dacă n-ar fi avut un asemenea noroc. Auzea glasul tatălui său: *„Trebuie să ai clasă, fiule, iată de ce ai*

nevoie pe lumea asta. Când ai clasă, nimeni nu se poate atinge de tine." Tatăl lui avea clasă; numai bani nu avea. Toată viaţa trăiseră într-o continuă stare de criză şi poate că de la el învăţase James ce însemna să te dezintegrezi.

Tatăl lui greşea, desigur, la fel cum greşise în atâtea alte privinţe. Clasa era una, iar norocul, cu totul altceva. Napoleon spusese odată: *„E bine să fii bun, dar mai bine e să ai noroc."* Sau poate Kevin Keegan fusese. Oricum, cineva rostise aceste cuvinte. Şi erau adevărate.

Acum i-ar fi fost aproape imposibil să-şi imagineze viaţa fără privilegii, să-şi aducă aminte cum era să se lupte, să trăiască fără pernele acestei averi, să trebuiască să suporte continua durere friguroasă a spaimei. Îşi readucea aminte că nu putea să dureze, că oricum nu merita toată bogăţia! Simţea acelaşi imbold disperat ca al unui jucător care ştie că trebuie să plece cu câştigurile înainte de a-l părăsi norocul. Dar nu putea să plece. Trebuia să vadă zarul rostogolindu-se din nou, fie şi numai pentru fiorul de a afla dacă urma să câştige sau să piardă. Fascinaţia anticipării era mai puternică decât frica.

— Oare să-i invităm pe soţii Barrington duminică la masă?

— Poftim?

Louise îl privea de pe canapea, cu ochelarii proptiţi pe vârful nasului ei aristocratic.

— Duminică. Să-i invităm pe soţii Barrington?

— Da. Excelent. Perfect.

Soţia lui îşi scoase ochelarii, privindu-l lung, ca o directoare care are în faţă un elev recalcitrant.

— Pari încordat, observă ea.

— Serios?

— S-a-ntâmplat ceva?

— Ştii cum e. Politica... Nu vreau să te plictisesc.

Louise îl privi, absorbind totul cu ochii ei violeţi şi reci. Dar era obişnuită cu răspunsurile de acest gen de la bărbaţii din viaţa ei, tatăl său o antrenase pentru aşa ceva. *„Răsfaţă-i, fii amica lor, nu le spune nimic."* Închise cartea, cu o mişcare atât de dramatică, încât răsună ca o împuşcătură în liniştea înserării din Hampstead.

— Cred c-am să mă duc la culcare. Vii şi tu?

— Aş mai sta o vreme...

— Eşti sigur că nu-i nimic în neregulă, James?

— Da. Nimic. Mi-e bine. Absolut.

Louise îşi puse ochelarii de citit în toc, îl sărută pe obraz, din trecere. Lăsă în urma ei, plutind prin cameră, familiarul său parfum de *eau de hain.* Uşa se închise, lăsându-l pe James Carlton singur cu gândurile lui apocaliptice.

"Futu-i mama mă-sii. Am pizdit-o. Pe bune.

Dar, până să-mi cadă cerul în cap, nu m-ar deranja s-o mai fac o dată. Chiar aşa."

Treisprezece

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

Fox ridică receptorul telefonului din cabinet. Era al dracului de mic. La fel de bine şi-ar fi putut înghesui biroul în dulapul cu mături. În faţa ei, pe perete, se afla o fotografie a ei însăşi, decupată dintr-un ziar, ţinând zâmbitoare o medalie în faţa aparatului. Câţi îi mai scoseseră peri albi pentru asta!

— Fox, se prezentă ea în telefon.

— Maddy, spuse o voce, cu sufletul la gură.

Era Carrie. Fox se pregăti să primească vestea cea bună. În ultima vreme, îi fusese cam greu să se deprindă cu noul noroc al prietenei sale. Relaţia lor se bazase prea mult timp pe dubla temelie formată din nefericirea lui Carrie şi trăinicia situaţiei Madeleinei. Se obişnuise cu rolul de soră mai mare şi mai înţeleaptă care-i sare în ajutor risipitoarei mai mici. Iar acum, Carrie îşi găsise o slujbă care-i plăcea şi un iubit care n-o mai bătea, iar fericirea ei incipientă nu făcea decât să scoată în evidenţă sterilitatea vieţii Madeleinei.

— Vroiam să fii prima care află, începu Carrie.

Fox ştiu ce urma şi avu senzaţia că înghiţise un bulgăre de seu rece. Îşi reproşa egoismul în aceeaşi clipă.

— Am o veste mare!

Mijind ochii spre fotografiile alb-negru aranjate pe birou în faţa ei, Fox încercă să se concentreze. Kimberley Mason, răstignită goală pe o masă de lemn. Într-o sală de tortură pe care şi-o amenajase cu mâinile ei. Vieţile pe care singuri ni le făurim: monogamie, iubire veşnică, suferinţă erotică, violenţă ucigaşă. Nesfârşitele permutări aranjate de către minte.

— Sunt însărcinată.

Fox îşi frecă fruntea cu o mână. Capul îi plesnea de durere. N-o slăbise o clipă, de dimineaţă de când se trezise.

— Însărcinată...

— În luna a doua.

„Ţi-ai ieşit din minţi?” îi venea să spună. *„Carrie, ai o fetiţă de un an şi jumătate, dintr-o relaţie anterioară ratată. Şi acum, iar te-ai lăsat!”*

Aranja din nou fotografiile cadavrului, ca şi cum ar fi fost piesele unui puzzle care ar fi trebuit să formeze o nouă imagine.

— Maddy?

— Felicitări, răspunse Fox, încercând să pară sinceră.

— Putem lua masa împreună?

„Christoase, nu! Nu ne mai vedem capul de treburi. Prima săptămână a unei investigaţii de omucidere. Cine are timp pentru mese? De ce nu mă lăsaţi să-mi fac treaba? Mai întâi sora mea, acum cea mai bună prietenă. Eu n-am o viaţă normală, ca voi. N-am timp de cafele şi mese, numai de asta n-am timp. Şi, oricum, nici n-aş suporta. Nu vreau să aud ce minunată e viaţa ta în clipa asta. Singurul lucru nou şi interesant din viaţa mea e Kimberley Mason.”

— Sigur, răspunse ea. Trebuie să sărbătorim.

Stabiliră să se întâlnească într-o braserie din Camden. Fox închise telefonul şi se întoarse dinspre birou, privind ploaia care se prelingea pe ferestre, stropii de apă refractând lumina peste un tablou cu blocuri administrative şi străzi mohorâte.

Tăietura din ziar de pe avizier începea să se îngălbenească. Era veche doar de un an şi deja făcea parte din istorie. În fotografie, Fox zâmbea, ţinându-şi medalia spre cameră, lângă ceilalţi laureaţi din acelaşi an, după ce lăsase în urmă lunile de convalescenţă în spital. În acea seară caldă de iunie, stând în faţa hotelului Grosvenor House din Park Lane, se simţise ca o trişoare. Ceilalţi erau cu toţii agenţi în uniformă, soldaţi care luptau în linia întâi, cum făcuse şi ea cândva, convingând sinucigaşii să revină de după balustrada pasarelei Hungerford, luând pistoale din mâinile drogaţilor în Birmingham, un poliţist din Cornish care scosese un cuţit cu lama de cincisprezece centimetri din trupul unui schizofrenic, pe o plajă din St. Ives.

Ştiuse dinainte că era propusă pentru medalie: încasase un glonţ în timp ce dezarma un om despre care mai târziu se

descoperise că era vinovat de răpirea şi moartea mai multor copii. Apăruse pe prima pagină în *„Evening Standard”.* Mai ştia şi că fusese nu atât curajoasă, cât necugetată: ar fi putut – ar fi trebuit – să aştepte ajutoare. Guvernatorul anterior o declarase ahtiată după glorie, iar Fox bănuia că avea dreptate.

Ei bine, plătise preţul: în ciuda consultaţiilor psihoterapeutice, acel vis continua să-i bântuie nopţile; imaginea repetată a unui moment imortalizat în timp, cu o fracţiune de secundă înainte de a vedea ochiul negru al morţii prin ţeava unui revolver. Un fragment din istoria ei personală, care acum se continua la nesfârşit.

Medalia se afla acasă, într-un sertar; nici măcar n-o scosese din cutia ceremonială. Bravura nu avea ce să caute în munca unui detectiv de investigaţii. Ciocnirile pe viaţă şi pe moarte erau pentru poliţiştii de secţie, nu pentru femeile-detectiv de la omucideri.

Când revenise în brigadă, echipa o întâmpinase cu reacţii diverse: admiraţie făţişă din partea unor bărbaţi, invidie vizibilă dintr-a altora. Cu toţii bănuiau de mult că avea coaie; acum le-o dovedise. Unii dintre ei – probabil la iniţiativa lui T.J., bănuia Fox – începuseră s-o numească pe la spate Mad Maxine. Alţii glumeau pe seama legilor promulgate de guvernul Blair pentru a scoate în afara legii împuşcarea vulpilor.

Din partea ei, Fox fusese speriată de propria nechibzuinţă. Înainte, nu se îndoise niciodată de faptul că avea noroc. Acum se temea că şi-l pierduse, scurs o dată cu sângele în secţia de urgenţă a spitalului A&E St. Thomas.

Paisprezece

Şoseaua M26, lângă Cobham

Fox îşi permise să arunce o privire piezişă spre Detectivul Sergent Nick Crawford, aşezat în maşină pe fotoliul de lângă ea. Arăta prea moale ca să fie un bun poliţist. Avea pielea ca abanosul şlefuit, un zâmbet blajin şi un glas ca al unui lăptar din Devonshire.

Stătea în maşină absolut calm, cu mâinile rezemate pe genunchi. Mâini uriaşe, ca două salatiere pe care ar fi încercat să

le ţină în echilibru, cu oarecare dificultate. Puteai spune multe despre un om privindu-i mâinile, după cum afirmase întotdeauna mama ei. Unghiile lui Nick erau manichiurizate perfect, cu pieliţele tăiate în forma unor semilune impecabile. Nu ca ale lui Honeywell, care şi le rodea până în carne, sau ale lui T. J., care mereu îşi zgândărea câte o unghie ruptă.

Spre deosebire de T.J., Nick nu purta geacă de piele; nu mirosea vag a pâine de casă şi a copii mici, ca Honeywell. Desăvârşirea ţinutei lui o stânjenea întrucâtva. Fox era acut conştientă că Sierra ei avea nevoie de o toaletă generală; prin consolă zăceau împrăştiate ambalaje de gumă, o cutie goală de cola se rostogolea de colo-colo pe jos, în spatele fotoliului de lângă volan, iar dintr-o cutie aruncată undeva sub locul ei emana un miros slab, dar inconfundabil de pui fript.

„Eşti o şleampătă, Madeleine” auzi ea iar un ecou al vocii tatălui său, răsunând peste ani. *„Eşti o fată fermecătoare şi ţin mult la tine, dar tot şleampătă rămâi. De ce nu poţi semăna mai mult cu sora ta?*"

Nu era sigură ce anume o neliniştea aşa la Nick. Nu-l plăcea, pentru numele lui Dumnezeu. Oare...? Şi-n plus, omul îşi făcuse deja o reputaţie. De când îl văzuse T.J. în King’s Head cu o blondă slăbănoagă, Crawford devenise subiectul unor glume copilăreşti, dacă nu chiar rasiste, în sala de mese, cu privire la lungimea şi circumferinţa organului său bărbătesc. T.J. începuse să-l numească, în auzul lui Nick, Povara Negrului. Sau Cornul Africii.

Ploaia încetase, dar norii cumulus învolburaţi continuau să se îngrămădească deasupra Londrei, iar atmosfera părea să fie sufocantă. Fox deschise fereastra, simţind cum o broboană de sudoare i se prelingea îndelung şi inexorabil pe şira spinării. Spera ca deodorantul să aibă destul efect.

— Ce părere ai despre cazul ăsta? întrebă ea.

Nick ridică din umeri.

— Mi se pare că cel care-a făcut-o ştia destule ca să dea impresia de bizar, fără a ne trage de fapt cu nimic pe sfoară. O rasoleală.

Accentul lui din West Country contrasta cu înfăţişarea. Parcă ar fi fost Worzel Gummidge prezentând un videoclip rap.

— Ai vreo teorie?

— Cred că a strangulat-o în bucătărie, unde am găsit sângele.

Pe urmă, a dus-o jos în văgăună, a răstignit-o şi a făcut toată şarada cu ceara topită şi celelalte, pentru a încerca să ne pună pe o pistă greşită. Trebuie să descoperim care a fost motivul.

— S-ar putea să nu fim în stare să înţelegem motivul unui om care face aşa ceva.

— Păi, ştii, mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fie la mijloc vreo formă de deviaţie sexuală încă necatalogată. Torturarea unui cadavru; e posibil să aibă chiar şi un nume. Sadicofilie, există cuvântul ăsta?

Circulaţia de pe M25 se blocase, ca de obicei. Cea mai mare parcare de maşini din Europa, cum o numeau unii. Încă zece ani, şi autoturismele aveau să devină redundante, după părerea lui Fox. Urma să se amenajeze o bandă rapidă pentru pensionare cu reactoare Zimmer.

Mai repede ar fi ajuns în Surrey pe jos.

Familia lui Kimberley Mason locuia într-un conac vechi, lângă Intersecţia 10, în apropiere de Cobham. Fox ieşi se pe şosea la Wisley Common. Parbrizul era stropit de ploaie, iar crainicul de la Capital Radio anunţa că, dacă ploaia continua, s-ar fi putut ca finala de femei la Wimbledon să fie amânată pe duminică.

— Şi cum o duce familia Mason? întrebă Fox.

Nick ridică din umeri.

— El e destul de amabil cu mine, începând de-atunci de la morgă. Cred că se simte jenat. Nevastă-sa, însă, la drept vorbind, e nebună de legat. De când a primit vestea, tot sub sedative stă. Încă n-am putut s-o chestionez.

— Nici pentru tine nu e o sarcină plăcută.

— Nu este, doamnă.

— Povesteşte-mi despre ei.

— Păi, doamnă, după cum ştiţi, el a lucrat la Shell. S-a pensionat acum vreo zece ani, dar am impresia că n-o duc atât de bine pe cât ar dori să se creadă. Casa e frumoasă, dar e o moştenire, de la familia ei. Kimberley s-a născut când erau destul de bătrâni, deci moartea ei i-a afectat destul de tare. Era singura lor fiică. După cum vorbesc despre ea, nici nu aveau alt motiv să mai trăiască. Se purta destul de frumos, în felul ei.

Un timp, îşi continuară drumul în tăcere, până când Nick spuse:

— El îmi tot pune întrebări, vrea să afle toate detaliile.

— Şi ce i-ai spus?

— Numai strictul necesar, se eschivă Nick. N-am cum să nu-mi pară rău pentru oamenii ăştia. În viaţa ei se întâmplau atâtea lucruri despre care nu ştiau, deşi cred că bănuiau cam ce făcea. Şi-acum, poftim. Dintr-o dată, am apărut noi cu întrebările noastre care nu se mai termină, scotocindu-i prin toate detaliile intime ale vieţii.

Ridică din umeri.

— Nu ştiu, ei n-are ce rău să-i mai facă, dar părinţii tot trebuie să treacă prin asta, să înfrunte, pe lângă durere, şi ruşinea. Într-un fel, mi se pare nedrept.

Nick avea dreptate. O memorie nepătată putea fi păstrată cu sfinţenie, dar moştenirea unei vieţi ratate era întinată cu regrete şi întrebări fără răspuns: De ce nu ne-ai spus? De ce-ai făcut-o? Întrebări cărora niciodată n-avea să li se poată răspunde, şi care totuşi reveneau de fiecare dată când soţii Mason priveau câte o fotografie veche, în căutarea unei amintiri tot mai îndepărtate.

— Cred că toţi avem secrete, spuse Fox. Nu putem spera decât să le ducem cu noi în mormânt.

— Ai şi dumneata secrete, doamnă?

O luase pe nepregătite.

— Nu. Dumneata ai?

Nick clătină din cap.

— Vezi, asta poate fi excepţia care confirmă regula.

Peste câteva momente, cotiră pe o alee cu pietriş, pe lângă un eleşteu şi o pancartă pe care scria: *„Millwater. Camere şi mic dejun”.* Ajunseră la o casă imensă, în stil Tudor, cu grinzi şi frontoane acoperite de muşchi. O moară veche fusese transformată în garaj, iar în faţă era parcat un Mercedes Saloon 500 negru. La o privire mai atentă, Fox văzu rugină în jurul portierelor şi al roţilor. Bani vechi străduindu-se să ţină pasul cu inflaţia, Anglia conservatoare încercând să-l urmeze pe noul Blair. Cea mai mare distanţă posibilă faţă de Pisica Franţuzoaică.

— Fir-aş a naibii, murmură Fox, coborând din maşină, cum o fi ajuns de-aici tocmai până acolo?

* * *

Livingul era aglomerat, cu un amestec eclectic de elegant şi profan, Marcel Proust şi Jean-Paul Sartre pe aceleaşi rafturi cu

Harold Robbins şi Arthur Hailey; vaze chinezeşti antice erau expuse lângă suveniruri africane ieftine, fotografii de familie şi nuntă stăteau pe pereţi alături de uleiuri din secolul al XIX-lea. Deasupra şemineului, care găzduia acum un mult mai comod calorifer cu convecţie, era agăţat un cap de cerb mâncat de molii.

George Mason îi întâmpină la uşă, în uniforma unui nobil de ţară: cardigan de lână verde, peticit cu piele la coate, pantofi de velur reiat închişi la culoare, mocasini. Îşi recăpătase stăpânirea de sine, după cum spusese şi Nick. Mama, cum o numea el pe doamna Mason, era sus, medicul îi administrase din nou sedative. Le oferi ceai. Nick, familiarizat cu casa, spuse că îl pregătea el şi se duse la bucătărie.

Mason se aşează obosit într-un fotoliu cu spătar voltat, iar Fox luă loc pe un Chesterfield străvechi, verde-jad, simţind sub picioare pielea rece. Mason părea foarte bolnav, cu obrajii palizi şi pielea ca pergamentul vechi.

— Mintea joacă feste ciudate, spuse el. Azi-dimineaţă m-am trezit din somn şi, un moment, mi s-a părut că era altă zi. Voiam să ies şi să tund iarba. După care mi-am amintit că Răţuşca noastră nu mai e.

Răţuşca. Pisica Franţuzoaică, alias Răţuşca. Ce drum lung şi întortocheat trebuia să mai fi parcurs, în cei douăzeci şi opt de ani ai ei.

— Aţi aflat cine a făcut-o? întrebă el.

Fox clătină din cap.

— Încă nu, domnule Mason. Suntem abia la început.

Mason nu păru nici surprins, nici nemulţumit de veste.

Adeseori, oamenii, în furia şi durerea lor, credeau că dacă nu operaseşi nici o arestare în primele douăzeci şi patru de ore puţin îţi păsa de misiune.

Nick aduse un ceainic şi trei ceşti pe o tavă, iar în două vase mici de argint, zahăr şi lapte.

— Nu e obligatoriu s-o facem chiar acum, spuse Fox, dar trebuie să vă punem câteva întrebări. În legătură cu Kimberly. Credem că s-ar putea să fie importante.

Mason nu părea s-o asculte.

— A avut anii ei nebunatici, spunea el. Crezusem că toate acestea se sfârşiseră.

Pe perete era prinsă o fotografie înrămată, o fetiţă în sacou de

şcoală, cu un dinte lipsă. Fox crezu că o fi fost vreo nepoată, apoi îşi aminti ce îi spusese Nick, că soţii Mason nu aveau alţi copii. Şocată, îşi dădu seama că era o veche fotografie din şcoală a Pisicii Franţuzoaice.

— A consumat droguri, când era mai tânără, continuă George Mason. În universitate. Noi nu ştiam nici jumătate din ce făcea, desigur. Îţi dai toată silinţa, dar niciodată nu e de ajuns.

Se întrerupse, privindu-şi mâinile. Fox nu spuse nimic, aşteptându-l să reia.

— Mama a suferit o cădere nervoasă, când Kimberley avea optsprezece ani. Din cauza grijilor, înţelegeţi. Jumătate din viaţă ne-am petrecut-o făcându-ne griji pentru ea. Dar am crezut că toate astea se terminaseră.

— Ce fel de lucruri vă îngrijorau, domnule Mason?

I se citea în ochi: se întreba cât de mult ştiau.

— Ce credeţi, a existat în viaţa ei vreun aspect despre care ar fi vrut să nu afle nimeni? Pe care ar fi încercat să vi-l ascundă?

— Erau multe...

— Ca de pildă?

— Vă eschivaţi, doamnă inspector. Ce anume ştiţi dumneavoastră, iar eu nu?

Fox sorbi o înghiţitură din ceaşcă. Stilul englezesc de a discuta despre o crimă, la un ceai.

— Felul cum a fost găsită fiica dumneavoastră, domnule Mason, ne face să credem că se angaja în anumite... practici sexuale... neobişnuite.

George Mason închise ochii.

— Dumnezeule, murmură el, trecându-şi mâinile peste faţă. Ce fel de... practici?

— Sado-masochiste. Credem că e posibil să fi participat la asemenea acte...

Ezită, apoi se avântă mai departe:

— Se angaja în asemenea acte cu titlu profesionist. Ştiaţi despre asta?

Mason clătină din cap, ca un om care încearcă să scape de un sunet persistent şi supărător. Trase adânc aer în piept şi-şi drese glasul de câteva ori.

— Doamne Sfinte, repetă el.

Situaţia era detestabilă. Fox putea să se uite la morţi toată ziua, văzuse destule cadavre în anii de când lucra la Poliţia

Metropolitană; avusese de-a face cu supradoze de droguri şi victime ale accidentelor de circulaţie, cu legiunile de oameni înjunghiaţi, sugrumaţi şi stâlciţi în bătaie, de când fusese promovată în brigada de omucideri. *„Nu e decât carne”* obişnuia să-i spună vechiul ei mentor, Marenko. *„Numai corpuri delicte.”*

Cea mai greu de înfruntat era durerea spirituală. Confruntată cu suferinţele emoţionale, Fox se refugia în rigorile procedurii, expresii repetate dinainte, simulări ale compasiunii, păstrând distanţa.

Puţini oameni erau nevoiţi să înfrunte o durere ca a lui George Mason. Nu era vorba numai de moarte, asta îi aştepta pe toţi, mai devreme sau mai târziu; moartea violentă, în felul cum i se întâmplase lui Kimberley Mason, era cu totul altceva. Până şi Fox şi Nick Crawford, deşi aşa ceva făcea parte din viaţa lor de muncă zilnică, nu ajungeau niciodată atât de aproape de ea ca soţii Mason. Pentru ei, modul cum murise fiica lor trebuia să pară la fel de bizar ca şi cum ar fi fost sfâşiată de un urs în metrou. Absolut de neînţeles.

— Uneori, te întrebi dacă nu ţi-ar fi fost mai bine fără ei. Fără copii, vreau să spun, clătină din cap George Mason. Vestea asta are s-o ucidă pe Jean.

„Nu era isteric”, îşi spuse Fox. O asemenea pierdere îi putea costa într-adevăr viaţa pe unii oameni.

— Nu poţi să le trăieşti viaţa în locul lor, continuă George Mason. Dumnezeu ne e martor cât am încercat. A primit o bursă la Oxford, ar fi putut să facă orice dorea. Era o fată inteligentă.

Ridică ochii, privind-o lung pe Fox, revoltat că ştia ceea ce ştia, că văzuse ceea ce văzuse.

— Ştiu ce vă închipuiţi, dar era o tânără civilizată.

În ochii lui negri se zărea o expresie de provocare.

— Nu viaţa privată a fiicei dumneavoastră este judecată aici, spuse Fox. Noi nu dorim decât să aflăm cine i-a făcut-o.

— Nu e judecată acum. Dar dacă povestea asta va apărea în ziare? Dacă ajunge în instanţă? Ştiţi bine ce se va întâmpla.

Părea să se chircească de ruşine.

— Ce părere trebuie că aveţi despre ea...?

— Nu ne aflăm aici ca s-o judecăm, domnule Mason, interveni Nick, cu blândeţe.

Fox îl privi, surprinsă de compasiunea de pe faţa lui neagră şi chipeşă.

Mason ridică o mână.

— Nu vreau să ştiu detaliile. Nu doresc să le ştiu. Sper că mă veţi cruţa.

Aruncă o privire spre Nick.

— Ieri-dimineaţă, când acest tânăr a venit aici, i-am cerut detalii. A fost destul de bun să mi le ascundă, iar acum, dacă stau să mă gândesc, îi sunt recunoscător.

Fox aştepta să-şi vină în fire.

— Am revăzut totul în minte iar şi iar, dar adevărul e că pentru noi era o străină. Te întrebi dacă nu cumva a fost vina ta. Înţelegeţi?

Nu-i răspunse. Nu avusese nicicând copii, poate nici nu urma să aibă vreodată. Ce i-ar fi putut spune?

— Nu vă puteţi învinui singuri, răspunse Nick. Şi nici pe fiica dumneavoastră nu puteţi s-o condamnaţi. N-a meritat să moară.

Mason, însă, nu părea să fi auzit.

— Întotdeauna a fost o rebelă, continuă el, cu glasul scăzut ca un murmur, astfel încât Fox fu nevoită să facă un efort pentru a-l auzi. Era... ce pot să spun?... perversă. Nu în sens sexual mă refer. Făcea lucruri pe care... nouă ne era imposibil să le înţelegem. La şaptesprezece ani, s-a tuns...

Făcu o mişcare cu mâinile, indicând că îşi tăiase părul aproape complet.

— Şi-a vopsit părul violet, şi-a înfipt în nas şi sprâncene lanţuri şi ace. Punk, se numea stilul. Christoase!

Îşi frecă apăsat faţa cu pumnii, luptându-se cu amintirea, cu totala lipsă de înţelegere.

— Era inteligentă, acest lucru e cel mai rău. Ar fi putut face orice voia, dar a renunţat la Oxford după un an, s-a întors la Londra. Numai Dumnezeu ştie de ce anume s-o fi apucat. Atunci am început să mă tem că avea să se întâmple una ca asta. Şi m-am pregătit. Amândoi eram pregătiţi.

Îşi frecă palmele, ca şi-cum ar fi încercat să şi le şteargă de o pată usturătoare.

— Dar am răzbit amândoi până la urmă şi, în ultimii trei-patru ani, părea să fi revenit la o viaţă normală. Şi-a găsit o slujbă civilizată, în relaţii publice. Părea să i se potrivească. Avea flerul de a atrage atenţia, preciză el, cu un zâmbet amar. Am ajutat-o să-şi înfiinţeze propria firmă, acum vreo doi ani. Credeam că se cuminţise, i-am oferit capitalul, am ipotecat casa. Chiar

credeam...

Ezită pentru a doua oară, cu o expresie de completă uimire în faţa intensităţii propriilor emoţii.

— Chiar credeam că avea să fie totul bine.

— Când aţi văzut-o ultima oară? îl întrebă Fox.

— Acum vreo săptămână. Venea în fiecare duminică la masă... cu excepţia ultimului weekend, desigur.

— Şi când n-a apărut n-aţi fost îngrijoraţi?

— Nu era pentru prima oară când nu venea fără să ne anunţe. I-am telefonat, desigur, dar nu ne-a răspuns decât robotul. Am presupus că primise o invitaţie mai avantajoasă.

— A menţionat vreodată ceva despre prietenii ei?

Mason clătină din cap.

— Orice vă amintiţi ne poate fi de folos...

— După un timp, am învăţat să ne ţinem gura, replică Mason, pe un ton cam tăios. Jean îşi dorea nepoţi, dar ştiam amândoi că nu trebuia să-i punem întrebări despre... viaţa ei personală. Tot timpul cât eram cu ea, parcă am fi călcat pe ouă. Cred că, în adâncul sufletului, bănuiam că totul era un dezastru.

Fox dădu din cap.

— Duminica, la masă, discutam despre una, alta... Nu ne spunea decât ce voia să ştim, desigur, lucrurile pe care doream să le auzim: cât de bine îi mergea firma, filmele pe care le văzuse, lucruri din astea. Apoi, pleca înapoi la Londra, iar noi nu aflam nimic despre viaţa ei adevărată. Acum pare destul de trist, nu-i aşa? Dar era un soi de compromis la care ajunseserăm între noi. Un armistiţiu. Şi eram mulţumiţi. În situaţia existentă, mai mult nu puteam face.

O privi lung, parcă sfidând-o să-l contrazică.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, declară Fox. Vom face tot ce ne stă în putere pentru a-l prinde pe autorul faptei.

Mason stătu mult timp nemişcat, ascultând ceasul de pe consolă.

— Aş dori să vă fi putut ajuta mai mult, spuse el, într-un târziu.

Fox se uită la ceas şi dădu din cap spre Nick.

— Mai bine să plecăm înapoi la Londra, spuse ea. Vă mulţumim, domnule Mason, îmi dau seama cât de greu trebuie să fi fost pentru dumneavoastră.

— Eu am să revin mâine, îi spuse Nick. Voi încerca să vă ţin la curent cu mersul anchetei. Dacă aveţi nevoie de ajutor la

pregătirile pentru funeralii...

— Sunteţi amândoi foarte amabili.

George Mason îi conduse până la uşă, târşindu-şi picioarele ca un bătrân. În timp ce Fox trecea pragul, o opri, punându-i uşor o mână pe braţ.

— Va apărea în ziare?

— Dacă reuşim să facem ceva, nu.

Mason rămase pe loc, cu pumnii încleştându-i-se şi desfăcându-i-se pe lângă trup.

— N-a suferit? Sunteţi siguri?

— Cauza morţii a fost strangularea. Avea şi alte leziuni, mai mici. I-au fost provocate post mortem. După moarte.

— Aţi fost amândoi acolo? Aţi văzut-o?

Fox dădu din cap.

— Sergentul Crawford n-a fost la locul faptei, ci un alt ofiţer din brigadă.

Se hotărî să nu menţioneze armata de ofiţeri criminalişti. Un moment, avu impresia că George Mason urma să se năruie în sine, dar bătrânul se stăpâni, cu buzele strânse într-o liniuţă palidă. Avea să facă faţă lumii, indiferent ce se spunea despre el sau despre fiica lui. Mândria urma să-l scoată la capăt. La un capăt unde nu erau prea multe de câştigat, poate, dar avea să supravieţuiască.

Cincisprezece

Camden Town, sectorul NW1

Existau unii oameni, îşi spunea Fox, care pur şi simplu nu puteau fi lăsaţi singuri, care aveau nevoie de escortă fie şi numai ca să se îmbrace. Stătea în capătul barului, ţinând în mână un pahar cu o cireaşă înăuntru, purtând şapcă de piele – probabil furată de la *„Sly and the Family Stone”,* la sfârşitul anilor şaptezeci – o curea latră din piele neagră, o cămaşă încreţită şi o eşarfă. Spre deosebire de Kimberley Mason, nu avea nici un secret, proclamându-şi identitatea sexuală prin codul stacojiu aplicat pe pantalonii lycra negri.

Barmanul nu lua în seamă acea apariţie. În schimb, atenţia i se îndrepta spre televizorul de deasupra barului, urmărind cursa

de la Ascot şi bombănind din când în când câte un comentariu sau două către clienţii regulaţi ai localului.

Carrie şi Fox stăteau într-un separeu din colţ, Fox având în faţă o jumătate de Greene King. Renunţase la obişnuitul ei gin tonic; în ultima vreme, începuse să cam întreacă măsura.

Fox îşi dorea să fi putut fi entuziasmată de planurile lui Carrie. *„Nu trebuie decât să te prefaci”,* îşi spunea ea, *„nu poate fi chiar atât de greu.”* în schimb, auzi propria voce întrebând:

— Eşti sigură că te-ai gândit bine?

„Na, că subtilă mai era!” Chiar dacă se simţi jignită, Carrie făcu un efort să n-o arate.

— Bineînţeles că sunt sigură.

Fox încercă să se gândească la o replică pozitivă. Tăcerea se prelungea.

— Ne vom căsători, continuă Carrie.

Căsătorie. O privi lung.

— Nu te uita aşa la mine, Maddy. De asta am nevoie.

— Când?

— Luna viitoare.

— Luna viitoare?

— Nu vreau să mi se rupă apele în faţa altarului. Totul s-a aranjat. O vom face în biserica unde a fost botezat Steve. Părinţii lui locuiesc şi acum în sat. E ca o carte poştală ilustrată, ar trebui să vezi şi tu. Va fi aşa de romantic...

Îşi dădu seama că începuse să turuie şi se întrerupse. Vedea clar expresia de pe faţa prietenei sale.

— Şi renunţi la toate? o întrebă Fox.

Păşea pe un teren periculos, dar nu se putea stăpâni.

— La ce să renunţ? se răsti Carrie.

— Abia te-ai pus din nou pe picioare. Daisy e la creşă. Ţi-ai regăsit independenţa.

— Independenţa nu e *totul.* Nici unul dintre noi nu este cu adevărat independent, Maddy. Am nevoie de Steve. Şi de tine am nevoie.

— Carrie, îmi pare rău. Dar, Christoase... E un pas atât de mare...

— Îl fac foarte mulţi. Nu-i ca şi cum ai face ocolul lumii cu barca, sau aşa ceva...

„Ba se prea poate să fie”, îşi spuse Fox. *„Pentru unii dintre noi.”*

Tăcerea aceea apăsătoare, care se prelungea mult mai mult decât ar fi fost suportabil pentru oricare dintre ele...

— Ai putea să mă feliciţi, spuse Carrie.

— *Sunt* fericită pentru tine, reuşi Fox să murmure.

— Şi-acum, spune-o ca şi cum chiar ai crede.

Fox îşi goli paharul.

— Vorbesc serios. Dacă tu eşti fericită, sunt şi eu. Numai că mi-e şi teamă. Nu-l cunoşti decât de două luni.

— Îl placi, nu-i aşa?

— L-am întâlnit doar de câteva ori. Abia dacă ştiu ce fel de om e.

De fapt, Stephen părea într-adevăr un băiat drăguţ. Era manager comercial la postul de radio unde lucra Carrie. Trecut de treizeci de ani, divorţat, cu un apartament în Fulham. Avea un zâmbet frumos, părea cultivat şi citit. Poate că era bărbatul potrivit pentru ea.

Carrie o privi peste buza paharului. Se golise. Era timpul să mai comande un rând. Poate ceva mai tare, de astă dată.

— Mă gândeam să te rog să-mi fii domnişoară de onoare.

— Fii serioasă. La vârsta mea?

— Mai scuteşte-mă. Arăţi de să moară lumea, Maddy, recunoaşte. Nu pari de treizeci şi patru de ani, şi probabil că nici n-ai să pari vreodată, javră ce eşti. Şi eşti cea mai bună prietenă a mea. Întotdeauna mi-ai fost alături când eram deprimată. Vreau să-mi fii alături şi acum. Când sunt fericită.

„Da, Madeleine Fox, vino-ţi în fire. Ţi-e chiar atât de greu să te bucuri pentru ea? Îi dai jos pe toţi tipii care-ţi ies în cale, jumate din lume n-are nici o şansă cu tine, de la bun început. Ai putea da vina pe Metropolitană, dar adevărul e că aceeaşi ai fi şi cu un taior pe tine, în publicitate, sau, Doamne fereşte, în avocatură.

Mai lasă-mă-n pace. Las-o pe ea *în pace.”*

Întinse mâna peste masă, atingând-o pe a lui Carrie cu vârfurile degetelor.

— Nu mă lua în seamă, murmură ea. Sunt invidioasă, atâta tot. Mi-ar face mare plăcere să-ţi fiu domnişoară de onoare. Şi cred că vestea despre tine şi Stephen e minunată. Dacă merită cineva fericirea, tu eşti aia.

Carrie, binecuvântată să fie, îi luă la adevărata sa valoare neconvinsul efort de a se bucura, şi-i zâmbi:

— În viaţa mea n-am mai cunoscut un om ca el. O să iasă

bine, vei vedea.

— Ştiu c-o să iasă bine, minţi Fox.

— Merg să aduc băuturile, adăugă Carrie, pornind spre bar.

Fox închise ochii. Timpul. Mergea prea repede pentru ea.

Ar fi vrut ca totul să încetinească, să-i lase răgaz să ia unele hotărâri. De exemplu: îşi iubea meseria, dar oare avea să-i fie de ajuns pentru tot restul vieţii? Oare succesiunea de morţi şi damnaţi putea ţine locul unui cămin, al copiilor? Un bărbat putea să jongleze cu ambele lumi, dar ea nu cunoştea multe femei care s-o fi făcut cu succes. Amânase la maximum decizia, însă acum viaţa trecea în goană pe lângă ea, ca şi cum ar fi privit-o pe fereastra unui tren expres, alergând mult prea repede ca să coboare şi părând să nu aibă nici o putere pentru a schimba direcţia.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

Honeywell stătea aşezat în cealaltă parte a biroului, adunat de umeri, trecându-şi degetele prin părul blond şi rar. Avea obişnuita lui expresie hărţuită, arătând întotdeauna ca şi cum ar fi fost la un pas de o cădere nervoasă. Şi poate că şi era: crizele lui casnice de durată erau un subiect de amuzament pentru restul echipei.

— E totul în regulă, Bill?

— Pe unul dintre câini l-a călcat maşina azi-dimineaţă.

— Îmi pare rău. Acum e bine?

Honeywell clătină din cap.

— Vreau să-l sacrific, dar pe copii i-au apucat istericalele. O să mă coste o avere. Ştii cum sunt veterinarii. Căca-m-aş, are paisprezece ani şi suferă de halitoză, continuă el, muşcându-şi nervos buza. Mă chemaseşi, doamnă...

— În legătură cu investigaţiile la domicilii. Încă nu am nici un rezultat despre apartamentul de vizavi de casa lui Kimberley Mason.

Honeywell scoase din buzunarul hainei un carnet şi începu să-l răsfoiască, până ajunse la o anumită pagină.

— Sandra Devenish. Am aflat numele de la proprietar, locuieşte la parter. Omul presupune că a plecat în vizită la mama ei. Stă pe undeva prin Sheffield, de adresă n-are idee.

— De cât timp lipseşte?

— A plecat duminică dimineaţă la prima oră.

— În dimineaţa de după asasinarea lui Kimberley Mason...

Fox se uită la ceas. Era trecut de şase.

— Ne agăţăm de paie, Bill. Încă nu avem destule date ca să-l inculpăm pe Gary Bradshaw.

— Proprietarul a spus că niciodată nu pleacă pentru mai mult de câteva zile. Vrei să mai trec pe-acolo să mă interesez?

Fox dădu din cap:

— Vin şi eu cu tine.

Highgate, sectorul N6

O seară ploioasă, umedă ca toţi dracii, cu miros de frunze putrede şi materie în descompunere de la cimitir plutind prin aer. Fox coborî din maşină şi aruncă o privire spre vila cu un etaj din faţa celei unde Kimberley Mason îşi trăise bizara viaţă, pentru a şi-o sfârşi printr-o moarte şi mai grotescă. Panglicile albastre de marcaj ale poliţiei fuseseră luate, iar casa, încuiată, era cufundată în întuneric. Maşina sport roşie a lui Kimberley era încă parcată în faţă. Viaţa pe banda rapidă, îşi spuse cu amărăciune Fox.

Casa de la numărul treizeci era identică – din cărămidă ciocolatie, cu bovindouri la parter – dar fusese împărţită în apartamente de către proprietar, un evreu retras din afaceri. Fox ridică privirea spre fereastra de la etaj, unde văzu lumina gălbuie palidă a unei lămpi de birou, şi simţi că se mai însenina. Aveau noroc.

* * * *

Sandra Devenish îi privea prin nişte ochelari enormi, ca doi ochi de bufniţă, pe sub o claie de păr negru tapat. Era îmbrăcată într-un stil pe care Fox l-ar fi numit Stevie Nicks timpuriu, cu un fel de cuvertură de senil peste o rochie verde închis, lungă până la glezne. Avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, dar înfăţişarea ei post-Glastonbury o făcea să pară mult mai vârstnică.

— Sandra Devenish? întrebă Honeywell, arătându-i legitimaţia. Detectiv Sergent Honeywell, iar dumneaei este Detectiv Inspector Fox. Putem sta puţin de vorbă cu dumneavoastră?

Mirosul de tămâie era ameţitor, ca şi cum ar fi intrat într-un

templu chinez. În tăblia unei mese de stejar era încrustată o pentagramă, pe un perete era agăţat un zodiac mare în ramă, un alt perete era ocupat de o etajeră mare cu cărţi salvate de prin anticariate, de la horoscoape de buzunar cu colţurile îndoite până la tomuri groase cu cotoarele crăpate, despre gândirea ermetică şi adoraţia lui Isis.

Fox se uită într-o scrumieră de pe consolă. Resturile unui chiştoc de marijuana. Treaba ei. Nu pentru asta venise.

Sandra Devenish îi privea fix, ca pe nişte emisari ai îngerului Negru.

— Domnişoară Devenish, începu Fox, nu vă vom reţine mult. Investigăm o crimă care a avut loc sâmbăta trecută, noaptea, în casa de vizavi.

— O crimă?

— Numele victimei era Kimberley Mason. Locuia la numărul douăzeci şi nouă. Aţi cunoscut-o?

— Femeia îşi ridică mâna la gură, clătinând din cap.

— Nu ştiaţi? o întrebă Honeywell. A apărut în ziare.

— Nu citesc niciodată ziarele. Nu publică decât veşti proaste.

Fox îşi muşcă buza. Domnişoarele Devenish de pe lumea asta făceau ca munca ei să merite.

— Înţeleg că aţi fost plecată.

— M-am dus în vizită la mama mea. În fiecare lună o vizitez, îmbătrâneşte.

— Crima s-a comis sâmbătă noapte. Proprietarul dumneavoastră ne-a spus că aţi plecat abia duminică dimineaţa.

— Nu cumva credeţi că eu am făcut-o?

Fox îl privi pe Honeywell, apoi reveni cu ochii spre ea. Nu se putu stăpâni.

— Şi care e adevărul?

Sandra Devenish îşi trânti din nou mâna peste gură.

— Nu!

— Nici nu credeam. Avem deja un suspect. Ne întrebam numai dacă în sâmbăta trecută n-aţi văzut sau auzit nimic ieşit din comun.

Tânăra îşi împreună mâinile, într-o atitudine de rugăciune.

— Isis să mă apere, murmură ea.

Clipi spre ei din ochii săi enormi, prin ochelari.

— Nu doriţi un ceai de muşeţel?

— Nu vrem să vă reţinem, răspunse Honeywell.

O privi pe Fox, cu o mişcare abia perceptibilă a sprâncenelor. Sărită de pe fix.

— Ia loc, te rog, o pofti Fox.

În casă nu exista mobilă, numai saci de fasole. Sandra Devenish se trânti pe unul. Pentru a nu sta în picioare în faţa ei, Fox făcu acelaşi lucru. Honeywell, mormăind, le urmă exemplul, enervat de-a binelea.

— Am văzut ceva, spuse rar Sandra Devenish.

— Ce anume, Sandra? Ce-ai văzut?

— O maşină, parcată în faţa casei.

— La ce oră?

— Pe la vreo zece.

— Ce anume te-a făcut s-o observi?

— Ceva mi-a atras privirea afară. Un al şaselea simţ, cum i se mai spune. Ştiu unele lucruri înaintea altor persoane, înţelegeţi.

Fox privi scrumiera de pe consolă, cristalurile de pe măsuţa de cafea, sculpturi egiptene reprezentând pisici negre. Tocmai intrau în zona crepusculară.

— Şi ce ai văzut?

— În maşină era cineva. Distingeam jarul unei ţigări. În jurul maşinii emana o aură de răutate.

— Şi pe urmă ce-ai făcut Sandra? întrebă Fox, împiedicând-o să se abată de la subiect.

— Ştiam că era un bărbat, simţeam, şi m-am gândit că probabil supraveghea casa. N-am ştiut ce să fac. M-am uitat la un film, la televizor, până la miezul nopţii, apoi m-am dus la culcare. Când m-am uitat pe fereastră, maşina era tot acolo.

— Ai telefonat la poliţie?

— Am mai sunat de multe ori şi n-au venit niciodată. Oricum, peste zece minute, când m-am uitat din nou pe fereastră, maşina plecase. Dar presimţeam că urma să se întâmple ceva rău. Şi am avut dreptate, nu-i aşa? încheie ea, cu o expresie triumfătoare.

— Ai reţinut numărul de înmatriculare al maşinii? o întrebă Honeywell.

— Îmi amintesc o parte din el.

— Care parte? se interesă Fox.

— Cifrele. Trei de şase.

Fox îl privi pe Honeywell. Ford-ul lui Bradshaw avea numărul WHK 666M.

— Ne-ai putea spune ce fel de maşină era?

— Nu-mi amintesc decât cei trei de şase. E numărul diavolului.

— Şi e chiar atât de semnificativ? interveni Honeywell, pierzându-şi răbdarea.

— Este, pentru mine. Sunt vrăjitoare albă.

Honeywell îşi scăpă pixul pe parchet. Răsună ca o împuşcătură.

Şaisprezece

Secţia de poliţie Tolpuddle Street, Islington

— Unde aţi fost în noaptea când a fost asasinată domnişoara Mason? întrebă Mills.

Bradshaw îşi privi avocatul. Se numea Marcus Lloyd şi era scump: costum cu dungi subţiri, cravată de mătase bleumarin înnodată cu grijă, servietă de piele fină cu monogramă aurie.

— Clientul meu a răspuns deja la această întrebare, spuse Lloyd.

— Poate răspunde din nou, nu-i aşa? replică Mills.

Fox îl privi pe Bradshaw, peste birou. Se zărea o undă de incertitudine? Bradshaw se foi, scărpinându-şi nasul. Mills îşi consultă însemnările.

— Avem o declaraţie de la o vecină, care susţine că a văzut maşina clientului dumneavoastră parcată vis-à-vis de casa domnişoarei Mason, între orele zece şi douăsprezece, în noaptea când a fost asasinată. Acest lucru diferă de declaraţia dumneavoastră iniţială, domnule Bradshaw. Ne-aţi spus că eraţi acasă şi dormeaţi. Ar fi posibil ca în noaptea aceea să fi circulat altcineva cu maşina dumneavoastră?

Bradshaw îşi privi avocatul.

— Nu e nevoie să răspunzi, îi spuse Lloyd, dar dacă ai o explicaţie concludentă, ar fi mai bine s-o prezinţi.

Bradshaw se uită la cei doi detectivi, iar Fox observă cum căuta o scăpare, cu gândurile vizibile pe faţă ca şi cum ar fi fost proiectate pe un ecran de cinematograf: se întreba cât de exactă era declaraţia martorei şi dacă nu cumva o putea scoate la capăt printr-un bluff.

Brusc, chipul i se prăbuşi, înfrânt.

— Dacă vă spuneam adevărul, intram singur în plasă, nu-i aşa? întrebă el.

— Desigur, aşa e mult mai bine, consimţi sec Mills.

Bradshaw îşi împreună mâinile, privind masa.

— Bine, am fost acolo.

— Doriţi să vă revedeţi declaraţia anterioară?

— Am trecut pe-acolo, de acord. Voiam să-i vorbesc. În noaptea de vineri...

— Când aţi agresat-o? completă Mills.

— N-am agresat-o. Am apucat-o doar de braţ!

— Continuaţi.

Bradshaw vorbi mai departe, cu un glas strident:

— În noaptea de vineri, a spus că nu voia să mă mai vadă. Nu puteam să accept asta.

— Aşa că aţi revenit la ea.

Dădu din cap afirmativ.

— Pentru înregistrare, spuse Mills.

— Da.

— Ce oră era?

— Vreo nouă, cred. Nu mai ţin minte exact. Băusem.

— Şi ce-aţi făcut când aţi ajuns acasă la domnişoara Mason?

— V-am spus, nu voiam decât să-i vorbesc. Nu era acasă. Aşa că m-am întors în maşină şi am aşteptat-o.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. M-am enervat şi am plecat acasă.

— Aţi plecat acasă. Ce oră era?

— V-am spus, nu mai ţin minte. Am stat acolo cam o oră, cred.

— Martora noastră susţine că la miezul nopţii încă mai eraţi acolo.

— Mda, în regulă, poate că eram. Voiam s-o văd pe Kim, n-a venit, aşa că am renunţat şi m-am dus acasă să mă culc. Asta e tot.

— La ce oră v-aţi întors?

— Nu m-am mai întors, declară Bradshaw, pronunţând fiecare cuvânt cu grija şi dicţia unui student la lingvistică.

— N-ai vrut să ajungi acolo, Gary, nu-i aşa? îl încurajă Mills. Ce s-a întâmplat? Nu voia să te asculte?

— Nu m-am mai întors! strigă Bradshaw, speriat de direcţia pe care o apucase Mills.

— Jocurile de care se ţinea... Toţi nenorociţii ăia bolnavi la cap

pe care ea îi numea clienţi... Lucrurile pe care le făcea... Te înfuriau, nu-i aşa, Gary?

— Mda, mă înfuriau foarte tare.

— Destul de tare pentru ca orice om normal să-şi piardă capul. Te înţeleg. Îmi dau seama că n-ai vrut să-i faci nici un rău.

— N-am sugrumat-o eu!

— Nu voia să asculte ce încercai să-i spui, aşa că...

Bradshaw sări în picioare:

— Nu i-am făcut nimic!

Lloyd îi puse o mână pe braţ.

— Stai jos, Gary, spuse Mills, cu blândeţe. Bradshaw se aşeză, gâfâind.

— Sunt obligat să suport toate astea? îşi întrebă el avocatul.

— Cred că clientul meu v-a răspuns la întrebare, spuse Lloyd. Dacă veţi continua să-l hărţuiţi în acest mod, voi întrerupe chiar acum întrevederea.

Mills preferă să nu-l ia în seamă.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat, Gary. Atât numai că îmi dau seama cum pot scăpa de sub control situaţiile ca asta. Tuturor ne vine să ne ucidem nevestele sau bărbaţii, în unele momente.

Îi zâmbi lui Fox, invitând-o să intre în joc.

— Nici nu m-am atins de ea, spuse Bradshaw.

— Decât vineri seară. Ne-ai spus că vineri v-aţi certat îngrozitor.

— Nu i-am făcut nici un rău...

— Avea vânătăi grave pe braţe. Figurează în raportul medico-legal. Trebuie să fi fost destul de rău, cu siguranţă...

— N-am vrut.

— Ţi-ai pierdut controlul, atât.

— Mda, mi-am...

Bradshaw arăta ca un animal încolţit. Îşi privi din nou avocatul:

— Mai trebuie să răspund şi la alte întrebări?

Lloyd se aplecă spre Mills, cu ochelarii lucindu-i în lumina tuburilor de neon:

— Intenţionaţi să-mi puneţi clientul sub acuzare? Fiindcă, în caz contrar, vă pot reaminti că v-au mai rămas doar două ore şi ceva în care s-o faceţi. Am impresia că nu aveţi nici o probă împotriva lui, iar el a cooperat pe deplin la investigaţii.

— Clientul dumneavoastră ne-a minţit deja o dată, îi spuse Mills. Asta numiţi dumneavoastră cooperare deplină?

— V-am explicat ce-a fost! interveni Bradshaw.

— Mai explică-mi o dată. Şi hai să ne asigurăm că de data asta e totul cât se poate de clar. Ai aşteptat în faţa casei. Voiai s-o convingi din nou să nu mai fie o târfă sado-masochistă, aşa e?

— Nu era târfă sado-masochistă!

— Atunci ce-ai spune că era?

— Nu avea relaţii sexuale cu niciunul dintre perverşii ăia!

— Când ai aflat despre Pisica Franţuzoaică?

Bradshaw trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze.

— Într-o zi, când eu eram acolo, a sunat telefonul. Am răspuns.

— Trebuie să fi fost un adevărat şoc.

— Mda. A fost.

— Şi nu bănuiseşi nimic? De cât timp erai cu ea?

— De vreo lună.

— Aş spune că ai fost naiv, Gary?

— Ascultaţi, avea acele, cum să le zic, compartimente în viaţa ei. Partea aia din viaţă şi-o ţinea destul de... de bine ascunsă.

— Exact, confirmă Mills, dându-i de înţeles că o considera o scuză. Deci, ai auzit un glas cerând cu Pisica Franţuzoaică. Şi ce-ai făcut?

— Am răcnit la ea.

— Ai răcnit la ea în acelaşi fel ca vineri seară?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu şi gata.

— Şi ea ce-a spus?

— Mi-a spus să-mi văd de treaba mea.

— Şi ţi-ai văzut?

Bradshaw se foi pe scaun.

— Se pare că nu mi-am văzut.

— Se pare că nu. Dar celelalte legături pe care le avea? Se întâlnea şi cu alţii, nu?

— Nu.

— Nu?

— Ascultaţi, nu era o stricată, sau aşa ceva. Nu mai avea decât unul singur.

— Cine era?

— Nu ştiu.

— Cum ai aflat?

— Vorbea despre el. Spunea cât era de sofisticat. Ce mulţi bani avea. Şi că urma să se mărite cu el. Mă tortura cu asta.

„Interesantă exprimare”, îşi spuse Fox.

— Probabil îţi venea s-o omori, când spunea asemenea lucruri, comentă Mills.

De astă dată, Bradshaw se aşteptase.

— Nu voiam decât să înceteze.

— Ai încercat *s-o faci* să înceteze?

Bradshaw clătină din cap, privind spre birou.

— Pentru înregistrare, domnul Bradshaw a refuzat să răspundă.

— I-am cerut să se oprească, am implorat-o să termine. Mi-a spus că avea s-o facă, dar nu s-a ţinut de cuvânt. E bine acum?

— Ştii, problema e că nici unul dintre noi nu te acuză cu adevărat, spuse Fox cu blândeţe, aplicând tactica interogatoriilor familiare. Vreau să zic, îmi dau seama cât de mult o iubeai. E evident. Iar ea te înşela. Plus toate celelalte lucruri pe care le făcea. Pentru bani. Ţi se încreţeşte pielea doar gândindu-te. Nu te acuz că te înfuriaseşi.

— N-am mai cunoscut nici o femeie ca ea, spuse Bradshaw, cu glas jalnic.

— Oricine şi-ar putea pierde controlul când o femeie face asemenea lucruri.

— N-am omorât-o eu.

Mills suflă prelung, umflându-şi obrajii.

— Haide, spune-ne ce s-a întâmplat cu adevărat sâmbătă noapte. După aceea, te vei simţi mai bine.

Lloyd se aplecă spre el:

— Clientul meu a răspuns deja la întrebare. V-a spus ce s-a întâmplat sâmbăta trecută, noaptea.

— La ce oră te-ai întors în noaptea aceea la casa lui Kimberley? întrebă Fox, încercând să-l menţină în nesiguranţă.

— V-am spus, nu m-am mai întors. Am plecat acasă. Mi-am zis că eram un idiot şi cel mai bine ar fi fost s-o uit cu totul. N-am mai auzit de ea decât când aţi apărut la birou, ca să mă arestaţi. N-am omorât-o eu, ăsta-i adevărul!

Avocatul se întoarse spre Mills:

— Să nu ne mai ascundem, domnule Inspector Şef, nu aveţi

nici o probă contra clientului meu în această privinţă. Cer să fie pus imediat în libertate.

Mills ezită.

— Interogatoriul suspendat la ora şase şi cincisprezece minute.

Întinse mâna peste birou şi opri magnetofonul. Dădu din cap spre Fox şi ieşiră amândoi din camera de interogatoriu.

— Căcat, mormăi el.

— Nu-l putem reţine?

Mills clătină din cap.

— Dacă avea o cheie a casei, continuă Fox, ar fi putut să intre şi s-o aştepte când s-a întors acasă. A sugrumat-o, a dus-o jos în pivniţă, apoi a plecat acasă. Corespunde cu declaraţia Sandrei Devenish.

— N-am găsit în pivniţă nici o amprentă de-a lui. A spus că n-a fost niciodată acolo şi nu putem dovedi contrariul. Nu putem dovedi nici că avea o cheie a casei. Mergem pe ghicite. Şi apoi, avem un singur martor. Devenish nu l-a văzut nici un moment ieşind efectiv din maşină. Gândeşte-te. În plus, principala noastră martoră e căzută-n cap. Vrăjitoare albă – ce să-ţi povestesc!...

— Dar sângele de pe uşa frigiderului?

— Nu dovedeşte nimic. Nici măcar nu ştim dacă e al lui. Şi chiar dacă obţinem confirmarea ADN, ne-a explicat cum a ajuns acolo. Toate datele sunt circumstanţiale. Avocatul ni le va arunca înapoi în faţă.

— Şi îl lăsaţi să plece?

— I-am percheziţionat apartamentul. E curat. Nici o haină din garderoba lui nu corespunde cu fibrele textile pe care le-am găsit în subsol.

„Avea dreptate, desigur.” Asta detesta cel mai mult Fox la meseria lor. Capturarea nebunilor violenţi era una, dar închiderea lor nu era decât un exerciţiu de frustrare.

Mills se îndreptă de spate, potrivindu-şi cravata.

— Totuşi, el e autorul, spuse. Îl miros.

Reveni în camera de interogatoriu, pentru a-l anunţa pe Lloyd că Gary Bradshaw era liber să plece.

* * *

Peste o jumătate de oră, când plecară şi ei cu Ford-ul Sierra al lui Fox, Bradshaw stătea în faţa secţiei. Se aruncă efectiv în faţa maşinii, silind-o pe Fox să frâneze brusc. Lloyd, care era cu el, încercă să-l tragă înapoi, dar Bradshaw părea turbat de furie. Ocoli în fugă spre portiera maşinii.

— Ce-ai cu mine, nenorocito? strigă el. N-am făcut nimic!

— Circ, murmură Mills, pe fotoliul de alături.

Bradshaw bătu cu pumnul în geam.

— O iubeam pe fata aia!

Fox băgă în viteza a doua şi se îndepărtă. În oglinda retrovizoare, văzu cum avocatul îl trăgea pe Bradshaw de braţ, înapoi pe trotuar. Aruncă o privire spre Mills.

— El a făcut-o, spuse acesta.

Şaptesprezece

Dartmouth Park, sectorul NW5

Karen Jamieson locuia la parterul unei căsuţe cu două etaje, ţigle cenuşii şi faţada spre Dartmouth Park Avenue, la sud de Cimitirul Highgate. De pe stradă se zăreau catedrala St. Paul şi turnurile îndepărtate ale Barbicanului; de la fereastra apartamentului lui Karen nu se vedea decât refugiul de beton al unei staţii de autobuz, desfigurat de mâzgălituri, şi din când în când maşina 135, în drum spre staţia Archway.

Karen Jamieson avea vreo douăzeci şi cinci de ani şi lucra ca secretară la o agenţie de asigurări din Londra. Era atrăgătoare, într-un stil cam vulgar şi ţipător, cu fusta neagră şi scurtă până la jumătatea coapsei şi un sutien negru de dantelă pe sub bluza albă, descheiată la primii doi nasturi. Bietul T.J. Nu ştia încotro să se uite. Femeia vorbea cu un accent cockney strident şi avea unghii false, lăcuite cu negru. Ceva bijuterii ieftine. În ultimii trei ani, Gary Bradshaw ridicase ştacheta. Karen Jamieson mai avea mult până să ajungă la nivelul lui Kimberley Mason.

Fox privi în jur. Apartamentul era închiriat şi aglomerat.

Lângă fereastra cu perdele de plasă se aduna praful pe nişte flori de plastic puse într-o vază, iar pe perete era prins un afiş de corida contrafăcut, suvenir ieftin din Ibiza. Se mai vedeau câteva fotografii înrămate, reprezentând-o pe Karen cu un bărbat, într-

un restaurant şi pe o plajă. Se părea că în ultima vreme avea un iubit stabil. Fox spera să fi fost un om mai potrivit pentru ea decât spilcuitul de Bradshaw.

— Vrem să vorbim despre Gary Bradshaw, îi spuse Fox, aşezându-se pe o canapea veche de creton.

— Nenohoşitu', murmură Karen, punând picior peste picior, probabil de hatârul lui T.J. Şe-a mai făcut?

— Investigăm asasinarea unei tinere din Highgate. Destul de aproape de aici. S-ar putea să fi auzit.

— Doah nu chedeci că ahe vheo legătuhă cu aşta?

— Nu ştim. Ştim numai că era în relaţii intime cu ea.

— Şăhaca cuhvă. Pe mine, n-a lipsit mult să mă omoahe de-a binelea.

— De-asta am venit aici, interveni T.J. Despre asta voiam să vorbim.

Karen îşi încrucişa braţele pe piept.

— Nenohoşitu', repetă ea.

— Acum trei ani, a fost condamnat pentru agresiune asupra dumitale, spuse Fox.

— Mda. Pă bune că da.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă mai vedeam cu unu'. Ştici, înthe mine şi Gahy n-a fost nimica serios. Nu c-am fi fost logodici, aşa şeva. Ohicum, pân-la uhmă a aflat.

— Şi?

— A venit colo-şa unde stăteau eu pe-atunşea şi-a-nşeput să jbiere la mine. M-a făcut tâhfă ohdinahă şi-n toate feluhile. I-am jiş să iaşă afahă. Atunşea, şi-a ieşit din minci.

— Şi te-a atacat?

— Mda, răspunse Karen, cu ochii înceţoşaţi, amintindu-şi. M-am întohş şi eu o clipă cu spatele, ca să vă dau telefon, şi-atunşea s-a hepejit.

— Ce-a făcut? întrebă T.J.

— Ş-a hepejit la mine, m-a apucat cu mâinile de gât, pe la spate.

— A încercat să te sugrume?

— Mda. Aşa ched.

Fox îl privi pe T.J. Prin urmare, nu-şi judecaseră greşit omul. Era un omor care aştepta ocazia să se întâmple. Un nebun.

— Şi pe urmă?

— M-a jgâlciâit. Am chejut că voia să mă omoahe, chedeci-mă că nu glumesc. Pe uhmă, a dat cu mine de pehete şi-a-nşeput să dea-n mine. Vedeci aşta? Ie arătă ea o mică cicatrice de lângă ochi. De-atunşea o am. Luni de jile n-am mai văjut ca lumea cu ochiu ăşta. Şi ştici cât i-a da judecătohu'? Thei luni. Şi-a ieşit în şase săptămâni. Şi mă omoaje şi mai multe nu, afuhişitu' dhacu'! I-am jiz eu judecătohului că eha şăhit de pe ficş! Da' ăla, alt nenohoşit, nici nu m-a băgat în seamă.

— Şi de-atunci l-ai mai văzut?

— Pe judecătoh?

— Pe Gary.

— Ştiu că locuieşte pe-aişi-şa pe undeva. L-am văjut de vheo două ohi, pe şthadă.

Tăcu un moment, gânditoare.

— Deci, acuma i-a făcut de pethecanie uneia, ştiam ai c-aişi avea ş-ajungă.

Se aplecă spre ei:

— O să-l închideci? C-ah cam fi şi timpu', fih-ah al naibii!

— Încă nu avem destule probe ca să-l inculpăm, răspunse Fox.

Karen făcu o mutră.

— Bănuiam eu. Deci, nu şunteci buni de nimica.

În timp ce pornea cu maşina pe Dartmouth Park Avenue, Fox continua să fie urmărită de concluzia lui Karen Jamieson. *„Nu-i adevărat că n-am fi buni de nimic",* îşi spuse ea, *„ci doar că nu avem nici pe departe destule dovezi ca să-l închidem pe ticălosul ăsta. Şi mă întreb dacă nu cumva, până le vom obţine, va trebui să mai tragă şi altcineva ponoasele."*

Optsprezece

Kingston, Surrey

Era o stradă îngustă, mărginită cu copaci bătrâni şi maşini parcate. Multe dintre vile aveau acelaşi model, construite în timpul avântului postbelic. Unele îşi arătau vârsta, altele fuseseră renovate sau extinse, sporindu-li-se atracţia. Fox zări Jaguar-ul maro al lui Ian parcat pe aleea de beton de la numărul douăzeci şi patru şi îşi parcă Sierra în spatele său. Opri motorul, trăgând adânc aer în piept, ca să-şi păstreze calmul.

„Ce caut aici?” se întrebă ea. *„Ce-am ajuns, cumnata băgăreaţă, sunt atât de înfumurată sau arogantă încât să cred că intervenţia mea poate duce la o reconciliere? Dar nu pot nici să stau cu mâinile în sân, lăsând lucrurile să meargă de la sine. Nu-mi stă în fire.”*

Coborî din maşină şi, după un moment de ezitare, porni pe alee. *„Nu l-aş condamna dacă mi-ar spune să mă car de-aici şi să-mi văd de treburile mele”,* reflectă ea.

Ian tocmai se întorsese de la serviciu. Răspunse la uşă în cămaşă, cu cravata lărgită la gât. Pentru un om pe care tocmai îl dăduse afară nevasta din casă, după opt ani de căsnicie, nu arăta chiar atât de rău.

— Maddy, o salută el.

— Bună, Ian.

Ian zâmbi spăşit.

— Ginny te-a trimis?

— Singurii pe care ar vrea ea să-i trimită aici sunt ucigaşii plătiţi.

— M-hmm... făcu el, păşind într-o parte. Intră.

— Nu pot sta mult.

— Bea măcar ceva. Un ceai? O tărie?

— Doar un ceai.

În casă mirosea a pisici, iar televizorul era pus cu sonorul la maximum. Fox băgă capul pe uşa livingului şi strigă o formulă de salut spre doamna Johnstone, care tresări şi se uită la ea surprinsă şi nedumerită. Dădu să se ridice, dar Ian îi făcu semn să rămână în fotoliul de unde se uita la o emisiune-concurs de după-amiază.

Mama lui Ian îmbătrânise, era aproape surdă şi chinuită de artrită şi osteoporoză îl născuse pe Ian la o vârstă înaintată, ultimul copil din şapte. Numai Dumnezeu ştia ce părere avea despre faptul că fiul ei cel mai mic, căsătorit, se întorsese acasă.

Ian o conduse pe Fox spre chicinetă, unde puse ibricul pe foc.

— Deci... începu ea.

Cu braţele încrucişate pe piept, Ian se rezemă de banchetă. Ridică din umeri.

— N-am fost cuminte, spuse el, pe un ton din care nu se simţea nici un dram de pocăinţă.

Acum, că venise, Fox se întreba ce putea să spună.

— De ce, Ian? fu singura replică la care se gândi.

Aceeaşi ridicare din umeri.

— Credeam că tu şi Ginny sunteţi fericiţi în căsnicie.

— *Am* fost fericit în căsnicie. Şi *sunt.* Ginny e nefericită.

— Cred că are toate motivele. În situaţia dată...

— Mda. Cam trist, nu-i aşa?

Fox crezu că se referea la căsnicie, la copii, până când Ian adăugă:

— La treizeci şi patru de ani, să mă întorc la maică-mea acasă.

— Şi cum e cu... *cealaltă femeie?*

— Nu există nici o altă femeie.

— Mă rog, nu s-ar fi înfuriat aşa de tare dacă o făceai de unul singur.

— Ginny ţi-a spus că am avut o aventură?

— Tu cum ai numi-o?

Ian îşi dădu ochii peste cap.

— M-am culcat şi eu cu ea de vreo două ori, atâta tot. Christoase, nici măcar n-am dormit împreună. O dată am făcut-o stând în picioare, într-o anexă.

Fox se strâmbă.

— Prea multe detalii, mulţumesc.

Ibricul dădu în clocot. Ian turnă apa fierbinte peste pliculeţele de ceai şi scoase laptele din frigider.

— Hai să mergem afară, propuse el.

— Sigur.

Puse ceştile şi farfurioarele pe o tavă. În curticica de lângă bucătărie era o masă de fier forjat cu două scaune. Casa avea partea din spate spre parcul local. Era seară, iar razele soarelui se infiltrau aurii printre ramurile castanilor. Fox auzea voci de copii, un grup de puşti de zece ani jucând cricket cu o minge de tenis. Aerul era destul de răcoros, făcând-o să se înfioare în bluza ei de bumbac.

Sorbi din ceai. Oribil. Cum erau unii în stare să bea ceai preparat din plicuri?

— N-am venit aici ca să te bat la cap, spuse ea.

— Atunci de ce-ai venit?

Fox ridică din umeri.

— Ca să mediez...?

— O să ne descurcăm singuri. Propria încredere în sine o surprinse.

— Sper...

— Încă o mai iubesc pe Ginny, să ştii. Doar că... doar că aveam şi eu nevoie de puţină distracţie în viaţa mea.

— Şi merită să-ţi destrami familia pentru puţină distracţie?

— Mă rog, depinde cum o formulezi, zâmbi Ian. Nu toţi putem fi ochitori de precizie, ca tine.

„Ochitor de precizie. Aşa mă consideră? Asta sunt? Mereu am crezut că eu eram perversa familiei, oaia neagră; Maddy, cea cu viaţa sucită şi sacul fără fund plin cu poveşti din poliţie. Nu cred că aş vrea să ochesc mai precis de-atât.”

— Cum poţi risca atât de mult pentru o femeie pe care nici măcar n-o iubeşti? îl întrebă ea.

— Nu ştiu. Şi nu vreau să spun că ceea ce am făcut ar avea vreun sens.

— Nu, n-are absolut nici un sens. Credeam că o *iubeai* pe Ginny.

Ian se strâmbă.

— Cu cealaltă n-a fost decât sex, spuse el, pe un ton aproape rezonabil.

Continuară să stea de vorbă, lăsând ceaiul să se răcească, în timp ce soarele palid cobora dincolo de acoperişurile caselor, peste toată Londra lăsându-se înserarea ca o pulbere aurie. Ocoleau subiectul infidelităţii lui Ian: el vorbea ca despre o infracţiune minoră, cu nimic mai gravă decât a uita o zi de naştere sau aniversare a căsătoriei. În timp ce discutau, Fox îşi dădu seama că, după atâta timp, nu-şi cunoştea deloc cumnatul.

Incidentul avu loc la plecare; după aceea, Fox se întrebă tot timpul dacă nu cumva i se păruse. În timp ce se aşeza în maşină, Ian o îmbrăţişa, la fel cum făcuse de sute de ori, dar de astă dată îmbrăţişarea fu puţin mai prelungă, cam prea strânsă, iar Fox, în timp ce se desprindea, privindu-l nesigură, avu un moment impresia panicată că Ian voia s-o sărute.

Se trezi într-o beznă totală, cu inima bubuindu-i dureros în piept şi tot trupul lac de năduşeală, cu ochii larg deschişi, holbaţi în întuneric. Aruncă cearşafurile în lături şi, concentrându-se asupra respiraţiei neregulate, se orientă din nou spre lumea celor treji. Ridicată în capul oaselor, aprinse lampa de pe noptieră şi se dădu jos din pat. Merse orbeşte prin apartament desculţă, numai în tricou, aprinzând toate luminile, după care intră în bucătărie şi deschise radioul. Puse ibricul electric în priză

ca să-şi facă un ceai.

Coşmarurile ei dobândiseră o realitate eroică proprie, i se întipăreau în minte ca nişte amintiri adevărate, fără urzeala efemeră a viselor. Chiar şi acum, cu ochii larg deschişi, îi revenea încă gaura mică şi neagră a unei ţevi de revolver, la câţiva centimetri de faţa ei.

Simţea o sudoare rece năclăindu-i trupul, pe când inima îi bătea într-o cadenţă nebunească.

Acelaşi vis pe care-l avea mereu, de la Lambeth încoace. Tăcerea nopţii. Ochiul unic şi negru, necruţător, al morţii.

Nouăsprezece

Highgate

Carlton se întoarse acasă mai devreme de la şedinţa de partid, făcu un duş şi luă pe el un cardigan şi o pereche de pantaloni reiaţi. Trecând prin dreptul dormitorului fiicei sale, văzu pe lângă uşă o rază de lumină gălbuie. Ciocăni şi vârî capul înăuntru:

— Diana? întrebă el.

Diana stătea la biroul ei din colţ, încă în uniforma de elevă. Ţinea în mână un pix.

— Temele? se interesă Carlton. Să te ajut?

Fata se aplecă înainte, acoperind cu braţul ceea ce scria. *„Nu”,* îşi dădu el seama, *„nu erau temele, ci un jurnal intim.”*

— Nu e nimic, spuse ea.

Dintr-o dată, Carlton se simţi jenat şi stânjenit.

— Cum a fost azi, bine?

— A mers...

Se lăsă o tăcere lungă, tensionată. Nu-i mai trecea prin minte nimic de spus, aşa că ieşi.

În timp ce cobora la parter, James Carlton se întrebă oare ce fel de secrete ascundea fiica lui în jurnal. Îşi făcea griji, desigur, dar îşi dădea seama cât de ipocrit era.

Louise se afla în salon, cu o ceaşcă de ceai, după ce tocmai se întorsese de la vernisajul unei galerii din sat. Canapés, Chardonnay şi tot felul de alte franţuzisme, cu excepţia tablourilor, desigur, care erau în totalitate moderne şi de-a

dreptul îngrozitoare, dacă experienţa ei din trecut avea vreun cuvânt de spus.

— Diana e bine? întrebă el, îndreptându-se spre gheridon ca să-şi toarne un Bushmills.

— S-a despărţit de prietenul ei, răspunse Louise, în timp ce răsfoia un număr din *„Country Life”.*

De la tatăl ei deprinsese acest obicei. Nici unul dintre ei nu-şi umpluse vreodată încălţările de noroi, desigur, dar erau proprietari a peste jumătate din Berkshire, aşa că se considerau agricultori.

Carlton stătu un moment să digere această informaţie.

— Nu ştiam că avea un prieten, spuse el, încercând să nu pară preocupat.

— O fată de şaisprezece ani nu-i spune tatălui ei asemenea lucruri, răspunse Louise. Oricum, nu aveau întâlniri, aşa cum le ştim noi. Era doar o relaţie la şcoală. Acum a părăsit-o şi e cam deprimată.

— Mi s-a părut mie cam... tăcută.

— Ştii cum e, la vârsta ei. Băieţii... Hormonii... Probleme din astea.

Carlton luă o înghiţitură de whisky, întrebându-se cât de multe nu ştia despre familia lui. Ştia cu precizie cât de multe nu ştiau ei despre el.

— Iar săptămâna trecută s-a certat cu o prietenă, continuă Louise. A avut o perioadă grea, sărăcuţa.

„Cum se puteau întâmpla atât de multe fără ştirea lui?” se întrebă Carlton. *„Biata Diana. Aşchia nu sare departe de trunchi, cum se spune.”*

— S-a-ntâmplat ceva, James?

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă s-a întâmplat ceva. Pari cam îngândurat.

— Nu. N-am nimic. Mă doare capul, din când în când. Ştii cum e. Am multe probleme.

Louise îl privi peste lentilele în formă de semilună ale ochelarilor de citit, ca şi cum ar fi căutat un semn că minţea: scărpinatul nervos al nasului, privirea ferită, linsul neliniştit al buzelor. Carlton însă ştia că dincolo de intensitatea opacă a privirii lui nu se distingea nimic, iar Louise îşi reluă lectura, satisfăcută.

Un moment, Carlton îşi zări imaginea în oglinda înaltă din hol: bine îmbrăcat, destins, cu paharul de Bushmills în mână, blajin şi rumen, un bărbat de prestigiu, în puterea vârstei, sub a cărui înfăţişare pândea diavolul. Frumoasă reprezentaţie. De mare virtuozitate. Dacă ar fi putut, şi-ar fi aplaudat în picioare propriul talent.

Louise nu ştia. Nimeni nu ştia. Aproape nimeni. Numai de s-ar fi putut asigura că aşa avea să rămână.

Douăzeci

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

În Camera de Incidente Majore Zonale de la secţia din Hendon Road se desfăşurau patru anchete de asasinat; ar fi trebuit să fie numai una. Denumirile operaţiunilor erau înscrise pe aviziere, lângă numele victimelor şi ale principalilor suspecţi, însoţite de fotografii de identitate lipite cu scotch.

Fox privi spre *DOAMNA ÎNTUNECATĂ;* Gary Bradshaw continua să fie suspectul principal, iar numele lui pe avizier era marcat printr-un asterisc.

În faţa ei strălucea display-ul verde al vechiului computer. Toate detaliile cazului, declaraţiile martorilor, rapoartele despre cunoscuţi, detaliile criminalistice etc., fuseseră transmise prin H.O.L.M.E.S.[2] astfel încât bogăţiile de informaţii care rezultau în mod firesc de pe urma oricărei investigaţii de anvergură puteau fi obţinute cu uşurinţă. Numele, adresele, numerele de telefon, până şi cuvintele individuale, toate puteau fi verificate pe loc.

Administratorul oficiului, un Detectiv Sergent cu experienţă numit Haskons, conducea sistemul împreună cu agenta Stacey şi trei civili care dactilografiau documentele. Acum, însă, era ora nouă şi plecaseră cu toţii acasă; nu mai rămăsese decât Fox, cu o cafea rece lângă mâna dreaptă, căutând firul imperceptibil care le scăpase.

Era de aşteptat, o dată ce avansai peste gradul de sergent.

[2] Home Office Large/Major Enquiry System – Sistemul de Anchete Majore al Ministerului de Interne - n.tr.

Fox şi Mills lucrau câte şaisprezece ore pe zi, în prima săptămână a oricărei anchete. Abia după trei săptămâni reuşeau să revină la ziua de lucru de opt ore. Fără plata orelor suplimentare, desigur. T.J. şi Honeywell câştigau mai mult decât ea, poate chiar şi decât Mills.

Simţea o durere slabă, dar insistentă înapoia ochilor, iar degetele îi tremurau. Nu dormise destul şi consumase prea multă cafea. Încerca să se concentreze asupra învălmăşelii verzi de pe display-ul din faţa ei, căutând orice indicii despre ceilalţi clienţi ai lui Kimberley Mason.

Ceva o făcu să ridice privirea şi îl văzu pe Mills stând lângă uşă. Îşi ţinea într-o mână servieta, iar în cealaltă avea o duzină de trandafiri. Probabil îşi făcuse de cap în noaptea trecută, reflectă Fox.

— Tot aici? o întrebă el.

Ciudat, dar Fox se simţea întotdeauna încurcată şi cam stingherită în preajma lui Mills. O înfuria faptul că un om ca el o putea face să se simtă ca la şaisprezece ani. La urma urmei, Mills reprezenta tot ceea ce dispreţuia ea la bărbaţi: era afemeiat, băutor, fumător şi favorit al ştabilor de la Tintagel House; Mills se antrena de trei ori pe săptămână într-o sală de arte marţiale, refuza să li se plângă superiorilor şi, dacă ar fi fost să se dea crezare bârfelor, era o javră care-i lua pe toţi în şuturi.

— Flori, observă ea. Pentru prietenă?

— Nu, pentru şefă. Săptămâna viitoare am revizie.

Probabil că era atât de aproape de adevăr, încât îşi pierdea tot hazul.

— Madeleine, pot să-ţi dau un sfat?

— Oricum mi-l veţi da, şefu’.

— Mă rog, e nevoie să-l auzi.

Îl privi nemulţumită.

— Eşti o poliţistă bună, Madeleine. Nu încape nici o îndoială. Dar, în ultimă instanţă, pentru şefi nu contează dacă eşti bună sau nu. Dacă vrei să depăşeşti un anumit nivel, trebuie nu să-ţi murdăreşti mâinile, ci să-ţi ascuţi mirosul.

— Mersi de informaţie, şefu’.

Mills ridică florile.

— De fapt, sunt pentru Sally.

— Prezentatoarea de lenjerie?

Clătină din cap:

— Nu ştiu de unde pornesc toate bârfele astea.

— Viaţa dumneavoastră personală a devenit subiect de legende în departament, teamă mi-e.

— Chiar aşa? Madeleine, dacă m-aş pricepe într-adevăr la femei, de ce-au divorţat de mine patru?

Lăsă jos florile şi servieta.

— De ce eşti tu întotdeauna ultima care iese din clădire? N-ai destule premii pe raft?

— Numai ultima victorie contează, întotdeauna.

— În fine, mă bucur că mai eşti aici. Am să-ţi vorbesc.

Mills îşi trase un scaun de birou, puse florile pe masă şi-şi deschise servieta.

— Phil a găsit ceva.

Phil Soskins era specialistul amprentolog din Unitatea de Sprijin Criminalistic. Subsolul lui Kimberley Mason şi în special barele lucioase de metal negru ale rasterului cu instrumente de tortură ascunseseră adevărate comori de amprente. Deşi nu se puteau constitui în probe directe într-o anchetă de omucidere, Mills dorise să fie totuşi rulate prin computer. Dacă vreunul dintre clienţii lui Kimberley avea antecedente penale pentru delicte de natură sexuală sau violentă, investigaţia avea să câştige o nouă pistă.

Mills împinse un dosar peste birou. Înăuntru era un exemplar al raportului criminalistic; o imagine treisprezece pe nouăsprezece mărită a unei amprente prelevate din subsol, comparată cu imaginea din registrul naţional. Computerul găsise neobişnuit de repede corespondenţa. Fox parcurse dosarul anexat.

— Of, căca-m-aş, mormăi ea.

— Asta voiam şi eu să zic.

Numele pe care-l găsise computerul era al unui anumit Clive Reece, în vârstă de cincizeci şi patru de ani, cu ultimul domiciliu cunoscut în Hampstead. Fox ştia restul şi fără să citească dosarul. Reece lucrase ca detectiv superintendent la conducerea Diviziei Penale din Islington şi fusese inculpat într-un caz grav de corupţie care zguduise poliţia metropolitană în urmă cu câţiva ani. Se afirmase că folosise serviciile unui informator nu numai pentru a-l ajuta să efectueze arestări spectaculoase, ci şi ca să obţină o parte din răscumpărare. Întrucât agenţiile de asigurări îi plăteau în general informatorului cam o zecime din banii

recuperaţi, sumele implicate fuseseră considerabile. Deşi acuzaţiile fuseseră abandonate ulterior, în circumstanţe controversate, acest incident pusese capăt carierei de poliţist a lui Reece.

— L-am cunoscut, spuse Mills. Mi-a fost şef când lucram în Holborn.

— Şi cum e ca om?

— Un dur afurisit. Plin de relaţii. În două vorbe, cunoaşte multă lume influentă din nordul Londrei.

Mills părea îngrijorat. Poate că încă se mai întâlneau uneori, la comandament. Un subiect de conversaţie în templu, după sacrificarea caprei şi deflorarea fecioarei.

— A fost el mereu cam violent, dar n-am ştiut că le-avea şi pe-astea cu biciurile şi lanţurile.

— Şi ce am avea de făcut?

Mills îşi muşcă buza, bătând un tam-tam rapid cu degetele pe birou. Fox îi bănuia gândurile. Niciodată nu reieşise clar de ce se renunţase la acuzaţiile împotriva lui Reece; Fox auzise că avea prieteni în cele mai înalte eşaloane ale Scotland Yardului. Iar acum, Mills se întreba oare cine mai trecuse prin pivniţa lui Kimberley Mason. Probabil ajunsese la concluzia că încă mai putea să efectueze o investigaţie impecabilă de omor, urmând ca de cariera lui să se aleagă praful.

— Sper că n-ajungem la complicaţii, spuse el.

Fu nevoit să se întindă spre ea ca să ia înapoi dosarul, iar Fox îi simţi mirosul de colonie masculină – Mills mirosea întotdeauna frumos, T.J. spunea că îşi operase chirurgical porii la Fabergé – fiind în acelaşi timp conştientă şi de prezenţa lui fizică. Gestul aplecării spre ea nu fusese necesar; Mills i-ar fi putut cere să-i dea înapoi dosarul. Dar nu pierdea nici o ocazie de a se impune, deşi nu depăşea niciodată limitele.

— N-ar strica să discutăm cu el, spuse Fox.

— Aşa se pare.

Mills închise cataramele servietei şi se ridică.

— Noapte bună, Mills.

— Nu uitaţi florile, şefu’.

— Într-adevăr, zâmbi el, arătându-şi dinţii albi ca laptele. Voi avea nevoie de ele.

Şi ieşi.

Durerea de cap se agravase şi, peste câteva minute, Fox

plecă şi ea acasă.

Douăzeci şi unu

Hampstead

Reece locuia într-o vilă în stil georgian din Hampstead. Deloc rău pentru un fost poliţist. Ar fi putut foarte bine să-şi agaţe la poartă o pancartă: *„Recunosc toate acuzaţiile”.* Stătea la câteva străzi distanţă de fosta casă a lui Oscar Wilde. Iată un om care ar fi admirat-o pe Kimberley Mason şi stilul ei de viaţă.

Era o fundătură liniştită, cu garduri negre din fier forjat, porticuri albe şi nici un loc de parcare. Pe toată strada, doar o inscripţie albastră de la Patrimoniul Naţional indica existenţa casei memoriale a unui celebru peisagist britanic. Aproape o magherniţă, după standardele locale.

Reece plecase din Poliţia Metropolitană cu cinci ani în urmă. Pe vremea aceea, locuise în Finchley. Nu era rău deloc.

Le deschise uşa îmbrăcat în trening şi adidaşi. Părul cărunt de pe piept îi ieşea ca o iarbă netunsă prin fermoarul descheiat. Avea pielea bronzată în culoarea tutunului, atârnând pe trup ca un costum cu două numere mai mare. Se vedea clar că slăbise cu câteva zeci de kilograme, la un moment dat. Printre firele de păr de pe piept se vedeau ultimele urme palide ale unei operaţii cu deviaţie. Parvenit obsesiv şi suferind de coronariană. Se potrivea.. Totuşi, arăta în formă pentru un om trecut de cincizeci de ani.

— Millsie, salută el, cu un rânjet ştirb, dezarmant. Fute-m-aş. Ţi-ai lăsat mustaţă. Te-au avansat?

Fox îşi văzu şeful strâmbându-se. Reece se purta cam prea familiar. *„Probabil se cunosc de mult”,* îşi spuse ea.

— Salut, şefule, răspunse Mills, deşi trecuse multă vreme de când Reece nu-i mai era şef; obişnuinţa, probabil. Ea e Madeleine Fox. Detectiv Inspector în subordinea mea.

Reece se întoarse spre Fox şi-i strânse mâna, cu acea privire pofticioasă pe care anumiţi bărbaţi mai tomnatici le-o rezervă femeilor mult mai tinere.

— Deci, ai căzut în picioare, îi spuse el lui Mills, făcând un pas într-o parte. Intraţi. Aţi ajuns mai devreme. Tocmai m-am întors

de la jogging.

Îi conduse în living. Impresionant. O oglindă în ramă aurită atârna deasupra unui şemineu Regency, mocheta albă se întindea pe toată suprafaţa camerei, tot mobilierul era de epocă. Reece arăta deplasat în trening, ca un alergător îmbătrânit care a nimerit din greşeală în decorul unui film după Jean Austen.

Reece îşi turnă whisky dintr-o carafă şi rămase cu picioarele depărtate şi o mână în buzunarul pantalonilor.

— Nu-ţi ofer şi ţie, îi spuse el lui Mills. Eşti în timpul programului.

— Pentru mine oricum e cam devreme la ora asta, şefule.

Nu-i invită să ia loc, iar Fox observă că bonomia forţată cu care îi întâmpinase la uşă i se risipise. Nu se aşteptase la aşa ceva. Probabil că Reece ghicise ce voiau de la el şi, deşi nu-şi imagina că ar fi fost mândru de relaţia lui cu Kimberley Mason, Fox nu se aşteptase la manifestări beligerante. Se uită în jur, ostentativ.

— V-aţi aranjat bine, comentă ea.

— Am acum o firmă proprie.

— Cu ce se ocupă?

— Sunt consultant, răspunse Reece, dar fără să precizeze ce fel de consultaţii acorda şi cui.

Fox simţi că începea să se enerveze. Pe vremea când lucrase la divizie, avusese de-a face zilnic cu escroci, dar cei care făceau parte din aceeaşi tabără cu ea îi întorceau stomacul pe dos.

— E vorba de Kimberley, nu-i aşa? întrebă Reece.

— Exact, confirmă Mills.

— Şi cum aţi aflat că-i eram client?

Client. O spunea de parcă ar fi fost acţionar la o companie din înalta societate.

— I-aţi găsit carneţelul negru?

Mills clătină din cap.

— Amprentele.

— Pe ea? râse horcăit Reece.

În situaţia existentă, era de-a dreptul obscen. Fox se hotărî să n-o mai lungească.

— Ce fel de servicii vă oferea, domnule Reece?

Zâmbetul se şterse.

— Sunt suspectat? Cunosc scorul, să ştii. Aşa că nu te ţine de jocuri copilăreşti cu mine, fetiţo.

„Fetiţo.” La fel îi spusese şi un sergent din Brixton, pe vremea când lucra în uniformă. Un înfumurat cu briantină-n păr, la fel ca ăsta.

— Nu, nu sunteţi suspectat. Ar trebui să fiţi?

— Dumneata eşti detectivul.

Mills se încruntă:

— Uşurel, şefule. Îşi face şi ea datoria. Trebuie să vă întrebăm.

— Atunci, întreabă-mă.

— Unde aţi fost între miezul nopţii şi şase dimineaţa, duminica trecută?

— În Marbella. Cu soţia mea şi doi prieteni. Vreţi să-mi vedeţi paşaportul?

— Nu va fi necesar.

— Bine, răspunse scurt Reece şi-şi turnă paharul pe gât.

— Căutăm pe cineva care să ne ajute, spuse Mills, pe un ton împăciuitor, încercând o altă tactică.

— Regret, Millsie. Nu-s eu omul.

„Ce porcărie”, îşi spuse Fox. *„Unde nimerise, într-un club al vechilor amici?”*

— De când o cunoşteaţi pe Kimberley Mason? întrebă ea.

— Nu te priveşte.

— Ştim că aţi petrecut un timp în subsolul ei. Acolo v-am găsit amprentele.

Chipul lui Reece împietri.

— Când aţi văzut-o ultima dată?

Reece se uită la ceas.

— Cu titlu strict profesional, acum vreo două săptămâni. Mai mult nu vă pot spune, credeţi-mă.

— De câte ori aţi vizitat-o?

— Nu sunt obligat să răspund.

Părea cam iritat, ca şi cum l-ar fi întrebat contabilul cât cheltuise anul trecut pe timbre poştale. Se întoarse spre Mills.

— Încă n-aveţi un suspect principal?

Mills dădu din cap:

— Ne ajută cineva cu ancheta.

— Atunci de ce mă faceţi să-mi pierd timpul?

— Cum aţi cunoscut-o pe, Kimberley Mason? continuă Fox.

Reece căzu pe gânduri. Cu toată fanfaronada lui, nu era sigur cât de departe se pregătiseră să ajungă.

— I-am aflat numărul de la un prieten. Nu primea decât pe

bază de referinţe. Era foarte atentă. Trebuia să fie aşa, în meseria ei.

— Cine v-a dat numărul?

— Asta nu-ţi pot spune. Se uită din nou la ceas.

— Mai vreţi să mă întrebaţi ceva? Am o întâlnire la unsprezece.

„Ce nesimţit arogant!” Fox îl privi pe Mills, dar observă că şeful ei nu avea bărbăţia necesară pentru aşa ceva.

— Atunci, am să vă conduc... spuse Reece.

— Soţia dumneavoastră ştie că practicaţi sado-masochismul? întrebă Fox.

Auzi un şuierat dinspre Mills, care inspira tăios. Reece se înroşi la faţă, dar zâmbetul îi rămase pe buze.

— N-am timp pentru gogoşi din-astea, spuse el şi porni spre ieşire.

Uşa se trânti în urma lor.

Mills rămase sub portic, cu mâinile în buzunare şi o expresie posomorâtă. Continua să plouă. Era a doua săptămână a sezonului de la Wimbledon, iar etapa a patra încă nu începuse.

— A mers bine, spuse Fox.

Mills nici măcar nu zâmbi.

— Ne-am pierdut naibii timpul de pomană.

— Mă aşteptasem să ne ajute puţin mai mult.

— De ce credeai asta? întrebă Mills, căutându-se nervos prin buzunare după ţigări; îşi aprinse una, cu chipul înăsprit. Ultimul lucru pe care-l vreau e ca banditul ăsta să-nceapă să dea nume. Până să ne dezmeticim, o vom lua la goană între Old Bailey şi Scotland Yard, interogându-i pe foştii clienţi ai fetei. Mult ar mai folosi asta la avansarea mea.

— E un punct de vedere foarte cinic.

Ploaia slăbise, măruntă şi densă. Ford-ul lui Mills era parcat la o sută de metri distanţă, spre strada principală. Porniră cu pas vioi.

— Sincer să fiu, Madeleine, nu vreau să scormonesc prea mult, de teamă că am găsi şi alte schelete. Parcă-mi şi văd cariera ducându-se dracului. E destul de evident că dobitocul ăla de Bradshaw a făcut-o. Hai să-l umflăm şi să închidem cazul.

PARTEA A DOUA

Sexul nu are nimic sigur şi nici nu va avea vreodată.

Norman Mailer

Douăzeci şi doi

Strand, sectorul WC2

Carlton plecă de la Savoy Grill mai târziu decât intenţionase, cu nervii calmaţi de văpaia rozacee a două cupe de whisky bun, după ce liniştitorul taifas politic îi alungase pentru câteva ore din minte vârtejul ameţitor al vieţii lui personale. Sătul, după o cină copioasă, ieşi agale de la Savoy şi porni spre maşină, pe care şi-o parcase în spatele hotelului.

Era o seară plăcută, dinspre Tamisa adia o briză răcoroasă, ploaia încetase în sfârşit. Poate că urmau totuşi câteva zile de vară. Coti pe Savoy Row, cu mâinile în buzunare, refuzând să se gândească fie şi doar o clipă la ea. Sau la el.

Ceva îl făcu să se întoarcă în loc.

Aburii calzi ai alcoolului se evaporară, înlocuiţi pe loc de o panică îngheţată. Îl recunoscu imediat – geaca de piele, blugii, cizmele Doc Marten, dar mai mult după felul cum stătea, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele scurtei, complet relaxat, sigur pe aspectul său ameninţător. Carlton îşi dădu seama că era singur pe străduţa îngustă şi că se întunecase.

Se răsuci şi porni cu pas grăbit spre maşină.

Alerga şi *el.* Nu-l auzea, nu îndrăznea să se întoarcă pentru a privi. Îşi căută cheile în buzunare, le scăpă pe trotuar, dibui după ele prin întuneric, rupându-şi o unghie când le ridică.

„Aş putea să strig după ajutor”, îşi spuse el, văzând lumini la ferestrele de la etajele caselor din jur, dar frica şi ruşinea îl amuţeau.

Luminile de poziţie ale BMW-ului se aprinseră scurt, când deblocă portierele cu telecomanda. Întinse mâna spre clanţă, deschise portiera de lângă volan, crezu că scăpase. În clipa următoare, ceva îl lovi cu putere din spate, în coaste, făcându-l să cadă peste maşină, cu un icnet de durere, iar portiera se închise la loc. Carlton se prăbuşi pe asfaltul dur şi rece, în timp ce silueta din coşmarurile lui stătea deasupra, cu mâinile încă în buzunare.

Douăzeci şi trei

Hampstead

James Carlton auzi scrâşnetul liniştitor al pietrişului sub cauciucuri şi ţiuitul porţilor acţionate electronic închizându-se în urma lui. Apăsă un buton de pe bord pentru a deschide fereastra de lângă volan şi inspiră aerul răcoros al serii de vară. Louise îi lăsase o lumină aprinsă în living, iar aura lămpii cu abajur verde, dincolo de ferestrele cu dantelărie, îl mai calma oarecum.

Stătu mult timp la volan, aşteptând să-i treacă tremurul din membre. Numai că acum se simţea în siguranţă. Numai Dumnezeu ştia cum ajunsese acasă fără să intre în nici un stâlp, sau în vreo altă maşină. Îşi ridică batista la faţă. Sânge. Christoase!

Ce porcărie.

Cu un dram de noroc, Louise avea să fi adormit deja. Cum i-ar fi putut explica una ca asta? Coborî din maşină şi-şi luă servieta de pe canapeaua din spate. Se clătină, cât pe ce să cadă. Christoase, capul...! Se rezemă de portbagaj, în timp ce lumea se învârtea în jurul lui; garguii de pe stâlpii porţii, acoperişul cu frontoane, Mercedesul alb al soţiei sale în garajul cu două locuri. Îi venea să plângă de uşurare la vederea obiectelor familiare din viaţa lui. Şi-i veni să plângă din nou când îşi dădu seama în ce pericol le pusese pe toate.

Bâjbâi cu cheile; fu nevoit să încerce de câteva ori până descuie uşa şi intră. Înainta împleticit în salonul de lângă antreu, găsi carafa cu Bushmills şi-şi turnă trei degete într-un pahar mare de cristal. Închise ochii, simţind cum i se relaxau muşchii în timp ce alcoolul tare îl ungea arzător pe beregată. Auzi paşi pe scară. *„O, Christoase!”*

— James?

— Louise, spuse el, fără să se întoarcă. Iartă-mă. Te-am trezit?

„Du-te înapoi la culcare, pentru Dumnezeu. Lasă-mă-n pace.”

— James, e totul în regulă?

— Da, în perfectă regulă. Sunt doar obosit, atâta tot.

Nu folosea la nimic, evident. Femeile simţeau aceste lucruri, erau ca rechinii şi câinii, percepeau mirosul fricii, le atrăgea. Îi

auzi picioarele desculţe lipăind pe mochetă şi deodată Louise apăru lângă el, în cămaşă de noapte, dar trează de-a binelea. Nu dormise, după cum arăta, probabil îl aşteptase.

— James? Dumnezeule. Ce-ai păţit la faţă?

— Nimic.

— Îţi curge sânge.

— Am fost la Grill Room, cu Geoffrey şi Bill. Vorbeam despre noile preţuri la carnea de vită, în Europa. Destul de ciudat, toţi trei am ales peşte.

Era o glumă, o încercare nehotărâtă de a o induce în eroare. Expresia de pe faţa ei îi spunea că nu se lăsa amăgită. Parcă l-ar fi împuşcat cineva.

— Cred că m-a urmărit vreunul până la maşină.

— Te-a urmărit? Un borfaş, vrei să spui? Dumnezeule! Ai anunţat poliţia?

Carlton clătină din cap.

— De ce nu?

— Totul s-a terminat într-o clipă. Nici n-am apucat să-l văd bine. M-a doborât la pământ, m-am lovit cu capul de asfalt. A încercat să-mi smulgă portofelul şi ne-am încăierat. Pe urmă, a luat-o la fugă. O fi fost vreun puşti, cred. Drogat, probabil...

— Ar trebui să te duci la doctor, cu ochiul. Vrei să sun la doctorul Lill?

Carlton clătină iar din cap:

— N-am nimic.

Louise nu făcea decât să-l privească lung. Îl credea oare? Povestea sunase destul de convingător, chiar şi pentru el însuşi.

— Îţi aduc puţină apă. Trebuie să ţi-l spăl. E o tăietură urâtă.

— N-am nimic, sincer, insistă Carlton, dar Louise pornise deja spre bucătărie, ca o soţie şi o infirmieră ideală.

Carlton oftă, îşi termină whisky-ul şi-şi mai turnă unul. Christoase! Uneori, viaţa putea fi incredibil de complicată. Cum era teoria aia a haosului? Omori un fluture, şi lumea întreagă îşi iese din ţâţâni. Cândva, ideea i se păruse snoabă şi complet neverosimilă. Acum, nu mai părea decât incredibil de grotescă.

Douăzeci şi patru

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

A doua zi, când Fox sosi la serviciu, în camera de incidente domnea o atmosferă de înmormântare. Administratorul oficiului, Haskons, lucra deja la unul dintre computerele H.O.L.M.E.S., Stacey şi două dactilografe civile introducând în sistem declaraţiile din ajun. Honeywell şi Rankin veniseră deja, dar nimeni nu vorbea prea mult şi nu se făceau glume.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fox.

— Bradshaw.

— Ce-i cu el?

— Aseară, a încercat să se spânzure.

— O, Christoase! Şi a scăpat?

Honeywell dădu din cap.

— E la Whittington.

Fox nu era sigură ce părere să aibă despre noua veste. Dacă reuşea să-şi scurteze zilele, cel puţin n-ar mai fi putut face rău nimănui; dar, atunci, nici ei n-ar fi putut dovedi că era vinovat de moartea lui Kimberley Mason. Indiferent dacă era reală sau imaginară, simţea în aer o stare de vinovăţie colectivă.

— Nu e vina noastră, îi spuse ea lui Honeywell.

Nici Rankin şi nici Honeywell nu răspunse.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Fox şi intră în biroul ei, trântind uşa.

Numai fiindcă un om încercase să-şi ia viaţa însemna că era absolvit în mod automat de orice vină? Şi, în plus, nimeni nu era vreodată complet nevinovat, îşi spuse ea cu înverşunare. Vinovăţia nu era decât o chestiune de nuanţă.

Cartierul General al Zonei 2, Colindale

Roger Kennett era un om impunător, înalt de un metru şi optzeci şi opt, cu tâmplele încărunţite, îmbrăcat într-un costum Savile Row gri la două rânduri. Cărarea parcă i-ar fi fost trasată cu rigla. Stătea rezemat de spătarul unui scaun de piele neagră cu spătar înalt, soarele care strălucea prin fereastra spaţioasă din spatele lui conturându-i capul cu o aureolă. Exact intenţia lui, presupunea Fox.

În calitate de Detectiv Şef al Zonei Numărul Doi din Poliţia Metropolitană, rareori se cobora să discute cu subordonaţii din divizie detaliile investigaţiilor criminalistice – motiv pentru care

Fox avea senzaţia că fusese chemată în Colindale, la Cartierul General al Zonei, spre a se întâlni cu Dumnezeu. Roger Kennett semăna mult cu imaginea pe care şi-o formase despre demiurg: ochi buni, un zâmbet îngăduitor, o atitudine paternă şi o reputaţie binemeritată de canalie fără scrupule.

Când Fox intră în cabinet, Mills sosise deja. Discutau cazul, desigur, iar din clipa când o văzură începură să se poarte ca doi elevi surprinşi fumând la toaletă.

Se ridicară în picioare, asemenea unor gentlemeni desăvârşiţi. Atitudinea lor i se păru condescendentă, întrucât amândoi îi erau superiori în grad.

Pe Fox n-o înşela nasul. Mirosea a conspiraţie.

Kennett îi indică unul dintre somptuoasele fotolii de piele, peste întinderea vastă a biroului său din lemn de trandafir. Suprafaţa lustruită a acestuia nu era întreruptă decât de o mapă legată în piele, un set de stilouri şi pixuri Parker, o fotografie de familie în ramă aurită, un telefon impozant şi o ceaşcă de porţelan Wedgwood cu farfurioară. Nicăieri nu se zărea nici o hârtie.

Mills îşi ţinea ceaşca de ceai în echilibru pe genunchi, ca un vicar la o petrecere în grădină. Christoase Atotputernice! Din cine ştie ce motiv, Fox devenise acut conştientă că era singura din cameră care nu corespundea aşteptărilor.

— O cafea? îi oferi Kennett.

— Nu, vă mulţumesc, domnule.

— Mills îmi spunea cât de bine lucrezi cu echipa. Consideră că eşti foarte promiţătoare.

— Vă mulţumesc, domnule.

Aruncă o privire piezişă spre Mills, care dădu din cap părinteşte. *„Deci, înainte de sosirea ei, îi studiaseră fişa personală. Rahat mâncat cu polonicul. Totul făcea parte din procesul de amorţire a simţurilor. Ce se întâmpla?”*

— I-am cerut lui Mills să mă pună la curent cu ancheta din cazul Kimberley Mason.

Kennett se opri din vorbit, privind-o, nu fără blândeţe, dar aşteptând vizibil ca Fox să spună ceva. Era un mic truc interogativ pe care ea îl cunoştea bine. Uneori, în loc de a pune o întrebare directă, îl aşteptai pe celălalt să vorbească. Procedeul putea fi foarte eficient, având mai mult succes cu subordonaţii decât cu infractorii. Uneori, în cadrul unei investigaţii interne,

oamenii se incriminau singuri fără a li se pune nici o întrebare.

Fox era pregătită şi nu făcu decât să tacă, zâmbind la rândul ei.

— Acest caz are anumite aspecte care mă preocupă, reluă în sfârşit Kennett, iar zâmbetul îi dispăru la fel de repede ca soarele ascunzându-se după un nor, pentru a lăsa în urmă doar o expresie rece şi neclintită ca de granit, cu ochii adineaori blânzi deveniţi acum duri şi neînduplecaţi.

— Domnule?

— Ceea ce urmează să-ţi spun trebuie să rămână între aceşti patru pereţi. M-am făcut clar înţeles?

„Uite că-ncepe...!” Fox se întrebă dacă subiectul avea vreo legătură cu Clive Reece.

— Da, domnule.

Kennett oftă, îşi întinse picioarele şi-şi împreună mâinile la ceafă, complet destins.

— Ai auzit despre James Carlton?

— Cred că da, domnule. E ministrul comerţului şi al energiei în guvernul alternativ.

— Foarte bine. Văd că eşti la curent cu politica. Îmi mai este şi prieten.

„Aha. Acum înţelegea totul.”

— M-a căutat la telefon acum câteva zile, din proprie iniţiativă, cerând să discute cu mine. Am stabilit să ne întâlnim la un pahar. Era foarte agitat. Niciodată nu l-am mai văzut aşa. Desigur, în acea perioadă, nu aveam idee despre ce era vorba.

— A fost unul dintre clienţii domnişoarei Mason, spuse Fox.

Kennett o privi surprins.

— Ştiai?

— Vă anticipez cuvintele, domnule.

Detectivul Şef păru cam iritat. Nu-i plăcea ca oamenii lui să facă aşa ceva.

— Teamă mi-e că era mai mult decât atât. A recunoscut că avusese o relaţie nepotrivită cu domnişoara Mason, de câţiva ani încoace. Aflând că a fost asasinată, a intrat într-un fel de dilemă morală, ca să spun aşa. Doreşte să ne ofere tot ajutorul de care e în stare, dar în acelaşi timp e îngrijorat de orice... dezvăluire... care ar putea să-i afecteze mariajul şi cariera.

— Da, răspunse sec Fox. Este într-adevăr o dilemă, nu-i aşa?

— Jim mi-a cerut o garanţie de discreţie, pe care i-am acordat-

o.

Fox căzu pe gânduri. Dacă ea ar fi fost în locul lui Carlton, s-ar fi aşteptat să i se dea de urmă într-un târziu, cu ajutorul registrelor telefonice. Ca orice politician abil, Carlton trecuse la limitarea pagubelor.

— Relaţia lor data de vreo patru sau cinci ani, continuă Kennett. Se întâlneau cu regularitate, cam o dată sau de două ori pe lună, de trei ani încoace. A spus că domnişoara Mason îl... ajuta.

— Îl ajuta, repetă Fox.

— Nu ne aflăm aici ca să emitem judecăţi morale la adresa nimănui. Pe noi nu ne priveşte decât dacă a încălcat sau nu legea.

— Când a văzut-o ultima oară în viaţă?

— Mi-a spus că în joia dinaintea asasinatului, răspunse Kennett.

Fox îşi înfruntă un val de furie. Ticălosul încerca s-o intimideze.

— Ştim ce grupă sanguină are?

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Ei bine, trebuie să aflăm, insistă Fox. S-ar putea ca sângele de pe frigider să fie al lui.

Kennett privi un moment spre Mills.

— Înainte de a intra dumneata, discutam cu Detectivul Inspector Şef Mills. Jim a acceptat deja să ne ofere o mostră de sânge pentru analize. Nu avem nimic de câştigat bălăcărind bunul renume al lui James Carlton cu o asemenea afacere sordidă. Această anchetă poate ruina cariera unui om. Îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă prind de veste ziarele. Pe lângă înalta lui funcţie politică, are o soţie şi o fiică adolescentă. Sunt convins că amândoi veţi trata această problemă cu cea mai mare discreţie.

Mills ştia să perceapă cele mai subtile semnale.

— Vă puteţi baza pe noi, domnule.

— De aceea, convorbirile telefonice ale lui Kimberley Mason trebuie să rămână strict confidenţiale. Când vă referiţi la el, în orice rapoarte, veţi folosi un nume codificat, iar ceilalţi membri din brigadă nu trebuie să afle despre conversaţia noastră.

Fox se foi incomod în fotoliu. Pielea tapiţeriei i se lipea de coapse. Privi spre Mills, care dădea din cap, parcă pentru a o

asigura că totul era în deplină regulă.

Perfect, atâta vreme când nu li se compromitea investigaţia. Pe Fox n-o interesa să persecute un om numai fiindcă avea preferinţe morale şi sexuale diferite de ale ei. Şi nu avea nimic de câştigat nici făcându-şi duşmani în Scotland Yard.

— Înţeleg, spuse ea.

Kennett se ridică şi o conduse la uşă. Avea o expresie amabilă, dar ochii îi luceau ca oţelul.

— Îţi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, Madeleine. I-am cerut Inspectorului Şef Mills să mă ţină la curent cu evoluţia acestui caz anume.

— Am înţeles, domnule, răspunse Fox.

Uşa se închise în urma ei, lăsându-i pe Kennett şi Mills singuri înăuntru, şefii între ei. Parcă ar fi fost într-un nesuferit de club.

Maniere impecabile, şarm şi eleganţă, dar când sosea momentul vinului de Porto şi al trabucelor închideau uşile şi te lăsau cu buzele umflate.

Douăzeci şi cinci

Mills, în biroul său, vorbea în şoaptă la telefon. Putea fi o convorbire confidenţială, dar la fel de bine s-ar fi putut să-şi comande mâncarea pentru prânz. Mills vorbea întotdeauna la telefon în şoaptă; era obiceiul lui de-o viaţă. Birocratul ieşit la lumină. Secretele însemnau putere. Chiar dacă nu se refereau la pui cu salată sau la avocado şi şuncă.

Închise telefonul şi ridică privirea.

— Madeleine.

Fox se aşeză, privindu-l lung. Nu era nevoie să spună nimic.

— Ascultă, Madeleine, ştii şi tu cum e. N-are nici un rost să scuipăm contra vântului, cum se spune. Nu ne foloseşte nici unuia.

— Mai ales dacă se apropie revizia.

Era un comentariu provocator, dar pe Mills nu păru să-l deranjeze. Ba chiar răspunse ridicând din umeri.

Fox detesta situaţiile de acel gen, le mai întâlnise doar de câteva ori: munca de poliţie trecând frontiera cenuşie care o despărţea de politica Scotland Yardului. Nu credea că le-ar fi putut compromite investigaţiile, dar de ce era Mills atât de sigur?

— Deci, James Carlton a fost unul dintre clienţii lui Kimberley Mason.

— Nimeni nu e sută la sută întreg la minte.

— Nimeni?

— Carlton e membru al Partidului Conservator. Ţine de teritoriu.

— Este căsătorit.

— Alo, Madeleine Fox? Aici realitatea...!

— Conform principiilor mele, e o realitate anormală.

— Mda, este ceva anormal, dar nu *foarte* anormal.

— A fi afemeiat e una. Oricui i se pot ierta câţiva paşi pe de lături, chiar şi în politică. Dar asta e cu totul altceva.

— Deci, vei pleda cazul pentru inhibitorii anali.

— Nu fac decât să-mi exprim o părere.

— Tot omul are fantezii.

— Sigur. Şi eu l-am strâns de câteva ori pe T.J. de gât, în fanteziile mele. Dar în realitate n-o fac, pentru că ar fi anormal. Spre deosebire de unii dintre clienţii noştri, eu ştiu unde să fixez limita dintre gând şi faptă. Vreau să spun, dacă am putea fi arestaţi pentru ea ce ne-ar plăcea să facem, cu toţii am fi acum la Pentridge.

— Cred că Jim Carlton a fost doar prost, atâta tot.

— A, cu asta m-am liniştit. După viitoarele alegeri, ar putea ajunge în Cabinet.

— Poate c-au să-l facă ministru al Corecţiilor Publice.

Fox nu râse.

— Ştii bancul cu Dumnezeu şi Adam? continuă Mills.

— E mai comic decât poanta cu ministrul Corecţiilor Publice?

— Dumnezeu îl bate pe umăr pe Adam. Zice: *„Am două cadouri extraordinare pentru tine.”* Adam zice: *„Excelent, chestia aia cu femeia mi-a plăcut la nebunie. Ce mi-ai mai adus?”* Dumnezeu zice: *„Păi, primul cadou se numeşte creier. E nemaipomenit, poţi face cu el tot felul de lucruri: rezolvi probleme, înveţi limbi străine, descoperi cum să-ţi faci orice unealtă sau joc vrei, e uluitor.” „Fantastic”,* zice Adam, *„îl iau. Şi al doilea?” „Al doilea”,* zice Dumnezeu, *„se numeşte penis. Incredibil. Îţi va dărui nişte plăceri de nedescris, plus că poţi să-ţi înmulţeşti neamul cu el. Dar, ştii, e o chestie, cu cadourile astea două.” „Ce chestie?”* întreabă Adam. Dumnezeu zice: *„Nu le poţi folosi pe amândouă în acelaşi timp.”*

Fox zâmbi.

— Vezi, ai totuşi simţul umorului.

— Când ne întâlnim cu Carlton?

— Azi după-amiază la patru. Şi nu-ţi face griji, n-a omorât-o el. Sunt gata să pariez cu casa mea. Bradshaw e omul nostru. Aşa că, vezi ce faci, Madeleine. Omul ăsta e o grenadă cu siguranţa scoasă, crede-mă.

Douăzeci şi şase

Hampstead

Imaculată – acesta era termenul pe care l-ar fi folosit Fox ca să descrie maşina lui Mills. Era un Ford model executiv, cu caroseria lucind în soare, mocheta aspirată recent, monede în valori descrescătoare aliniate ordonat pe raftul pentru mărunţiş al consolei, precum copiii lui Von Trapp[3]. Nu se vedeau ambalaje de dulciuri în scrumieră, cutii sparte de casete pe jos, umbrele, ziare vechi sau canadiene uitate pe bancheta din spate – ca în Sierra ei. Singura imperfecţiune era izul de fum de ţigară învechit, acoperit – dar nu complet – de parfumul aromatizantului cu miros de brad.

În timp ce mergeau pe North End Road, Fox privea turnurile şi acoperişurile Londrei înălţându-se prin pâcla după-amiezii. Cartierul Hampstead era o enclavă a bogătaşilor, secole de-a rândul fusese moşia celebrităţilor: Peter Cook şi Daphne du Maurier locuiseră în Church Row, Rex Harrison era îngropat în cimitirul local, Judy Dench stătea într-o vilişoară de lângă Vernon Place, George Michael avea o mansardă în apropiere.

Trecură prin dreptul casei gotice a lui Boy George, un templu viu închinat vedetismului. Fanii îi scriseseră pe zidul înconjurător inscripţii de adulaţie: *„Te iubesc, Boy George”; „Boy George, eşti cel mai mare”.* Un fan mai puţin entuziast scrisese: *„Fătălău umflat cu pompa”.*

Cotiră de pe New End Road, intrând în Vale of Health. Sau Vale

[3] familia din celebrul film *„Sunetul muzicii”,* cu Julie Andrews şi Christopher Plummer – n.tr.

of Wealth[4], cum i se spunea pe-acolo. Strada era mărginită de stejari bătrâni. Casa lui Carlton era impunătoare, un conac victorian din cărămidă roşie, cu muşchi pe frontispicii şi o turlă de inspiraţie gotică. Doi gargui vechi, tociţi de intemperii, îi studiau cu un interes sinistru de pe stâlpii porţii.

Mills opri maşina în faţa porţilor de fier forjat acţionate electronic şi îşi anunţară sosirea într-un interfon montat în zid, înainte de a li se deschide să intre pe o alee scurtă cu pietriş, flancată de doi brazi Monterey.

— Mă laşi pe mine să vorbesc, spuse Mills, oprind motorul.

— Şefu'...?

— Nu vreau să-mi strici ploile, cu atitudinea ta.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi.

— Înţelegi foarte bine.

Fox coborî din maşină, privind în jur. În garajul dublu erau parcate un B.M.W. şi un Mercedes. Zări prin ferestrele cu dantelărie metalică peisaje în rame aurite. O asemenea bogăţie nu era numai impresionantă, ci o intimida de-a binelea. Carlton nu adunase atâtea numai din salariul său de parlamentar, conchise ea. Îşi cercetase omul şi descoperise că era născut în nu tocmai înstăritul Romford. Tatăl lui avusese o tipografie. Carlton folosise această modestă bază financiară pentru a face câteva afaceri imobiliare şi cu acţiuni bursiere, spectaculoase, chiar dacă nu tocmai curate, în anii optzeci. Se căsătorise cu o moştenitoare bogată, câştigase casa, relaţiile politice, prietenii potriviţi, cluburile adecvate, trecuse pe la Go şi încasase mult mai mult decât două sute de lire sterline.[5]

Socrul lui Carlton era director la Lloyds, avea în proprietate porţiuni întregi din Berkshire şi, când Carlton candida pentru Parlament, îi punea la dispoziţie toate relaţiile necesare. Dacă aveau să câştige din nou conservatorii, îl aştepta un loc în linia întâi. Căsniciile erau întotdeauna pârghii puternice. Se putea ca afacerile să-ţi intre în declin, piaţa acţiunilor s-o ia razna sau, mai rău, să te naşti în categoria medie, dar atâta vreme cât erai de vârstă nobilă încă mai puteai întoarce norocul în favoarea ta.

Carlton îi aştepta pe verandă, îmbrăcat cu un cardigan şi

[4] Joc de cuvinte intraductibil: Valea Sănătăţii / Valea Averii – n.tr.

[5] Aluzie la jocul *„Monopoly"* – n.tr.

mocasini, având în mâna dreaptă un pahar cu scotch. De o parte şi de alta îl străjuiau lei de piatră, ca pe un împărat din dinastia Ming. Fox avu impresia unui om nesigur dacă să joace rolul gazdei perfecte sau al seniorului local nemulţumit. Atitudinea lui oscila între şarm şi nervozitate.

Era înalt, cu părul cărunt lung până la guler, pentru a-i adăuga o tuşă boemă, în pofida aspectului patrician. Zvelt, cu obraji netezi şi neridaţi, trandafirii pe sub ţepii bărbii nerase de câteva ore, avea o constituţie osoasă, cu braţe lungi şi slabe. Fox îi dădea spre cincizeci de ani.

— Deci, ne-aţi găsit până la urmă? îi întâmpină el, ca şi cum s-ar fi aventurat în junglele din Borneo, nu într-o mică suburbie din nordul Londrei.

Mills îşi afişă farmecul cunoscut:

— Detectiv Inspector Şef Greg Mills. Dumneaei este Detectiv Inspector Madeleine Fox. Sunteţi foarte amabil că ne-aţi primit.

„Păi, nici n-a avut de ales”, reflectă Fox. Dar, oricum...

— Poftiţi, îi invită Carlton.

Îi conduse printr-un hol cu mochetă, într-un salon cu lambriuri de culoare închisă şi antichităţi. Pe pereţi erau agăţate uleiuri semivaloroase din secolul al XIX-lea, iar o pisică persană zăcea încovrigată pe covor. Mobila era din lemn de mahon şi trandafir. Totul, în cameră, sugera vechime şi bani moşteniţi. Parcă ar fi intrat în decorul unui film după Agatha Christie.

— Luaţi loc, îi pofti Carlton, dar Fox observă că el prefera să rămână în picioare, cu spatele spre şemineu, într-o atitudine de putere neformală şi relaxată.

Câteva portrete de familie, în rame de argint masiv, fuseseră aranjate cu grijă pe consolă. Printre ele exista un instantaneu luat aparent întâmplător, cu Carlton într-un restaurant din West End, la aceeaşi masă cu William Hague şi Jeffrey Archer. Mai era şi un portret de familie: Carlton, cu o femeie îmbrăcată elegant, probabil soţia lui, şi o fată ca o prinţesă din familia Sloane, despre care Fox presupuse că îi era fiică; lângă această fotografie se vedea una cu aceeaşi adolescentă, în costum de echitaţie, călare pe un ponei de dresaj.

Mills se aşeză comod pe o canapea Chesterfield bordo. Fox alese un fotoliu victorian cu spătar voltat, tapiţat cu brocart roz pal, mai puţin confortabil, dar o idee mai solemn.

— Doriţi un ceai? îi întrebă Carlton.

„Aş prefera un bourbon", îşi spuse Fox, *„cu multă gheaţă."* Mills, însă, refuză politicos pentru amândoi. Părea la fel de nervos ca şi Carlton.

— E vorba despre acea sărmană fată, Kimberley Mason, începu gazda lor, pe un ton care sugera că erau cu toţii membri ai aceluiaşi club şi se pregăteau să discute despre o asociată tânără care nu-şi plătise la timp cotizaţiile.

— Nu era tocmai o fată, replică Fox. Era o prostituată de înaltă clasă, specializată în clienţi pe care-i interesa sado-masochismul.

Văzu că exprimarea ei directă îl întrista pe Mills. Ei bine, ducă-se dracului. N-avea să se lase dominată de spiritul lor de club masculin.

— Groaznică ocupaţie, comentă Carlton.

— Pentru ea, într-adevăr.

Atitudinea lui Fox părea să-l deconcerteze pe Carlton. Privi spre Mills, în aşteptarea unei încurajări.

— Am fost informaţi că aveaţi unele relaţii cu această fată, spuse Mills.

Carlton sorbi dezinvolt din whisky. Mâinile îi erau sigure.

— Într-adevăr, confirmă el.

Cu un calm admirabil, nu încerca să răspundă la nici o întrebare care încă nu-i fusese pusă. În schimb, tăcu, aşteptându-l pe Mills să continue.

— Desigur, nu credem că dumneavoastră aţi fi fost implicat în vreo activitate ilegală, continuă Mills, pe un ton care-o enerva atât de tare pe Fox, încât îi venea să-l ia la palme. Dar, în această etapă, trebuie să urmărim toate pistele.

— Fireşte. Înţeleg, replică James Carlton şi iar nu mai spuse nimic.

Era o metodă subtilă de intimidare, dar părea să aibă efect asupra detectivului inspector şef.

— Deci, aţi dori să ne spuneţi care erau, în esenţă, relaţiile dumneavoastră cu domnişoara Mason? întrebă Fox.

Carlton nu răspunse imediat la întrebare. În schimb, îl privi pe Mills.

— Înţelegeţi că această anchetă are posibilitatea de a-mi ruina cariera politică... şi căsnicia?

— Dacă nu aţi încălcat nici o lege, cred că vă putem asigura de discreţia noastră cu privire la investigaţie.

Pentru prima oară, Carlton reuşi să pară jenat.

— E destul de penibil, spuse el, cu o privire spre Fox. Credeam că veţi aduce cu dumneavoastră tot un bărbat.

Mills o privi şi el pe Fox.

— Domnişoara Detectiv Inspector Fox, aici de faţă, a auzit totul şi înainte, domnule.

— Voiam să spun că e jenant pentru mine, nu pentru dumneaei.

Fox începea să-şi piardă răbdarea.

— Domnule Carlton, aceasta e o investigaţie de omucidere. Nu avem nici timpul şi nici înclinaţia de a deveni pudici. Dorim să-l găsim pe asasinul lui Kimberley Mason înainte de a ucide din nou.

Carlton se gândi câteva momente.

— Fireşte, spuse el într-un târziu, trăgând adânc aer în piept. Relaţia mea cu domnişoara Mason data de vreo cinci ani. Am... frecventat... un stabiliment unde lucra ea.

— Este vorba de Trandafirul Negru?

— V-aţi făcut bine temele.

— Continuaţi, vă rog, îi ceru Mills.

— După ce a plecat, ne-am continuat relaţia, la nivel privat, dar totuşi profesional. N-a fost nimic mai mult decât atât, credeţi-mă.

— Cât de des vă întâlneaţi cu ea, domnule? întrebă Mills.

— Cam o dată pe lună, poate.

— Şi ce fel de servicii vă presta? se interesă Fox.

Carlton păru gata să-i dea una. Şi Mills. Poate că întrebarea era prea directă.

— Cum spuneaţi, era o prostituată care oferea anumite servicii specializate. Pentru aceasta era plătită. Cred că e cazul ca viaţa privată a unui om să rămână aşa şi nu altfel. Privată.

— Nu am venit aici ca să emitem judecăţi morale, domnule, îi aminti Mills.

Fox ridică din umeri:

— Dar nici ca să umblăm cu plecăciuni şi periuţe.

Atitudinea lui Carlton suferise o transformare bruscă. Iritarea fusese înlocuită de o ostilitate abia disimulată. Din câte ştia Fox, orice om peste măsură de umil nu încerca decât să-şi ascundă firea arogantă.

— De ce aţi continuat să vă întâlniţi cu ea după ce a plecat de la Trandafirul Negru? continuă Mills.

— Era foarte talentată în meserie.

— Cinci ani înseamnă mult. Probabil aţi fost foarte supărat când aţi auzit ce i s-a întâmplat.

— Într-adevăr.

— Aveţi idee cine i-ar fi putut dori moartea?

— Nu-i cunosc viaţa personală.

— Când aţi văzut-o ultima oară în viaţă?

— Joia trecută. Am avut o întâlnire cu ea în pauza de masă. *„Christoase”,* îşi spuse Fox. *„Vorbeşte de parcă ar fi avut o vizită la dentist. O mică obturaţie pe canal de rădăcină, cu cătuşe îmblănite şi fără anestezie.”*

— Cum vi s-a părut?

— În ce sens?

— Ca stare de spirit.

— Nu ştiu. Părea puţin cam...

— Docilă? întrebă Fox.

— Distrată.

Mills îşi drese glasul, încercând să-i atragă atenţia. Se vedea clar de cât îl nemulţumea faptul că Fox nu-i respecta instrucţiunile, interogându-l ea însăşi pe Carlton. *„Ia mai ducă-se dracului...!”*

— În cinci ani, n-aţi discutat niciodată cu ea altceva decât probleme profesionale?

— Într-adevăr.

— Mi se pare cam greu de crezut.

Bonomia lui Carlton se risipi complet.

— Nu ţin să discut cu dumneata asemenea lucruri.

Se lăsă o lungă tăcere. Dacă ar fi fost Gary Bradshaw, l-ar fi săltat de mult.

Carlton îşi schimbă poziţia şi, când se întoarse cu partea umbrită a feţei la lumină, Fox îi distinse în jurul ochiului stâng o vânătaie gălbuie, urmă inconfundabilă a unei vechi contuzii. Şi destul de mare.

— Ce-aţi păţit la ochi? îl întrebă ea.

Mâna lui Carlton se ridică instinctiv la faţă. Avu nevoie de câteva momente pentru a-şi regăsi calmul.

— Am căzut pe scară. M-am lovit la cap şi la ochi. Vă priveşte cu ceva?

— Trebuie să fi fost o căzătură serioasă.

— A fost.

— Scările sunt foarte periculoase. Trebuie să fie urcate treaptă cu treaptă. Ca o investigaţie de omucidere, zău aşa. Altfel, nu poţi şti niciodată unde te împiedici.

O nouă tăcere prelungită.

— V-a ameninţat vreodată cu şantajul? întrebă Fox.

Aceste cuvinte îl descumpăniră din nou. Încercă să reia firul.

— Cine? Kimberley? Nu, în nici un caz.

— De ce în nici un caz?

— Eram prieteni.

Carlton îşi dădu seama imediat ce spusese. Fox zâmbi, dându-i de înţeles cât de uşor muşcase momeala.

— Cum puteaţi fi prieteni, dacă nu discutaţi decât despre... gesticulă ea ostentativ spre carnetul cu însemnări... probleme profesionale?

Carlton se întoarse spre Mills:

— Sunt acuzat de ceva? N-ar trebui să fie prezent şi avocatul meu?

Mills clătină din cap.

— Nu vă acuzăm de nimic, domnule.

— Cooperarea dumneavoastră ar fi foarte necesară, adăugă şi Fox. Chestiunea e gravă.

— Ştiu că e gravă. Sunt în joc cariera şi reputaţia mea.

— Eu credeam că discutam despre luarea unei vieţi omeneşti.

Carlton înălţă o sprânceană.

Se întoarse, adresându-i-se lui Mills:

— Cum v-am spus şi la telefon, domnule Inspector Şef, vă voi ajuta cu tot ce pot, dar mă nemulţumeşte faptul de a fi interogat astfel la mine acasă. Vă întreb din nou, trebuie să-mi chem avocatul?

— Sunt convins că nu va fi necesar, răspunse Mills.

Carlton se uită la ceas. Timpul îl presa.

— Credeţi-mă că nu mai am cu ce să vă ajut în această privinţă. S-ar putea ca faptele mele să fie nepotrivite, poate chiar imorale după unele opinii, dar nu au fost ilegale şi mă supără faptul că vă arogaţi dreptul de a-mi vorbi astfel în propria casă.

Tăcere. Pendula din hol bătu jumătatea. Carlton îşi consultă din nou ceasul, cu un gest teatral.

— Mai aveţi nevoie de ceva? Am de lucru, iar diseară le scot pe soţia şi fiica mea la masă în oraş.

Individului îi circula gheaţă prin vene.

— Nu, asta e tot, răspunse Mills, ridicându-se în picioare. Vă mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat.

— Am cooperat cu dumneavoastră în toate modurile posibile.

— Vă suntem recunoscători.

Fox fierbea. Toată afacerea puţea cale de-o poştă.

— Doar o întrebare, interveni ea. Unde aţi fost sâmbătă noapte, între orele douăsprezece şi şase dimineaţa?

— Sâmbătă seara, soţia mea şi cu mine am luat cina cu Liderul Adjunct al Opoziţiei. Am ajuns acasă pe la douăsprezece şi jumătate şi ne-am dus direct la culcare.

— Soţia dumneavoastră poate confirma acest lucru?

Un moment de nemişcare.

— Nu cred că va fi necesar, spuse Mills.

Carlton îi conduse până la uşă.

— Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult, îi spuse el lui Mills. Sper să-l prindeţi pe individul care a comis această crimă înfiorătoare.

— Îl vom prinde, spuse Fox şi observă expresia din ochii lui Carlton.

Frică reală.

Mills nu vorbi decât după ce ajunseră pe North End Way.

— Ce naiba te-a apucat? întrebă el.

— Nu ne-a spus totul.

— Kennett ne-a ordonat să ne purtăm cu mănuşi. I-ai vorbit de parcă l-ai fi arestat pentru furt de casete video.

— Ne minţea.

— Sigur că ne minţea. A avut relaţii cu o regină a sado-masochismului moartă şi încerca să muşamalizeze totul.

— Ştie ceva.

Mills ridică din umeri:

— Ba nu ştie nimic.

— Ne minţea în faţă.

— Ascultă, tot ce ştiu e că Kennett ne-a pus în mâini o grenadă amorsată. Mai ţine-o tu mult aşa, şi poţi să-ţi muţi gândul de la avansarea aia. Exact comportamentele de soiul ăsta înfundă carierele. Incapacitatea ta de a proceda cu discreţia necesară ţi se va trece la dosar, Madeleine.

Fox rumegă un moment informaţia. Avansase deja prin eşaloanele Poliţiei Metropolitane mai mult decât s-ar fi aşteptat

vreodată. Prejudecăţile fuseseră, până acum, de partea ei; ştia că meteorica ei ascensiune nu se datora numai faptului că era inteligentă, scrupuloasă, muncitoare şi agresivă. Contase şi faptul că era o femeie inteligentă, scrupuloasă, muncitoare şi agresivă, iar superiorii ei o ajutaseră să urce scara ierarhică tocmai pentru că un asemenea simbol le scotea în evidenţă propria imagine. O puteau arăta cu degetul, spunând: vedeţi, nu avem prejudecăţi împotriva femeilor de-aici. Dar exista o limită dincolo de care intra în acţiune fireasca animozitate contra femeilor. *„Munca de poliţie e pentru bărbaţi.”* Chiar dacă n-o spuneau, o gândeau. *„Incapacitatea ta de a proceda cu discreţia necesară ţi se va trece la dosar.”*

Mills scoase un pachet de Benson and Hedges şi îşi aprinse o ţigară, totul cu o singură mână. Inspiră adânc fumul, ca un om căruia de câtva timp îi arde buza după o ţigară.

— Nici o grijă, în cel mai rău caz, poţi oricând să te înrolezi în brigada de pompieri. Au nevoie de javre turbate ca tine.

— Mersi, şefu’.

— E păcat, să ştii. Nu eşti o poliţistă rea.

Fox o luă ca pe un compliment. Puţin cam mic, însă, şi probabil puţin cam târziu.

Douăzeci şi şapte

De la fereastra salonului, Carlton îi privea cum se îndepărtau, strângând în pumn paharul mare de cristal cu whisky, unde cuburile de gheaţă zăngăneau uşor.

„Ţi-a sunat ceasul, Jimmy băiete. Sunt pe urmele tale, să ştii. Căţeaua aia de la poliţie. A pus ochii pe tine ca o panteră, un lucru nu-i scapă. Asta vede în întuneric. Te citeşte ca pe-o carte deschisă.”

Ştiuse că aici avea să ajungă în cele din urmă. Era ca şi cum ar fi avut un cadavru îngropat în grădină. Dacă în prima săptămână nu-l găseşte nimeni, crezi că va putea rămâne acolo o veşnicie. Că nimeni nu va începe să sape.

„Tot trebuia să iasă la iveală, Jimmy băiatule, mai devreme sau mai târziu. Totul. E de plătit o droaie, fireşte, iar cel care va plăti tu eşti.”

În acel moment, se văzu limpede pe sine însuşi, gol şi

împuţinat, stând într-o beznă friguroasă, în căutarea drumului spre casă. O apăsare pe mâner, şi o mie de proiectoare îl scăldară în fosforescenţa lor, o dată cu o exclamaţie dintr-o sută de mii de piepturi. Iată-te demascat, băiete. *„S-a zis cu tine. Gol în faţa lumii, cu toate micile patimi şi secrete necurate la vedere. Te-au descoperit.”*

Privi luminile de aterizare ale unui turboreactor de linie care cobora încet, zumzăind, peste oraş. Atâtea vieţi închise în acel cocon suplu de metal, la fel de fragil ca al lui. Asculta ticăitul solemn al pendulei şi deodată se simţi cuprins de panică. *„Timpul trece, Jimmy băiatule.”*

Începu să se joace în minte cu imaginea lui Kimberley, stând cu braţele întinse deasupra capului, gemând pradă plăcerii dureroase a stropilor de ceară fierbinte, delectându-l în timp ce stătea gol lângă masa tapiţată cu piele. O relicvă sacră şi cumplită din hidosul lui trecut. Nu-şi avea locul în lumea lui, şi totuşi nu se lăsa exorcizată.

— Ce-au vrut cei de la poliţie?

Întoarse capul, încercând să nu tresară. Louise. Luneca prin casă ca o stafie, apărând în camere pe neaşteptate, ca şi cum ar fi trecut prin pereţi.

— În legătură cu o fată care a lucrat în colectivul meu. A fost asasinată săptămâna trecută.

Louise îl studie cu ochii ei violeţi care-l nelinişteau atât de mult.

— Şi ce legătură are asta cu tine?

— Doar chestiuni de rutină. M-au întrebat despre prietenii ei şi aşa mai departe. Nu că i-aş fi putut ajuta prea mult.

— Alt moment mai potrivit n-au putut găsi?

— Îi cam ajunge disperarea, cred. Le-am vorbit despre asta imediat ce s-a întâmplat, l-am sunat pe vechiul meu prieten, Roger Kennett. Atâta timp a trecut până să ajungă la mine. Ştii cum sunt. Ineficienţi ca dracu’.

Louise îşi muşcă buzele. Carlton se întrebă dacă bănuia ceva. Orice minciună are nevoie de parteneri dispuşi s-o creadă.

Femeia ieşi din cameră, plutind într-o aură eterică şi parfumată pe culoar, spre bucătărie.

Carlton îşi mai turnă un Bushmills. În ultimele zile, îi era greu să stabilească dozele, doar atât cât să-şi calmeze nervii, nu atât de mult încât să-şi piardă controlul şi să îndruge verzi şi uscate.

„Sper să se ajungă la o concluzie sau alta, cât mai curând. Nu cred că mai rezist mult timp.”

Douăzeci şi opt

Spitalul Whittington, sectorul N19

Spitalele îi aminteau întotdeauna de perioada când tatăl ei se îmbolnăvise, mirosurile de antiseptice şi mâncăruri arse în bucătăriile spitalelor fiind asociate inseparabil cu amintirea unor vremuri de decădere şi suferinţă. Secţia de urgenţă sau morga n-o deranjau niciodată, făceau parte din meseria ei. Numai aici, în saloanele bolnavilor, era silită să-şi aducă aminte cum îşi petrecuse tatăl ei ultimele luni de viaţă.

Ochii lui Bradshaw o urmăriră când intră în unitatea de terapie intensivă. Avea gâtul într-un corset şi cearcăne vinete sub ochi. Era cuplat la un monitor cardiac, iar dintr-o venă de pe dosul mâinii îi ieşea acul unei perfuzii.

— Bună ziua, domnule Bradshaw, îl salută ea.

— Căţea, horcăi Bradshaw.

Fu nevoită să-şi încordeze auzul pentru a-i distinge cuvintele. Probabil îşi vătămase coardele vocale.

Oftând, Fox se apropie de pat. Se întreba dacă vinovăţia îl îndemnase s-o facă. Poate că ajunseseră cu un pas mai aproape de o mărturisire.

Era o speranţă deşartă, pentru că investigaţia asupra morţii lui Kimberley Mason se împotmolise. Răspândiseră afişe în zona Highgate, căutând martori, dăduseră anunţuri pe Internet, până şi la emisiunea *„Crimewatch”* ceruseră ajutorul. Gary Bradshaw rămânea principalul suspect.

— Uite ce mi-ai făcut, scrâşni el.

— Nu v-am făcut nimic, domnule Bradshaw. Dumneavoastră singur v-aţi făcut-o. Nu vreţi să-mi spuneţi de ce?

— Du-te-n pizda mă-tii... Tocmai mi-am pierdut... slujba aia de căcat.

— Îmi pare rău de ce aud.

— Ba nu-ţi pare.

În colţurile gurii îi spumega saliva, iar respiraţia lui avea un miros viciat.

— Te doare-n... cur. Pariez că... nu-ţi încapi în piele.

Îl durea să vorbească, nu reuşea să pronunţe mai mult de câteva cuvinte o dată.

— De ce m-aş bucura că v-aţi pierdut slujba?

— Toate fac parte... din povestea asta... nu? Nu mă puteţi înfunda pentru... ce-a păţit Kim, aşa că asmuţiţi... căcaturile alea de ziare şi televiziune... la uşa mea... să-mi facă viaţa... de tot căcatu'...

— N-a fost nici fapta şi nici intenţia noastră. Nu avem nici o putere asupra presei, am dori şi noi să avem.

— N-aţi avut... nimic contra mea... de la început... fă... vacă fără inimă... ce eşti. Eram soluţia cea mai... simplă-n mă-sa...

Nenorocitul aiura.

— Dacă găsiţi că m-am comportat nepotrivit, domnule Bradshaw, ar fi trebuit să depuneţi o reclamaţie oficială la Superintendentul meu Şef.

— Mi-am pierdut slujba... continuă el, fără s-o ia în seamă. Au spus că nu... din cauza asta... da' aşa era. Nimeni nu mai... vorbea cu mine la... serviciu, oricum. Toţi se... uitau la mine... de parc-aş fi fost Jack... Spintecătoru'.

— Domnule Bradshaw, nu sunteţi acuzat de nici o crimă. Dacă ceea ce spuneţi e adevărat, atunci ar trebui să decideţi dacă nu cumva patronul dumneavoastră a încălcat legea privitoare la concedierile nedrepte.

— Mda, sigur, gâfâi Bradshaw, cu glasul scăzut la nivelul unei şoapte sparte; ochii îi tresăriră spre carafa cu apă de pe noptieră. Dă-mi puţină... apă de-acolo... vrei?

Fox îi turnă apă într-un păhărel de plastic şi i-l duse la buze. Bradshaw bău o gură apoi, cu mare precizie, i-o scuipă drept în faţă. Fox puse paharul la loc pe noptieră şi scoase din poşetă un şerveţel. Se şterse cu grijă.

— Îmi pare rău că sunteţi de părerea asta, spuse ea.

Îşi privi jacheta. O pată pe guler, dar avea să se usuce până ajungea înapoi la birou. Se întoarse să plece.

— Nu l-aţi găsit... pe celălalt... aşa-i?

Îi era greu să se poarte civilizat cu un om care tocmai o scuipase în faţă, dar întrebă totuşi:

— Care celălalt?

— Celălalt tip... cu care se vedea.

Fox se răsuci în loc.

— Cine credeţi că-i plătea... căsoiu' şi hainele... şi maşina aia fandosită? Era o... amărâtă de agentă... de relaţii publice. Câştiga... un căcat. Sau credeaţi că... avea totul de la... Pisica Franţuzoaică?

— Era posibil. Nu există registre contabile pe care să le putem consulta.

Bradshaw rânji ca un lup, convins de dreptatea lui.

— Mi-e greaţă de voi... căcănarilor. Ăi ăsta-i... adevărul.

Fox ieşi, cu mirosul respiraţiei lui Bradshaw urmărind-o, în nări şi impregnat în haine. N-avea să scape de el toată ziua. Bănuia că ar fi trebuit să-i pară rău pentru Bradshaw. Dar nu-i părea rău deloc.

Douăzeci şi nouă

Kingston, Surrey

Pete de lumină sub copaci, cântec de păsări într-o după-amiază caldă de vară. Fox şi Nick Crawford urmau procesiunea pe cărare, dinspre biserică. Grupul de persoane îndoliate se strânse în jurul mormântului, în timp ce sicriul din lemn de nuc lăcuit era coborât în pământ şi se rosteau câteva cuvinte de rămas-bun.

Ciudată adunare, îşi spuse Fox: George Mason şi soţia lui priveau fix, parcă fără să înţeleagă, persoane ca Lila Mahmoud şi Ray Pratt. Rhiannon Strudwick era şi ea prezentă, plângând într-un şerveţel Kleenex făcut ghemotoc, cu machiajul impecabil. Toţi acei oameni, îşi spuse Fox, cunoscuseră sau iubiseră o altă Kimberley Mason decât cea care era restituită pământului în acea zi.

— L-ai văzut pe Bradshaw, spuse Nick.

— Încă mai susţine că n-a omorât-o el.

— Păcat că a rasolit sinuciderea.

— Poate. Totuşi, nu prea are sens.

— Niciodată nu prea are sens, nu-i aşa, doamnă? Dacă nu obţinem o mărturisire, nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat de fapt.

— Are vreo importanţă, Nick?

— Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat. De dragul lor.

George Mason şi soţia lui se întorseseră dinspre mormânt şi erau ajutaţi să meargă pe cărare, spre maşini. Cu toată statura lui de un metru optzeci şi opt, George Mason părea împuţinat, mic şi firav ca un copil.

— Poate că atunci vor putea dormi din nou.

— Niciodată nu vor mai dormi ca înainte, replică Fox. Bei ceva?

Nick dădu din cap:

— Ne vedem mai târziu, la King’s Head?

— Pe la şapte, confirmă ea.

Nick se îndepărtă, dorind să-i însoţească pe George şi Jean, ca să le stea alături în timpul priveghiului. Nu făcea parte dintre îndatoririle lui exacte, dar tocmai din asemenea motive misiunea de a asigura legătura cu familia solicita atât de greu nervii. După un timp, începeai să te ataşezi cam prea mult de oameni.

Hendon Road

Fox fusese adâncită în munca de birou şi, când în sfârşit deschise uşa localului King’s Head, îl găsi pe Nick sosit deja acolo, cu o halbă de Carling. Puse şi ea o hârtie de zece lire sterline pe bar, comandând un gin cu tonic şi încă o halbă pentru Nick.

Privi în jur. Agenta Stacey stătea aşezată în colţ, împreună cu alţi doi poliţişti în uniforme. Până dimineaţă, vestea avea să se răspândească în toată secţia din Hendon Road. N-avea ce face. Câteva bârfe răutăcioase nu-i dăunau cu nimic, atâta vreme cât soseau amândoi din direcţii diferite, pentru informarea de la ora opt. Bârfele de la cantină aveau să-i jupoaie ca pe iepuri, indiferent ce făceau în continuare.

— Cum te-ai adaptat? îl întrebă ea.

— Să răspund sincer?

Fox ridică din umeri:

— De ce nu?

— Mi se pare cam greu.

— Millsie nu ţi-a făcut nici o favoare, asta-i sigur.

— Cred că voia să scape de mine.

— Poate că te-a ales ca agent de legătură cu familia pentru că te pricepi foarte bine la oameni.

Nick zâmbi:

— Aiurea, mă crede un mocofan. Sau, dacă nu, înseamnă că e rasist. Nu contează. Trebuie să-mi duc misiunea până la capăt, nu?

— Ca să fie foarte clar, Nick, mie puţin îmi pasă ce culoare ai şi fii sigur că nu te consider un ţopârlan de la ţară.

— Dumneata nu, doamnă, dar unii dintre ceilalţi băieţi stau cu ochii pe mine, aşteptând să-mi dau în petic. La Daisy Hill Farm, continuă el, cu accentul Fermierului Giles, nu ne ţineam de blestemăţii d-astea.

— Am auzit că ai lucrat la crimele lui Fred West.

— N-am făcut decât să dezgrop bucăţi de cadavre şi să-i ajut pe ciocli să lege etichetele de oase.

Nick mai comandă un rând. În colţ era un tonomat cu CD-uri, iar cineva alesese un disc cu Boy George: *„Do you really want to hurt me?”* Pură sincronicitate.

— A fost cel mai straniu caz la care-am lucrat vreodată, tocmai fusesem avansat Detectiv Şef şi am fost trimis la Barnstaple, mulţumesc foarte mult. În prima săptămână pe teren, eu şi noul meu comandant am fost chemaţi la o fermă locală ca să anchetăm o moarte suspectă. Prin spânzurare.

— Sinucidere?

— Păi, n-am putut să ne dăm seama de la început. Vreau să zic, de obicei se atârnă de câte-un copac, de bârnele din pod sau cam aşa ceva. Tipul ăsta a fost găsit în zorii zilei de unul din argaţii lui, legănându-se sub lopata unei prăşitori John Deere. Stătea suspendat, oarecum în poziţie aşezată. Nu mă întreba cum a făcut-o, peste tot în jurul lui erau corzi şi lagăre, o maşinărie incredibil de complicată. Şi-apoi, mai avea şi un fel de chingă în jurul gâtului, căptuşită cu un prosop, deci nu părea să fi vrut cu-adevărat să se omoare.

— Cum naiba a ajuns tocmai acolo?

— În compartimentul tractorului era o ţeavă de plastic, prinsă cu bandă adezivă de un levier. Omul înfipsese o coadă de mătură în celălalt capăt al ţevii şi se aşezase pe ea. Putea să ridice sau să coboare-lopata, doar apăsând pe băţ. Şmecheria era că, cu cât se ridica mai sus lopata, cu atât mai tare i se strângea laţul de la gât.

— Okay, mi-ai trezit interesul. De ce?

— Păi, comandantul s-a gândit că o fi fost la mijloc un element erotic. Ştii, din cauza fenomenului asfixierii.

— Erotic...

Nick dădu din cap.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Nu, zâmbi Nick, n-a fost aşa, singurul echipament de cauciuc pe care-l avea pe el erau cizmele. De fapt, nu prea ştiam ce să credem, până am intrat în casă şi i-am găsit jurnalul. Era plin cu poezii de dragoste scrise de el. La adresa maşinilor agricole – a prăşitoarei, mai ales. Fantezie curată. În poezii spunea că voia să zboare cu Hercules – ăsta era numele pe care i-l dăduse tractorului – să se înalţe cu Hercules până la cer, unde nimeni nu le mai putea face nici un rău.

— Şi i s-a împlinit dorinţa.

— Nu tocmai. Tractorul i-a fost vândut unui cultivator de mere din Taunton, iar el zace într-un cimitir din Bamstaple.

— Încercam şi eu să fiu poetică...

— Mie mi-a cam tăiat pofta de poezie, cinstit să fiu.

— Deci, în locul unei scrisori cu *„Dragă John”...* aţi găsit una cu John Deere.

Nick zâmbi:

— Cam asta ar fi ideea.

— Mă rog, e un capitol interesant pentru autobiografie, când ai să ieşi la pensie.

— Curios, m-am gândit mult la cazul ăsta în ultima săptămână, când îl priveam pe George cum încerca să găsească un sens în ceva ce noi ceilalţi, poate, nu putem pricepe. El crede că era vorba de sex, că se întâmpla ceva în neregulă cu fiica lui, că o fi fost anormală sau mai ştiu eu cum. Dar poate că nu asta e explicaţia. Rapacitatea, gelozia, aşa ceva poţi înţelege, dar când e vorba de ceea ce se întâmplă în capetele oamenilor, ei bine, cu chestiile astea nu poţi avea nici o speranţă să te împaci. Nu e vorba numai de sex, cum nici în jocurile de la cazinou nu este vorba numai de bani.

— Ai vreo opinie personală asupra cazului?

Nick clătină din cap:

— Nu ştiu ce să spun, dar Gary Bradshaw mi se pare o soluţie prea simplă. Oamenii normali nu omoară din gelozie. Dacă există gelozie care omoară.

— Teorii, ceva?

Repetând gestul, Nick îşi termină berea.

— Dar dumneata, doamnă?

— Cred că te cam pripeşti. Observă faptele: ştim că a fost întinsă pe masă ca să ne abată pe o pistă falsă, să pară o crimă sexuală perversă, iar acum ştim că nici vorbă de aşa ceva. Deci, cel care a făcut-o sau ne crede pe toţi nişte idioţi, sau chiar nu se prea pricepe la lumea în care trăia Kimberley Mason.

— Gary Bradshaw.

— Avea şi motivaţia, şi ocazia. Şi de ce a încercat să-şi scurteze zilele? Din vinovăţie, eventual?

Nick se încruntă, fără să spună nimic.

— Nu eşti convins?

— Nu mi se pare verosimil, doamnă. Mi-o spune intuiţia. Probă refutabilă în instanţă.

Un bărbat cu intuiţie, remarcă Fox. Ce se-alegea de lumea asta?

— Când eram mic, continuă el, am fost prins furând acadele din prăvălia locală de dulciuri. Prima oară când încercam şi eu, şi mi-au găsit câte două ciocolate Mars în fiecare buzunar. Mai erau cu mine doi colegi, făceau treaba asta de luni de zile, dar moşul ăla nenorocit de la magazin, când m-a prins, a dat vina pe mine pentru tot ce-i dispăruse din prăvălie.

— Şi crezi că Gary Bradshaw nu e decât puştiul prins cu mâna-n borcanul cu bomboane?

— E un presentiment doar. Însă, aşa cum spui, nu avem dovezi nici într-un sens, nici în celălalt, nu?

— Nici nu ştiu ce să mai spun, Nick. Avea motivaţia, ocazia, antecedentele şi nici un alibi. Cazul e aproape rezolvat.

Se uită la ceas.

— Trebuie să mă duc. Am o pisică de hrănit şi două ore de muncă de recuperat la hârtii.

— Ne vedem mâine, doamnă.

Fox aşteptă un eventual avans, dar Nick nu făcu nimic de acest gen. Îi lansase un semnal, iar el nu-l observase. Nu era sigură dacă să se simtă jignită sau nu. Îşi săltă geanta pe umăr şi-şi luă servieta.

— Rămâi aici toată seara?

— Dacă plecăm împreună, o să se comenteze, arătă el cu capul spre colţul de unde îi privea Stacey, chipurile adâncită în conversaţie cu unul dintre agenţii în uniformă.

— Pe mâine, Nick.

Afară era cald încă şi mirosea a motorină. Soarele colora cerul

într-un roz ca al somonului. Încă o noapte singură acasă. O fi fost Nick Crawford un interludiu plăcut într-o lume dominată de mania muncii, dar n-o invitase cu el, aşa că Fox n-avea de unde şti ce i-ar fi răspuns. Poate că era mai bine astfel. Toată viaţa îşi separase net meseria şi existenţa personală. În situaţia ei, era soluţia cea mai înţeleaptă.

Se întreba dacă nu cumva, într-o zi, avea s-o regrete.

Hampstead

Umbre pe tavan, siluete într-o piesă de teatru cu demoni; degetele lungi ale copacului din dreptul ferestrei îndreptându-se către corpul suplu de lumină, încercuindu-l, îmbrăţişându-l.

Noaptea, aşadar...

La lumina zilei, era uşor să se prefacă, să uite minciunile, dar o dată cu apusul soarelui apăreau strigoii şi, în liniştea dormitorului, auzea ţipătul acela şi amintirile veninoase ale morţilor.

Louise se răsuci spre el, lipindu-şi trupul cald de al său, în timp ce degetele i se petreceau printre firele de păr de pe pieptul lui. Cămaşa de noapte de satin producea descărcări electrice în contact cu pielea. O sărută pe frunte şi se întoarse pe partea cealaltă.

— Noapte bună, murmură Carlton, evitându-i afecţiunea.

Dar femeia nu voia să renunţe, mâna îi alunecă în josul burţii lui, până îl încercui cu degetele. Îl sărută, scăldându-i ceafa în răsuflarea ei fierbinte.

— Sunt obosit, insistă el, cu trupul ţeapăn.

Simţea în pântec un fojgăit hidos, ca de păianjeni mişunând pe dinăuntru.

Refuzul lui o făcu să devină rigidă. Se îndepărtă de el, întinzând pătura.

Iar Carlton rămase pe loc, ruşinat şi uşurat.

„Ce-o fi cu mine?” se întrebă. *„De ce nu mi-e de ajuns tot ce am?”* Imboldul acela îi fierbea în sânge ca un drog. Era dependent, un personaj la fel de trist şi tragic ca un toxicoman cu părul lăţos aiurând şi dormind prin metrourile şi gangurile din oraş. Judecata era împinsă zilnic în lături, patima brutalizându-l violent omul raţional.

Nu sexul îl dorea; dacă numai atât l-ar fi animat, poate că ar fi

putut învinge câinele negru care-l înhăţase de beregată. Nu pofta în sine era drogul. La fel ca nicotină, ca opiul, râvnea la acel val de adrenalină pe care nu-l putea găsi decât în lumea fetişurilor lui secrete.

Aşa că închidea ochii în faţa scârbei greţoase care-l cuprindea, gândindu-se la Kimberley Mason. Chiar şi acum, amintirea ei îi aducea o oarecare mângâiere, deşi nu-l mai putea atinge în sens carnal.

Treizeci

Guildford, Surrey

Carrie şi Stephen îşi cumpăraseră o vilişoară într-un sat mic de lângă Guildford. În prima clipă când o văzu, Fox se gândi la o carte poştală ilustrată. În grădina din faţă creşteau trandafiri şi anemone înconjurate de un zid scund de piatră, iar veranda era îmbrăcată în iederă. Vizavi se afla o veche biserică normandă. Singura notă discordantă în acest tablou rural era provocată de XJS-ul negru al lui Stephen, parcat în hambarul de scânduri care fusese transformat în garaj.

Carrie o întâmpină la uşă, emoţionată ca un copil la Crăciun, şi imediat o conduse să-i arate casa: două dormitoare mici, o bucătărioară, o cadă metalică ruginită, cu gheare, nici o instalaţie din plumb, iar la parter un living care mirosea a mucegai şi pisici. Totuşi, nu semăna nici pe departe cu apartamentul înghesuit din Chingford, unde răsuna asurzitor muzica reggae de la vecinii de jos, iar amantul irlandez se îmbăta şi o bătea pe Carrie în fiecare zi de leafă.

Holul şi bucătăria erau pline cu lăzi. Stephen închiriase o furgonetă şi se dusese la Fulham cu doi colegi, pentru a-şi lua toate lucrurile din apartament; Daisy era în cealaltă cameră, jucându-se cu păpuşile Barbie pe o fâşie de mochetă. Carrie ar fi trebuit să despacheteze. În schimb, se aşează pe o ladă întoarsă cu fundul în sus, printre ghemotoacele de ziare şi foloştinele de praf, visând cu ochii deschişi la casa ei dragă şi întrebându-se, printre lacrimi şi hohote de râs emoţionat, dacă era bine ceea ce făcuse.

Fox pregăti două căni de PG Tips şi le aduse din bucătărie, pe

o tavă, împreună cu câteva Digestives de ciocolată. Puse tava pe podea şi se aşează pe treapta unei scări de lemn, lângă Carrie.

Aceasta sorbi din ceai.

— E micuţă, nu-i aşa? comentă ea, parcă ghicind gândurile lui Fox. Ca o casă de păpuşi.

„A dracului de scumpă casă de păpuşi”, îşi spuse Fox.

— E fermecătoare, declară ea.

O respiraţie tremurândă.

— Mai avem doar două săptămâni până la ziua cea mare.

„Biata Carrie. Ajunsese să vorbească în clişee. Oare ăsta era efectul fericirii?”

— Mă-ntreb când o să te-mperechem şi *pe tine* c-un tip?

„Ei, poftim, acum mă mai ia şi de sus!” îşi spuse Fox. *„Se măritǎ, are o casă nouă, şi-i pare rău* pentru mine: *Consideră că a căpătat tot ceea ce are viaţa de oferit şi ar vrea să împartă cu dărnicie câte ceva din bogăţiile astea şi prietenelor. Anumite femei îşi închipuiau că nu trebuia să aibă decât un cămin, un soţ şi câţiva copii, pentru a fi în culmea fericirii. Drept la ţintă, cum spusese Ian; de parcă viaţa ar fi fost atât de simplă!”*

„Oare aş renunţa la meseria mea ca să am ceea ce are Carrie? N-aş crede. Şi totuşi, nici profesiunea de poliţistă, fie şi detectiv într-o brigadă de omucideri, nu e piscul muntelui. Cel puţin, mă rog la toţi sfinţii să nu fie.”

— Să mă împerechezi? repetă ea, cu falsă nepăsare. Vorbeşti de parcă aş fi o pisică.

— Nu vreau decât să fi fericită.

— Şi ce te face să crezi că n-aş fi?

„Căţea!”

Carrie nu răspunse, continuând să-şi judece în tăcere propria viaţă.

Ce era, la urma urmei, fericirea? Era ca un fum. Plutea în jurul tău din când în când, dar, dacă încercai s-o apuci, te pomeneai totdeauna cu mâna goală. Fericirea era un accident, ceva ce ţi se întâmplă când te-aştepţi mai puţin, ca un câştig la loterie. Sau ai noroc, sau nu ai. Într-o seară, ajungi acasă şi găseşti pe preş o scrisoare: *„Aţi fost ales pentru...”*

Trebuia să se întâmple astfel, întrucât Fox îşi închipuia că majoritatea oamenilor erau la fel ca ea, neavând habar cum arată fericirea. Oamenii erau propulsaţi prin viaţă ca nişte bile de flipper, ricoşând din propriile dorinţe şi obsesii, în cea mai mare

parte a timpului fiind ameţiţi ca lemingii. *„Cel puţin, aşa a fost până acum viaţa mea. Şi a lui Carrie. Ea a avut noroc, şi totuşi uite-o aici, arătând de parcă ei i-ar reveni tot meritul.”*

— Carrie, asta cât o să dureze? Cât va trece până când o să aibă prima aventură, cât va fi până ai să te saturi să tot schimbi scutece sau să te uiţi pe fereastră în timp ce un bebeluş îţi regurgitează cheaguri de lapte pe umăr, privind cum viaţa se duce spre răsărit şi apus, în timp ce tu nu faci decât să-ţi pierzi minţile încetul cu încetul?

Dar nu rosti aceste cuvinte cu voce tare.

Nu spuse nimic din toate aceste idei, întrucât Carrie era prietena ei şi o iubea, precum şi fiindcă, preţ de-un infim moment, Carrie reuşise să prindă un fuior din fumul acela dulce, iar Fox voia ca măcar acum să nu-l vadă risipindu-se, intangibil, înainte ca prietena ei să fi avut măcar şansa de a-i inspira mireasma imperceptibilă.

Treizeci şi unu

Secţia de poliţie de pe Holmes Road, Kentish Town

Stătea aşezat în Camera de Interogatoriu Numărul Doi din secţia de poliţie de pe Holmes Road, scuturându-şi scrumul ţigării într-un pahar gol de polistiren. Avea treizeci şi ceva de ani, era arătos şi într-o formă fizică bună; purta o geacă neagră de piele, pantaloni călcaţi şi cămaşă închisă la culoare. Lucra în domeniul computerelor, având şi un magazin de vânzare cu amănuntul pe strada mare.

Fox îl studia prin panoul de sticlă al uşii; părea îngrijorat, frecându-şi încontinuu fruntea cu nodurile degetelor, ca şi cum l-ar fi durut capul. Vinovăţia i se citea în toată fiinţa. Ceea ce era ciudat, pentru că nu intenţionau să-l acuze de nimic. Ba chiar, părea să aibă şanse de a deveni martorul-vedetă în investigaţia asasinării lui Kimberley Mason.

Intră, urmată de T.J. Se prezentă, apoi luă loc, porni magnetofonul şi înregistra informaţiile preliminare obişnuite.

— Ne puteţi spune numele dumneavoastră, vă rog? îl întrebă ea, în cele din urmă.

— Stone. Peter Raymond Stone.

— Unde locuiţi, domnule Stone?

— La numărul şaptesprezece B, în Burrows Court, Islington.

— Vă mulţumesc că aţi venit la noi, domnule Stone. Credeţi că s-ar putea să aveţi unele informaţii care ne-ar fi de folos în anchetarea decesului lui Kimberley Mason, în ziua de sâmbătă, douăzeci şi şapte iunie?

Christoase, arăta de parcă l-ar fi încolţit. *„Conştiinţa”,* îşi spuse Fox. *„Indiferent ce-ai făcut, fiule, nu mă interesează nimic, în afară de crimă.”*

— Problema e, răspunse Stone, că s-ar putea să-l fi văzut pe tipul care i-a făcut târfei figura.

— Vă referiţi la Kimberley Julia Mason, preciza Fox, pentru înregistrare.

— Dacă aşa o cheamă..

Lui Stone îi tremurau mâinile. Îşi linse buzele.

— Ei bine, suntem numai urechi, interveni T.J.

Cei doi bărbaţi păreau să se antipatizeze din primul moment când se văzuseră. Ciudat, fiindcă Stone şi T.J. ar fi putut să fie fraţi, dacă stăteai să te uiţi la ei. Christoase, până şi de îmbrăcat se îmbrăcau la fel.

— Obişnuiam să mă duc în vizită la o femeie care locuieşte mai încolo, pe aceeaşi stradă.

— Cum se numeşte, domnule Stone?

— Cheryl o cheamă. Cheryl Davies.

Îşi frecă din nou fruntea.

— Doamnă. Doamna Cheryl Davies.

— Înţeleg, murmură Fox.

— Bărbatu-său e reprezentant comercial. Era plecat la Manchester. De-asta n-am venit aici mai devreme, înţelegeţi dumneavoastră. Că dacă veneam, ar fi trebuit să explic unde am fost atunci şi ce învârteam.

— Şi pe cine învârteai, replică T.J.

Stone îi aruncă o privire scurtă.

— Cum vreţi...

— Nu ne interesează decât dovezile pe care le puteţi avea, domnule Stone, nu şi viaţa dumneavoastră personală.

— Mă rog, acum nu mai contează. Bărbatu-său a aflat, nu-i aşa?

T.J. făcu o însemnare în carnet, ţistuind din limbă.

— Mă sâcâia, îi spuse Stone lui Fox. Nu mai puteam să dorm.

— Absolut lăudabil, remarcă T.J.

— Ascultaţi, ea a fost de vină. Cheryl adică. Ea m-a pus să-i promit că n-am să spun nimic.

„Pentru numele lui Dumnezeu”, îşi spuse Fox. *„Nu era de-ajuns că ucigaşii îşi găsesc tot felul de scuze. Acum trebuie să stau aici şi să mai ascult şi smiorcăielile martorilor.”*

— Ce-ar fi să ne spuneţi ce s-a întâmplat?

— Duminică dimineaţa, tocmai ieşeam din apartamentul lui Cheryl...

— La ce oră a fost asta?

— Nu ştiu. Pe la vreo şase, cred. Tocmai începea să se lumineze de ziuă. De obicei, nu stau toată noaptea. Nu voia să mă vadă vecinii. Probabil m-a furat somnul.

— O noapte grea... nu se lăsă T.J.

Stone nu-l luă în seamă.

— Îmi parchez întotdeauna maşina pe strada de-alături. Ştiam de, aia... cum-îi-zice... Frumoasă reputaţie mai avea. Şi, în timp ce treceam prin faţa casei ei, l-am văzut ieşind.

— Ieşind efectiv din casă? întrebă Fox, simţind un moment cum îi renăşteau speranţele.

Stone clătină din cap:.

— Nu, doar venea pe cărare. Mă rog, trebuie să fi fost înăuntru, nu-i aşa?

Fox nu comentă. Un avocat al apărării bun ar fi răstălmăcit imediat o asemenea afirmaţie.

— Şi cum arăta? se interesă ea.

— Înalt, cred. Şi blond. Bine îmbrăcat. *Al naibii* de bine îmbrăcat, pentru ora aia, cu noaptea-n cap.

Fox îl privi pe T.J. Stone tocmai îl descrisese pe Gary Bradshaw. Aveau să organizeze o paradă pentru identificare, cât de curând posibil, ca să obţină confirmarea.

— Ai văzut încotro a luat-o? întrebă T.J.

Stone clătină din cap.

— S-a urcat în maşină. L-am auzit plecând.

— Ce fel de maşină avea?

— Nu mai ţin minte.

— I-ai reţinut şi numărul?

— Mhm. Şi distanţa parcursă la bord i-am citit-o. Nu, normal că nu i l-am luat. Nici nu m-am mai gândit la treaba asta, până am auzit la ştiri cum i se făcuse de petrecanie.

— L-aţi putea recunoaşte pe individul respectiv, dacă l-aţi revedea? întrebă Fox.

— Cred că da. Nu ştiu. N-am fost chiar aşa de atent. Eram doar curios. Înţelegeţi dumneavoastră, pe-acolo se învârteau nişte suciţi rău de tot, după părerea lui Cheryl.

„Interesant. Trebuia să contraverifice declaraţia lui Cheryl pe H.O.L.M.E.S.”

— Arăta destul de normal, continuă Stone, da’ m-am prins eu că se ţinuse de pozne.

— De unde aţi înţeles asta? Stone râse.

— La ora aia, cu noaptea-n cap, numai lăptarii şi tipii ca mine umblă pe străzi.

Ei bine, atâta despre mustrările de conştiinţă, comentă Fox în sinea ei. Zgârie pojghiţa de la suprafaţa oricărui pocăit şi vei descoperi un om care nu-şi mai încape în piele de mândrie.

— Şi arăta aşa, în felul ăla... urmă Stone.

— În care fel?

— De parcă ar fi făcut ceva ce nu se cade.

— Cunoşti bine sentimentul ăsta? îl întrebă T.J.

„Ipocritul.” Dintr-o dată, lui T.J. îi venise cheful să se joace de-a Majoritatea Morală.

Stone nu răspunse.

— De ce credeţi că omul pe care l-aţi văzut a fost agresorul lui Kimberley Mason?

— Păi, aşa scria în ziare. Cheryl socoate că a fost găsită luni dimineaţa, da’, delincvenţa aci de faţă, aţi zis că era moartă de o zi, două, spuse el, ridicând din umeri. Eu nu încerc decât să vă ajut, atât.

— Într-adevăr. Şi ne-aţi fost de un foarte mare ajutor, domnule Stone.

La auzul acestor cuvinte, Stone păru destul de încântat.

— Interogatoriu încheiat la patru şi cincisprezece minute, mai spuse Fox în microfon şi opri banda.

Stone începu să se ridice în picioare.

— Nu sunteţi sticleţi de rând, nu-i aşa? întrebă el. Sunteţi de la Scotland Yard.

— Nu, suntem de la Divizia de Incidente Majore din Hendon Road, îl informă T.J. Brigada anticrime, mai pe înţelesul matale.

— Perfect. Înţelegeţi dumneavoastră, bărbatul lui Cheryl umblă să-mi facă felul. Dacă mă găsiţi pe jos în vreun gang

întunecos, o să ştiţi cine mi-a făcut-o.

Tufnell Park, sectorul N7

Gary Bradshaw locuia într-o casă cu terasă şi două dormitoare, în Tufnell Park. Pe zidul exterior se vedea inevitabila antenă parabolică pentru satelit, în jurul casei se întindea o grădiniţă pătrată neîngrijită, iar lângă fereastra din faţă stătea o pubelă de gunoi neagră, a municipalităţii Camden Borough. Fordul Capri negru al lui Bradshaw era parcat pe stradă.

Abia dacă-l recunoscu. Nu se mai bărbierise de câteva zile şi purta un şort alb de fotbalist şi un tricou nu tocmai la fel de alb. Băuse şi îi duhnea respiraţia.

O privi pe Fox, apoi pe T.J.

— Ce futu-vă muma-n cur vreţi? se răsti el.

— Am dori să stăm de vorbă.

— Nu mă lăsaţi odată în pace?

— Putem intra în casă?

— Aveţi mandat?

— Doar câteva cuvinte am dori să vă spunem, domnule Bradshaw. O putem face aici, sau la secţie.

Bradshaw ezită, apoi se dădu la o parte. Fox şi T.J. intrară în casă, urmându-l pe Bradshaw până în living. Acum aveau pentru prima oară ocazia să vadă în ce condiţii locuia Gary Bradshaw; toate i se potriveau. Avea o canapea neagră modulară, un sistem de sunet german, toate cumpărate, fără îndoială, pe credit card. Probabil îi plăcea să-şi impresioneze colegii şi prietenele, chiar dacă locuia doar în Tufnell Park.

Dar acum toate astea se terminaseră, iar Fox strâmbă din nas simţind mirosul înăbuşitor de tutun şi sudoare învechită. Pe jos zăceau îngrămădite cutii de bere, haine aruncate şi pachete de ţigări, iar scrumierele dădeau pe dinafară. O cutie de pizza stătea deschisă sub masa de cafea, cu conţinutul mucegăit. Televizorul era deschis, urlând asurzitor. Se transmitea o melodramă australiană siropoasă.

— Îl putem da mai încet? întrebă T.J.

— Mă uit la el.

— Ba nu te mai uiţi, i-o reteză T.J. Şi, găsind telecomanda, închise televizorul.

— Nu vă mai potoliţi odată, aşa-i? Asta-i hărţuire!

— Domnule Bradshaw, de ce v-aţi întors acasă la Kimberley Mason, duminică dimineaţa?

„Amicul nostru n-a făcut decât să şarjeze”, îşi spuse ea. *„O nimica toată a fost de ajuns ca să-l doboare.”* Umerii lui Bradshaw se înmuiară, în timp ce se aşeza brusc pe canapea.

T.J. aruncă o privire spre Fox. Ticălosul n-avea să mai doarmă în patul lui, la noapte.

— Ascultă, Gary, tocmai am consemnat declaraţia cuiva care susţine că te-a văzut ieşind din casa lui Kimberley Mason în acea dimineaţă de duminică, în jurul orei şase.

„Mă rog, poate”, reflectă Fox. Mai rămânea de văzut dacă Stone îl putea identifica pe Bradshaw dintr-un şir de suspecţi. Însă Bradshaw se dădu bătut oricum.

— N-am intrat în casă, mormăi el. Am vrut doar să vorbesc cu ea.

Iarăşi textul cu *„Am vrut doar să vorbesc cu ea”.* Era pentru a doua oară când îl prindeau cu minciuna.

— De câte ori v-aţi întors la ea, domnule Bradshaw?

— Nu trebuia să mă întorc. Dar eram încă şucărit.

— N-aţi vrea să ne mai explicaţi încă o dată tot ce s-a întâmplat?

— Nu s-a-ntâmplat nimic. Am bătut la uşă, nu mi-a răspuns şi-asta a fost tot. E adevărul adevărat.

— Tu n-ai şti ce-i ăla adevărul nici dacă s-ar repezi la tine să te muşte de cur, replică T.J.

— Nu ştiu. Nu ştiu!

— Ce nu ştii?

— De ce m-am întors. Eram... eram nebun, şi gata!

— Te-ai întors ca să faci curăţenie?

— Nu aveam nimic ce să curăţ!

„Minţi”, spuse Fox în sinea ei. *„Ai aşteptat-o până a ajuns acasă, pe la ora două, trei dimineaţa, apoi ai intrat cu o cheie potrivită şi ai omorât-o. Pe urmă, ai culcat-o în camera ei de tortură particulară şi ai făcut curat. După care ai plecat acasă, şi atunci te-a văzut Stone. Însă nici măcar acum nu eşti în stare să accepţi ce-ai făcut. Ai vrea să-ţi crezi singur propriile minciuni.”*

— Nu i-am făcut nici un rău, continuă Bradshaw.

T.J. o privea pe Fox, în aşteptare.

— Gary Bradshaw, începu ea, eşti arestat pentru asasinarea lui Kimberley Julia Mason...

În timp ce asculta textul regulamentar, Bradshaw rămase aşezat pe canapea, cu capul în mâini. Continuă să repete la nesfârşit:

— Nu-mi vine să cred, futu-i mama mă-sii...

Nici lui Fox nu-i prea venea să creadă, văzând cum se comportau unii oameni. Dar văzuse la viaţa ei destule cadavre ca să ştie că majoritatea ucigaşilor comiteau cele mai necugetate acte de violenţă sub imperiul unui impuls de moment, şi totuşi se aşteptau să scape basma curată. Inventau tot felul de minciuni prosteşti şi încă mai reuşeau să pară surprinşi când erau demascaţi.

Bietul Gary, sărmanul amic. Nu voise să-i facă nici un rău. Cel puţin atâta lucru era adevărat.

Treizeci şi doi

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

— Ai avut o zi bună?

Fox ridică privirea de la birou. În faţa ei apăruse Nick Crawford.

— Excelentă.

— L-ai arestat pe Gary Bradshaw.

— Avem un martor, l-a văzut ieşind din casă la şase dimineaţa, duminică.

— A recunoscut ceva?

Fox clătină din cap:

— N-a făcut decât să-şi schimbe din nou povestea. Nu încape nici o îndoială că se va ţine de varianta asta până o să dovedim din nou că minte.

— Deci ai avut dreptate, doamnă, tot timpul.

Fox îşi amintea conversaţia lor de la King’s Head, când Nick făcuse pe avocatul diavolului.

— Mai întâi, spuse ea, trebuie să vedem la ce concluzie ajunge instanţa de judecată.

Nick ezită.

— E ora opt, zise el apoi.

„Ora opt. Christoase, nu mai lipsea mult şi-avea să şi doarmă noaptea în coşmelia aia. Se uită pe fereastră, spre înserarea de

vară care se lăsa peste Londra, într-o lumină gălbuie a soarelui care se infiltra prin smogul gros ca o ceaţă. Dacă nu termina tot ceea ce avea de lucru la birou, trebuia să-şi ia hârtiile acasă. Acasă: un schimb de haine şi un duş, o mascaradă de apartament cu un singur dormitor."

— Eu mă duc până vizavi, la o pizza. Vrei să vii cu mine, doamnă?

„A, de ce nu? Dacă mă duc acasă, mă aşteaptă un ceai cu pâine prăjită şi somnul care să mă fure în faţa actualităţilor de noapte".

— Numai dacă-mi promiţi că nu mă mai numeşti doamnă, răspunse ea.

Găsiră o pizzerie, imediat după colţul de lângă King's Head. Se aşezară la una dintre cele două mese Formida, în timp ce un puşti cu tricoul echipei L.A. Lakers juca baschet la un joc electronic din spatele lor, zgomotul aparatului acoperind aproape complet sonorul radioului Capital de după tejghea.

Fox îşi termină Cola şi începu să culeagă bucăţelele de brânză ce se întăriseră pe cutia de carton. Conversau nimicuri, despre muzică, mâncăruri şi diverse bârfe, dar Nick părea cam distrat. Fox aşteptă, până când, în cele din urmă, colegul ei izbucni:

— T.J. e de părere că se întâmplă ceva.

— Nu zău? murmură Fox, găsind în colţul cutiei o bucată răzleaţă de şuncă pe care şi-o aruncă în gură.

— S-au făcut tot felul de speculaţii despre Omul Gri.

„Omul Gri" era numele codificat pe care i-l dăduseră lui Carlton, în transcrierile interogatoriului.

— Mă aşteptam să se facă.

— Acum, că s-a terminat, ai permisiunea să ne spui cine-a fost?

— Eşti prea isteţ ca să mă întrebi una ca asta, Nick.

Deci, devenise şi ea complice la protecţia lui Carlton. Dar, aşa cum îi spusese Mills, uneori nu se putea altfel.

Nick se încruntă, dar nu spuse nimic. Băiatul cu tricou L.A. Lakers dădu un pumn în jocul electronic şi se îndepărtă.

— Pe mine mă depăşeşte cum poate un om să-şi pună toată viaţa în joc numai pentru sex.

Nick zâmbi, îşi strivi în pumn cutia goală de Cola şi o aruncă în cartonul rămas de la pizza.

— L-ai citit vreodată pe Platon?

— Nu tocmai. Sunt mai degrabă genul de fată care-l preferă pe John Grisham.

— Platon spunea că viaţa unui om e ca un drum cu carul tras de doi cai. Un cal e blând, spiritul, iar celălalt e nărăvaş şi încăpăţânat, libidoul. Căruţaşul este raţiunea. Platon era de părere că drumul vieţii este o luptă continuă între raţiune şi calul nărăvaş.

Fiecare încercând să-l controleze pe celălalt.

— Nick, încep să-mi fac griji pentru tine. Tu seara când te duci acasă citeşti Salman Rushdie şi Stephen Hawking?

Nick îi răspunse cu un zâmbet timid:

— I-am citit pe clasici la Oxford.

— Şi pe urmă te-ai înrolat în forţele de poliţie?

— O mişcare firească, pentru cariera unui negru cu studii superioare.

— Hai, serios?

— Mă gândeam să intru în avocatură, dar am ales în locul ei poliţia.

— Foarte inteligent. Cât timp ţi-a luat ca să ajungi la decizia asta?

Nick ridică din umeri:

— Aveam de ales între operaţiuni bancare şi studii postuniversitare, şi am tras concluzia că aş fi înnebunit de plictiseală.

— Şi părinţii tăi ce-au zis?

— Tatăl meu era jamaican, juca fundaş-stânga la Exeter. Orice-aş fi făcut, pentru el era un pas înainte.

— Nu e o viaţă convenţională, Nick.

— Pentru un negru?

— Pentru oricine.

— Nici dumneata nu eşti chiar întruchiparea banalităţii, doamnă... Madeleine, se corectă el, amintindu-şi că erau în afara orelor de program. Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Depinde cât de personală e.

— Ce te-a atras la meseria asta?

— Am de gând să scap lumea de necazuri.

— Şi după ce-ai să reuşeşti? Ce aştepţi de la viaţă?

„Ce aştept eu de la viaţă? Ce mai conversaţie, pentru o seară de sâmbătă într-o pizzerie.”

— Păi, ştii, obişnuitele. Un Ferrari roşu. Zece plozi. Pace pe Pământ.

Nick clătină din cap:

— Nu mi te pot imagina fericită cu pacea pe Pământ.

— Poate că măcar de Crăciun ar fi plăcut.

— Şi nici cu zece copii nu te văd.

— Ei, ştii acum, orice fată stă să se gândească... Ceasul biologic, toate cele...

Ridică din umeri.

— Nu ştiu, vreau să fiu fericită. Numai că habar n-am de ce anume am nevoie ca să reuşesc. Tu cum te lauzi?

Nick ridică la rândul său din umeri.

— Eu nu vreau decât să scap în fiecare zi fără să mă descopere.

— Să te descopere?

— Tu nu te simţi niciodată aşa? râse Nick, trecându-şi o mână peste cârlionţii negri şi deşi. Nu e nevoie să-mi răspunzi. Dacă sunt un monstru deghizat, e mai bine să nu afli. Oricum, n-ar fi trebuit să-ţi spun. Am băut prea multă Cola şi mi-am cam pierdut controlul, cum ar veni, atâta tot. Nu mi-o trece la dosar.

Imediat, însă, Fox se pomeni spunând:

— Cu toţii avem îndoieli despre noi înşine, pare-se.

— Pot să-ţi mai pun o întrebare personală?

„Periculos teren. Mă rog, putea oricând să mintă."

— Dacă vrei...

— Ai pe vreunul?

Fox trase adânc aer în piept.

— Nu.

— De ce nu? O fată ca tine...

— N-am găsit niciodată omul potrivit.

— Nu cumva eşti gay, nu-i aşa? întrebă el râzând, dar în fond cât se putea de serios.

Fox numără în sinea ei până la zece, aşa cum o învăţase cândva tatăl ei să facă. *"Temperamentul ăsta al tău, Madeleine... Într-o, bună zi, o să ai de tras din cauza lui."*

— Deci, asta era? Dacă nu-s paraşuta secţiei, înseamnă că sunt cine ştie ce anormală?

— Iartă-mă, n-am vrut să te supăr. Te rog să mă scuzi.

În timp ce se uita la ceas, demonstrativ, Fox nu reuşi să vadă altceva decât pe Nick Crawford, întins pe podea, cu un cuţit

înfipt în coaste.

— E timpul să plec.

— Doamnă, crede-mă că n-am vrut să te jignesc.

— Nu m-ai jignit, replică ea şi ieşi.

Hampstead

Carlton stătea rezemat de tăblia patului, cu un roman în ediţie cartonată deschis în faţa lui, prefăcându-se că citea. Anul trecut, cartea figurase pe lista best-seller-urilor, aşa că simţea o anumită obligaţie. Louise, aşezată la masa de toaletă, îşi aplica atentă crema de faţă. Un moment, privirile li se întâlniră în oglindă. Carlton încercă să zâmbească, fără convingere, îi văzu severitatea din ochi şi ştiu ce urma.

— Ce se întâmplă, James?

— Ce naiba vrei să zici?

— Nu mă minţi.

Fu nevoit să-şi mute privirea.

— Nu e nimic, răspunse el.

N-avea să-i ţină, firește, dar era prea obosit ca să mai găsească minciuni credibile.

Louise se ridică în picioare şi veni spre partea lui de pat. Carlton se întrebă ce avea de gând să facă. *„O, Christoase!”* îşi descheia cămaşa de noapte. Nu ştiu încotro să se uite. Cămaşa căzu pe mochetă.

Femeia îngenunche peste el şi îl sărută pe buze, mârâind din adâncul gâtlejului, ca un pisoi flămând. Cartea rămăsese în poala lui, deschisă. Cam târziu ca să bâjbâie după semnul de carte din piele. Şi probabil că nici n-ar fi fost cel mai indicat lucru.

„Trebuie să fac ceva”, îşi spuse el, aşa că îi cuprinse un sân în căuşul palmei, iar Louise se frecă de el, foindu-se în cel mai necaracteristic mod pentru ea. *„Nu mai ai scăpare, Jim”,* reflectă Carlton. *„Acum trebuie să-ţi faci numărul. De parcă n-ar fi şi-aşa destule presiuni.”*

Soţia lui nu dorise niciodată să aibă prea multe contacte fizice cu el, dar în ultima vreme, mintea şi trupul lui Carlton fiind duse în altă parte, părea să-şi fi descoperit un apetit care înainte nu i se manifestase. Poate că toată acea dragoste fizică era mai degrabă un semn de posesiune decât de pasiune, îşi spuse el, iar intuirea acestui lucru îl descumpăni complet.

Christoase! Niciodată nu-l atrăseseră femeile care i se aruncau în braţe. Întotdeauna preferase lipsa de voinţă din partea lor, de fapt. Asta era problema lui. Louise îl pipăia pe sub pătură. *„N-ai să găseşti mare lucru pe-acolo, dar lasă-mi timp să iau măsuri. Pot produce mereu, când sunt sub tensiune. Bunul Jim...”*

În timp ce Louise se foia lipită de el, Carlton îi simţi smocul sârmos de păr pubian apăsându-i coapsa. N-o mai făcuse aşa dinainte de căsătorie. *„Christoase, Lou, de ce tocmai acum?”*

Ce porcărie. Îi dai diavolului un deget şi, până să te dezmeticeşti, ţi-a luat toată mâna şi te-a mai şi scos în stradă, fără o cămaşă pe tine.

PARTEA A TREIA

Dacă priveşti mult timp în abis, abisul priveşte şi el în tine.
Nietzsche

Treizeci şi trei

Camden Town

O dimineaţă de vară cenuşie şi fără o boare de vânt, un cer amorf aşternut peste acoperişurile din Camden ca un linţoliu. James Carlton îşi parcă maşina lângă bordură, zări pe partea cealaltă a străzii Corvette-ul galben pe care-l căuta, cu numărul său de înmatriculare stabilit la comandă, HARD1. Simţi nevoia să se urce la loc în maşină şi să se întoarcă acasă, la Hampstead. Dar nu putea: acea stare n-avea să-i treacă de la sine.

Ghetele negre ale lui Carlton începură să bocăne pe ciment, în timp ce cobora treptele spre cărarea de lângă canal. Apa arăta uleioasă şi închisă la culoare, sub cerul mohorât, singura pată de culoare datorându-se unui liliac înflorit exuberant sub podul de cale ferată, în timp ce pe cealaltă parte a canalului stătea acostată o barjă veche, cu vopseaua roşie şi verde a cabinei cojită după ani întregi de neglijare. Peste podul metalic dudui un tren, intrând în staţie.

Carlton privi în susul şi-n josul potecii, ezitând. Se zăreau câţiva trecători, turişti după cum arătau, în drum spre magazine. Dintr-o dată, simţi că-l cuprindea greaţa. Cum ajunsese într-un

asemenea hal?

Apoi îl văzu, tolănit pe o bancă, la vreo cincizeci de metri distanţă, spre podul feroviar. Porni cu pas vioi pe cărare, se asigură că nimeni nu se uita la el, apoi se aşeză la capătul băncii, punând picior peste picior.

Celălalt clătină din cap, dezgustat:

— Dac-ai şti cât de bătător la ochi a fost...

— Ce vrei să spui? întoarse Carlton capul, privindu-l.

Un chip ca de boxer retras din activitate, păr oxigenat, după cum arăta, tuns scurt, într-un stil mult mai tineresc. Purta o scurtă maro de aviator şi blugi, iar la încheietura mâinii stângi avea un ceas Rolex Oyster de aur. Carlton îl mai întâlnise doar o dată sau de două ori înainte, iar atunci nu-i prea dăduse atenţie. Nu-şi amintea să arate chiar atât de golăneşte.

— Las-o moartă, spuse individul, clătinând din cap, pentru a redeveni atent la ziarul *„Daily Mirror”* pe care-l ţinea pe genunchi. Voiai să-mi vorbeşti?

— Am o problemă, răspunse Carlton. Mi s-a spus că s-ar putea să mă ajuţi cu ceva...

Un zâmbet curios.

— Numai cu ocazii de-asta oamenii ca dumneata vor să stea de vorbă cu mine. În restul timpului, sunt prea ocupaţi.

„Tipic pentru un pupincurist ca el”, îşi spuse Carlton. Dacă nu le ţineai bocancul pe gât, ţi-l puneau ei ţie. Tot voiau să-ţi facă favoruri şi, de cum le acceptai oferta, începeau să mustească venin.

— Mă poţi ajuta sau nu?

Omul lăsă ziarul jos, cu un oftat.

— Depinde ce vrei să fac. Mai bine începe cu începutul.

Carlton trase adânc aer în piept, simţind cum duhoarea canalului îi inunda nările. Sau poate i se părea numai, din cauza felului cum i se acrea viaţa, cum i se descompuneau ultimele principii...

Treizeci şi patru

Little Rushmoor, Gloucestershire

O zi caldă de august, cu norii plutind peste câmpii ca nişte

munţi de frişcă bătută, un cer ca acela consfinţit prin uleiurile lui Constble. Limuzina îi depuse într-o parcare cu pietriş, la poalele unei movile care lui Fox i se părea că arăta ca un turn străvechi. O alee pietruită ducea până la o cărare năpădită de buruieni care şerpuia în susul colinei spre biserică, a cărei turlă se înălţa peste câmpiile pictate cu maci şi diverse alte flori, printre cele câteva căsuţe construite din piatră de Cotswold. Clopotele vechii biserici numărau de aproape opt veacuri cadenţa anotimpurilor pentru sătenii din Little Rushmoor.

Înainte de a coborî din limuzină, Fox se privi rapid în oglinda retrovizoare. Avea părul împletit într-o coadă franţuzească şi era mai fardată decât de obicei, dar, trebuia să recunoască, efectul nu arăta deloc rău. Nu tot atât de comod se simţea în rochia pe care i-o alesese Carrie, în calitatea ei de şefă a domnişoarelor de onoare – metri întregi de satin verde. Pentru numele lui Dumnezeu. Dacă ar fi văzut-o acum T.J. sau Millsie, ce i-ar mai fi fost dat să-i audă urechile...!

Şoferul îi deschise portiera, iar Fox ieşi în lumina soarelui. Aruncă o privire scurtă în jur, prin parcare: BMW-uri, Jaguar-uri, două Merţane. Îşi greşise meseria.

Dar, în fond, pe-asta o ştiuse dintotdeauna.

De lângă alee, unde stăteau adunaţi ceilalţi nuntaşi, în aşteptarea suitei nupţiale, se auzeau sporovăieli şi râsete emoţionate, îi măsură cu o privire îndelung exersată, deşi cam cinică: mulţi tineri îmbrăcaţi peste măsură de elegant, cu părul legat artistic în coadă-de-cal şi cercei cu diamante în urechi, printre femei doldora de bijuterii, în rochii decoltate. Ici, o coloană vertebrală arcuită, colo, o brazdă între sâni. O aştepta o zi grea.

Ajută mireasa să coboare din maşină. Carrie şi Stephen aleseseră o tematică medievală. Mireasa strălucea toată, într-o rochie de satin ivoriu, cu o coroniţă de argint cu ametiste pe cap şi părul împletit în două codiţe.

Fox îi adresă cel mai fericit şi încurajator zâmbet al ei:

— Arăţi fermecător.

„Parc-ai fi Fecioara Maria.”

Conform dorinţelor neconvenţionale ale tinerilor însurăţei n-avea să se execute o intrare grandioasă prin naos. În schimb, suita nupţială urma să urce pe cărare spre biserică, cu cei vreo sută de oaspeţi venind cârd după ea. Îi conduceau purtători de

făclii, costumaţi în călugări şi escortaţi de un cimpoier celtic. Urcuşul era abrupt, soarele dogorea, iar Fox începea să transpire. Tatăl lui Stephen fu nevoit să se oprească pentru a-şi trage respiraţia.

„Ar fi fost o mană cerească pentru fotografii de nuntă”, îşi spuse Fox, *„socrul mic făcând un stop cardiac în faţa unei pietre funerare înclinate şi pline de muşchi, cu cavalerul de onoare îngenuncheat alături, încercând zadarnic să-i facă reanimarea.”*

Penumbra adâncă a bisericii normande era străpunsă de lumina slabă a lumânărilor. Din tuburile cimpoiului răsuna un cântec popular galic. Fox se opri în faţa altarului, lângă Stephen şi Carrie, de unde începu să se uite cum intrau pe rând nuntaşii. Unii dintre prietenii lui Stephen erau îmbrăcaţi în costume de dimineaţă. Impresionant. Aproape că se aşteptase ca toată turma să poarte tricouri cu sigla postului de radio. Femeile arătau ca nişte merengues – merengues cu frişcă şi ţâţoase foc.

Privind în lungul naosului, Fox avu surpriza de a vedea un bărbat care încerca să-i reţină atenţia. Întrezări un chip băieţesc, cu bretonul căzut pe un ochi căprui deschis care părea aproape luminos în întunecimea din biserică. Tânărul era îmbrăcat impecabil, într-un costum de lână cenuşiu-închis, cu o cravată de mătase burgundă pictată manual. Partenera lui era mult prea puştoaică pentru el, numai bucle rebele, sâni obraznici şi mişcări repezi, ca de păsărică. Era îmbrăcată în roz aprins. Ridicol.

Tânărul zâmbi. Avea dinţi frumoşi, de ce să moară fetele după el. Galez, probabil.

Spre mirarea lui Fox, din acel moment slujba se desfăşură destul de formal, cu excepţia lecturilor din Browning şi dintr-un poet spaniol medieval de care nu auzise niciodată. Carrie avusese ideea sonată de a o face pe Daisy domnişoară de onoare, iar fetiţa zbieră pe tot parcursul ceremoniei, până trebui să fie luată de-acolo. Alta dintre cele mai mici domnişoare de onoare, nepoata de trei ani a lui Stephen, făcu pe ea în timpul cununiei, iar Fox fu nevoită s-o salveze, aşa că pierdu depunerea jurămintelor.

Cu toate părerile ei critice, ceremonia o mişcase, înduioşând-o prin inocenţa şi aerul ei de speranţă, şi se bucura pentru Carrie, care în sfârşit îşi găsise un bărbat cu intenţii civilizate şi cu o slujbă bună, un om care nu părea înclinat s-o învineţească în bătaie când bea prea mult sau când echipa Tottenham pierdea

pe teren propriu.

Treizeci şi cinci

Tatăl lui Stephen avea bani, bani cu toptanul, atâta lucru se vedea limpede. Numai nişte bogătaşi şi-ar mai fi putut permite să trăiască precum Beatrix Porter. El şi soţia lui locuiau într-o vilă cu acoperiş de stuf, renovată extensiv, cu un eleşteu propriu; vechiul grajd găzduia acum cinci sute de cai, aflaţi cu toţii sub capota unui Mercedes 500 SEL roşu. O mică parte din vechea Anglie ascunsă de Blair, de şosele şi de expansiunea urbană.

Recepţia avea loc în grădină, pe o fâşie prelungă de gazon cu care nu i-ar fi fost ruşine nici îngrijitorului de pe stadionul Wembley. În marchiză cânta live o orchestră, solistul asasinându-l pe John Lennon pentru a doua oară.

Aşa cum se aşteptase, Fox nu recunoştea multe feţe. Părinţii lui Carrie erau prezenţi, părând cam copleşiţi, tatăl ei surd şi cam bătăios, cu ţepi cărunţi pe bărbie, gătit cu un costum scos din gurile moliilor anume pentru acea ocazie. Venise şi fratele lui Carrie, cel care odată încercase s-o pipăie pe Fox în bucătăria familiei, crezând că o atrăgeau irezistibil mirosurile trupeşti şi dinţii încălecaţi.

Fox trase adânc aer în piept şi porni spre chelnerul care servea şampania, simţind nevoia unui pahar de alcool pentru a-şi reface curajul. Se pregătise să fie sociabilă cu vechile prietene ale lui Carrie, dar nici una dintre ele nu părea dispusă să-şi facă apariţia. Una se afla încă la dezintoxicare, alta locuia într-un ashram din India. Pe multe dintre celelalte Carrie le îndepărtase de ea în perioada când consumase droguri şi-şi făcuse de cap.

Fox se îndreptă spre mireasă, care părea gata să dea semnalul unui dezmăţ în amintirea vremurilor de altădată. Îl apucase pe chelner de braţ şi se servea cu cupe de şampanie, ca un copil invitat la ziua unui prieten, unde înfuleca Smarties ca un lup până nu se terminau toate.

— Las-o mai moale, o tempera Fox. Pentru început, nu-i face bine copilului. Şi, în al doilea rând, trebuie să rezişti până la sfârşitul petrecerii.

— Christoase, ce m-a mai călcat pe nervi...!

— Mie mi s-a părut în regulă. N-a trebuit să faci altceva decât

să spui da. Dacă şi asta ţi-ar fi fost greu, acum n-ai mai fi fost din nou însărcinată.

Carrie îi aruncă o privire, dar trecu peste vorbele ei.

— Toată lumea se uită la mine. Mă simt de parc-aş fi expusă într-o vitrină.

„Cine vorbea, o fată care venise la nuntă cu o coroniţă medievală pe cap!”

— Cum ţi s-a părut slujba?

— Superbă.

— Singuri am planificat totul. Stephen are pasiunea Evului Mediu.

— Exact.

Ridicând privirea, Fox îl văzu pe tânărul cu ochi verzi-căprui, din biserică. Stătea cu fata în roz aprins, privind-o din nou lung.

— Asta cine-i? întrebă ea.

— Nu ştiu. O fi vreun prieten de-al lui Stephen. Îţi place?

— Are deja o tipă, după câte se pare.

— Uite că vine încoace, observă Carrie. Te las să te descurci.

Şi nesimţita o întinse.

* * *

— Bună.

— Bună şi ţie.

— Ţi-am adus puţină şampanie, spuse el, oferindu-i o cupă.

Părea nervos, iar Fox îi găsi slugărnicia oarecum atrăgătoare. Şi avea un chip aşa de proaspăt...! În nici un caz nu putea fi atât de tânăr pe cât arăta.

Luă şampania.

— Mulţumesc.

— Rodney Ashcroft. Coleg de-al lui Stephen. Prietenii-mi spun Ash.

— Madeleine Fox. Colegă de şcoală cu Carrie.

— Personal, găsesc că nu te-a ales bine ca domnişoară principală de onoare, declară el, fără să mai continue, aşteptând ca Fox să-l întrebe de ce.

— De ce?

— Ai distras atenţia tuturor dinspre mireasă. Sau, cel puţin, pe-a mea ai atras-o în orice caz.

— Da. Am văzut că te uitai lung la mine.

— N-am avut încotro.

Urmă o scurtă pauză, cam stânjenitoare.

— Cum ţi s-a părut nunta?

— A fost foarte... medievală.

— Dacă discursul cavalerului de onoare nu-i reuşit, o să-l legăm pe masa de tortură, comentă Ash, aplecându-se spre ea. Şi, când mirele şi mireasa pleacă de la petrecere, aruncăm pe ei ulei încins în loc de confetti. Eşti într-adevăr foarte frumoasă.

Adăugase ultimele cuvinte aproape dintr-o suflare, iar Fox fu cât pe ce să nu le remarce. Tehnica lui era ca a unui poliţist cu talent la interogatorii, amestecând ideile şi ţinându-şi permanent victima într-un echilibru precar. Putea să pară stângaci sau eficient în funcţie de rezultat. Fox s-ar fi putut simţi fermecată, dar nu-şi putea lua gândul de la Micuţa Spice.

— Aia de-acolo nu e prietena ta? întrebă ea, arătând cu capul spre îmbătătoarea apariţie în roz.

Pentru prima oară, Ash zâmbi.

— E sora mea. Serios. Are abia şaisprezece ani. Cine mă crezi, Gary Glitter?

— Într-adevăr, pare cam prea tânără pentru tine.

— Da, şi mai suntem şi rude, adăugă el, făcând o mutră fals-dezamăgită.

Fox zâmbi la rândul ei. Poate că nunta n-avea să decurgă atât de plicticos pe cât se temuse. În cel mai rău caz, erau departe de Londra şi, dacă Ash nu-i făcea nici o gafă prea respingătoare până la plecarea tinerilor căsătoriţi, ca de pildă să vomeze peste tortul de nuntă, Fox nu excludea posibilitatea ca la noapte să mai adauge o crestătură la răbojul de pe stâlpul patului, făcându-şi şi ea de cap, măcar o dată.

— Deci, Madeleine. Cu ce te ocupi?

Ezită. Niciodată nu putea suferi întrebarea asta.

— Sunt consultant de securitate, se pomeni ea răspunzând.

— Pare interesant, minţi Ash.

— Nu tocmai. Hai să vorbim despre tine.

Stăteau aşezaţi în capetele opuse ale marchizei, să mănânce pui fript şi să asculte cuvântările, iar Fox era nevoită să discute nimicuri cu o elevă de douăzeci şi doi de ani cam ameţită, care vindea spaţiu publicitar la un post de radio, şi cu un prieten de şaizeci de ani al tatălui lui Stephen, care îndruga verzi şi uscate

despre distrugerea centurii verzi a Pământului.

De cum se sfârşiră formalităţile şi începu dansul, Ash o găsi din nou, iar Fox îi permise s-o delecteze cu şampanie în tot restul serii.

Prin urmare, când Carrie şi Stephen plecară cu limuzina, iar ea şi Ash rămaseră ţinându-se de mână în mijlocul mulţimii de nuntaşi beţi care ovaţionau, Fox îl întrebă dacă ar fi vrut s-o însoţească până la hotelul ei, pentru un păhărel înainte de culcare. Maşina lui Saab decapotabilă era una dintre acele jucării pentru băieţii mari pe care le văzuse în parcarea bisericii, mai devreme în decursul zilei. Îşi dădu seama, când se aşeză pe fotoliul de lângă volan, că n-avea idee cum îşi câştiga Ash existenţa. Maşina, în orice caz, era frumoasă; spera numai să nu facă trafic de droguri. N-avea chef de cine ştie ce revelaţii care să strice o nuntă atât de reuşită.

Treizeci şi şase

Ceva în genul cârciumilor de la ţară, mirosul vag de igrasie, paturile cu saltele denivelate, draperiile groase la ferestrele cu vedere spre scuarul satului şi coroana întinsă a unui nuc. Camera conţinea strictul necesar: un dulap din imitaţie de mahon, o vază de plastic cu flori pe scrinul din aceeaşi garnitură, abajururi cu franjuri la lămpile de pe noptiere.

— Nu e chiar ca la Savoy, spuse Fox, dar e maximum ce-am putut face.

Ash închise uşa şi aprinse una dintre veioze. Fox simţi un gol în stomac şi un junghi în piept. O făcea pentru prima oară de când fusese împuşcată, în cazul Lambeth. Pauză lungă între băuturi, cum se spunea. Foarte lungă. Dintr-o dată, era neliniştită, aşa că nu făcu decât să stea pe loc, frecându-şi braţele ca şi cum i-ar fi fost frig, întrebându-se ce-avea să spună Ash când ea îşi scotea rochia, şi urma să-i vadă cicatricea rănii de glonţ deasupra sânului drept. Avea să-şi ferească ochii şi să fugă din cameră? Sau să aducă un crucifix şi o funie de usturoi? Christoase! Se simţea asemenea lui Quasimodo coborât din clopotniţă.

Parc-ar fi fost doi luptători, medită ea, dându-şi târcoale, căutând priza potrivită. Ash părea la fel de nervos. Prima oară nu

era niciodată uşor.

O săruta, fără să se grăbească, delicat. Fox îl sărută şi ea şi, când se răsturnară pe pat, îl simţiră afundându-se alarmant.

— Scârţâie? întrebă Ash în şoaptă.

— N-am idee.

— Ştii cum sunt hotelurile astea. Au nişte pereţi subţiri ca hârtia.

Fox îi dădu la o parte bretonul, dar acesta căzu imediat înapoi peste ochiul drept. Ash o sărută din nou, cuprinzându-i faţa în mâini, un sărut languros care păru să se prelungească la nesfârşit. Fox începu să-i descheie cămaşa. Avea pieptul fără păr, cu pielea netedă şi o musculatură perfectă, ca al unui tânăr atlet. Ce bine era să simtă din nou un bărbat lângă ea! Trecuse aproape un an; efectiv, nu era genul de femeie care să se preteze la aventuri de-o noapte.

Ash încercă să-i desfacă fermoarul rochiei, dar nu reuşi, agăţându-l în funda de la spate.

— Lasă-mă pe mine, şopti ea.

— Scuză-mă. Nu m-am priceput niciodată la noduri.

Fox desfăcu funda, trase fermoarul până la capăt şi îşi dădu bretelele rochiei jos de pe umeri, peste şolduri. Pentru numele lui Dumnezeu, parcă ar fi ieşit dintr-un colţ. Auzi mătasea grea căzând ca o cascadă pe covor.

Începu să-l tragă de cămaşă. Ash râse; îl strangula cu cravata. Şi-o scoase peste cap şi, în timp ce făcea acest lucru, ceva o îndemnă pe Fox să-şi ridice ambele mâini deasupra capului, pe pernă. Ash păru să-i ghicească gândurile. Îi înfăşură cravata peste încheieturi, strâns, şi legă capetele de bara din alamă de la capul patului.

Tot trupul lui Fox păru să se inunde cu adrenalină, ameţind-o. Inima i-o luă la goană nebuneşte, îi era greu să-şi tragă răsuflarea, simţea furnicături în mâini şi picioare.

Zăcea pe spate, neputincioasă, în cea mai bună lenjerie de dantelă pe care o avea. Nu mai era stăpână pe situaţie. Se uita la el cum o privea; Ash îşi petrecu o mână în lungul trupului ei, făcând-o să se întrebe ce reacţie urma să aibă când îi întâlnea cicatricea. Nici nu păru s-o observe.

„Oare acelaşi lucru îl simţise şi Kimberley Mason?” se întrebă Fox. Actul capitulării, mai puternic decât atingerea în sine, sex desfăşurat în minte. *„N-am nici o putere asupra celor ce*

urmează să se întâmple, apogeul dragostei egoiste; nu pot să dăruiesc, pot numai să primesc, nu am de ales decât între extaz fizic şi dezamăgire." Revelaţia riscului îi activă tot trupul, ca o doză dintr-un drog foarte puternic.

Îi simţi degetele strecurându-se sub elasticul chiloţilor, mâinile cuprinzându-i posteriorul, în timp ce buzele i se lăsau peste sânul ei. Neajutorată, cu un străin frumos. Sexul nu putea fi niciodată mai plăcut. Anonimă, într-o cameră de hotel, cu reputaţia de crăiasă a zăpezii rămasă intactă în oraş.

O trezi o bătaie uşoară în uşă, făcând-o să revină la suprafaţă dintr-un abis negru şi fără fund. Se ridică în capul oaselor, cu inima bătându-i puternic, întrebându-se unde se afla. Dintr-o dată îşi aminti cele întâmplate în seara trecută şi, privind perna de lângă ea, îşi dădu seama deznădăjduită că Ash plecase.

Pe noptieră era pus un bilet, rezemat de lampă.. O nouă bătaie în uşă.

— Un moment; strigă ea.

Sări jos din pat. Amarnică greşeală. Îi vâjâia capul şi, dintr-o dată, o cuprinse un val de greaţă şi leşin. Christoase, era mahmură! Scoase din geanta de voiaj un tricou lung şi îl trase pe ea. Fusese al lui Simon. Avea pe piept inscripţia *LONDON MARATHON 1993* şi-i ajungea aproape până la genunchi.

Trase draperiile. Lumina făcu s-o doară ochii. Din piaţă se auzeau copite de cai, nişte Hooray Henries pornind la vânătoare de vulpi sau cine ştie ce altceva or fi făcut la ţară, duminica dimineaţa la o oră atât de nepotrivită.

Deschise uşa. Era ospătăriţa de la room service. Tânăra adusese o tavă mare, pe care o puse pe masa din mijlocul camerei. Pâine prăjită, suc de portocale, o cafetieră, o farfurie acoperită cu un capac de argint.

— Mic dejun cald, anunţă ea. Cârnaţi, şuncă, roşii, budincă neagră, două ochiuri.

Fox simţi un nod în gât.

— Mulţumesc, răspunse.

Fata ieşi, închizând uşa în urma ei. Luă mesajul de lângă pat.

"Dragă Madeleine. Iartă-mă că a trebuit să plec atât de devreme. În dimineaţa asta am un meci de rugby, la Londra. N-am apucat să-ţi cer numărul. Te rog să-mi dai un telefon. Ash.

P.S. Păstrezi tu cravata până data viitoare?"

Urma un număr de telefon cu 0171 şi o faţă desenată, zâmbitoare. Cele din timpul nopţii începeau să-i revină în minte.

— Ţi-ai pierdut minţile? se întrebă ea, cu voce tare.

Privi spre pat. Cravata lui de mătase pictată manual era încă înfăşurată pe bara de alamă de la căpătâi. Dumnezeule! Îl lăsase – îl încurajase – să-i lege mâinile. Ce-o fi avut în cap? Abia dacă-l cunoştea. Ar fi putut să-i taie beregata. Ar fi putut s-o lase gravidă.

Ce-o apucase – mai bine zis, pe lângă efectul a vreo două sticle de şampanie?

Strânse ghem biletul şi îl aruncă la coş, apoi bău cafeaua, se îmbrăcă şi ieşi, lăsând prăjelile să se răcească pe masă, neatinse. Existau câteva lucruri pe care chiar şi o femeie singură şi nechibzuită, scăpată din Londra doar pentru un weekend, ar fi refuzat să le-atingă, iar printre acestea se număra şi budinca neagră.

Treizeci şi şapte

Worcester Park, Surrey

Ginny se refăcuse în ultimele câteva săptămâni, ieşind din lumea întunecată a trădării ei furioasă, iritabilă şi pragmatică. Fox nu-şi mai văzuse niciodată sora într-o asemenea stare şi nu prea ştia cum să se poarte cu ea. Ginny umbla prin casă, pufuind pernele, adunând jucăriile copiilor, făcând ordine în bucătărie, mereu ocupată, ocupată, ocupată, consumându-şi propria furie.

— Cum a fost nunta?

„A, ştii, ca de obicei. Călugări care cântau, şampanie franţuzească şi puţină tăvăleală pe urmă.”

— Reuşită.

— Biata javră, comentă Ginny, trântind aparatul de prăjit pâine într-un dulap. O să se-nveţe ea minte.

— Şi, tu cum o duci?

— Bine.

— Copiii cum... fac faţă?

— Cum fac faţă? repetă Ginny. Păi, până acum nu le-am spus că tatăl lor e un nemernic mincinos şi escroc. În cărţi scrie că s-ar putea să aibă efect rău asupra lor. Aşa că-i las să descopere

singuri, când or mai creşte.

— Nu la asta m-am referit.

Ginny începuse să strângă, cu braţul drept îndoit, resturile de la micul dejun – un borcan de marmeladă, nişte coji de ouă, firimituri de pâine prăjită – pe care le mătură dintr-o mişcare, de pe bufet, în lada de gunoi. Puse lada în dulapul de sub chiuvetă şi trânti uşa.

— Copiii fac bine. Eu fac bine. Vremea e minunată. Totul e minunat. Maddy, încetează să te mai tot agiţi pentru mine.

— Bine, acceptă Fox. În regulă.

În clipa următoare, Ginny izbucni în plâns.

După aceea, Ginny fu nemulţumită că cedase în faţa surori ei mai mici. Găsi un pretext de a trebui să-i ducă pe copii la bunica lor şi o scoase pe Fox afară din casă.

— Eu zic să nu pui cruce căsniciei, încă, îi spuse Fox, când ajunseră la maşină.

Sora ei arăta enervată, cu ochii lucind de lacrimi.

— Dai cu piciorul la prea multe, insistă Fox.

— Nu-mi ţine predici. Spune-i lui Ian poveştile tale lacrimogene. Nu eu am pus cruce căsniciei. El a făcut-o.

— Încă te mai iubeşte, Ginny.

— Ba nu mă mai iubeşte, replică Ginny, răspicat, ca şi cum i-ar fi explicat unui copil mic regulile de circulaţie. Dacă mă iubea, nu s-ar fi regulat cu alta.

— A fost o greşeală izolată.

— Două greşeli izolate, dacă nu mă înşel. O dată în salonaşul de cafea, când lucrau peste program, şi o dată pe bancheta din spate a maşinii, după un dineu de afaceri.

— Aveţi atât de multe împreună.

— Am avut. La perfectul compus.

Ginny o îmbrăţişă rapid, cam brutal.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

Şi se întoarse în casă, pentru ca vecinii să n-o vadă plângând.

În timp ce pleca, Fox se întrebă de ce înstrăinarea surorii sale de soţul ei o afecta atât de profund. Bănuia că din cauză că, deşi în lume mai existau mulţi ca Ian şi Ginny, ea încă mai considera că aveau şanse, că exista o hartă după care să navigheze, un program normal de viaţă. Acum, că se despărţiseră, nu mai era

atât de sigură.

„Maddy Fox”, îşi spuse ea, *„a fost întotdeauna puţin mai altfel, dar a avut mereu şansa de a putea fi puţin mai la fel.”* Dacă nici Ian şi Ginny nu putuseră trăi normal, ce speranţe mai avea ea? Idealizase mariajul lor, îşi spusese că la capătul Drumului de Cărămizi Galbene exista într-adevăr un Oraş al Fericirii, că acolo locuiau Ian şi Ginny. Atâta vreme cât supravieţuia, această fericire îi submina ei cinismul.

Dar nu exista nici un Oraş al Fericirii, totul era o minciună, iar Fox plutea în derivă printr-o lume amărâtă, locuită de fete ca Kimberley Mason şi alte suflete pierdute, fără speranţă şi fără sens, numai cu propriile obsesii secrete ca să le călăuzească.

Treizeci şi opt

Hampstead

Mâncară micul dejun pe terasa cu dale de piatră. James Carlton avea ziarul *„Observer”* împăturit dreptunghiular lângă farfurie, în timp ce-şi mânca oul, iar soţia lui sorbea cafea, răsfoind paginile mondene. Vrăbiile ciripeau şi-şi înfoiau penele în baia de marmură pentru păsări instalată la umbra fagului uriaş din fundul grădinii. Domeniul soţiei lui, grădina. Totul, în perfectă ordine, straturile de petunii ca nişte gardişti cu echipament complet sub zidul de piatră, iarba tunsă de grădinarul pe care-l muştruluia o dată pe săptămână, peluza de formă pătrată, atât de ireproşabilă încât părea decupată cu foarfecele, natura pusă în ordine după gustul aparte al unei englezoaice. O canapea de grădină, niciodată folosită, stătea sub un sicomor, şi exista chiar şi o căsuţă pentru veveriţe, în care erau puse alune în fiecare dimineaţă. Numai un jacuzzi le mai lipsea jivinelor ălora cu mutre de şobolani, îşi spunea Carlton. Să nu fie invidioase pe vrăbii.

— Cum mai stai cu durerile de cap? îl întrebă ea pe neaşteptate.

— Durerile de cap?

Se priviră, ca doi străini din ţări diferite.

— Durerile de cap, repetă Louise, ca şi cum i s-ar fi adresat unui copil mic, iar Carlton îşi aminti că în ajun parcă spusese că-l durea capul, ca s-o inducă în eroare.

— Mi-e mai bine, răspunse el, mutându-şi din nou privirea.

Louise îl surprindea. Întotdeauna crezuse că, dacă îi dădea motive să-l bănuiască, avea să-l ia la întrebări, dar ea îi accepta evaziunile. Până acum. De parcă ar fi simţit la rândul ei că alesese calea cea mai potrivită, minţind-o. Ca un copil, dorea să creadă propriile ficţiuni, la fel ca pe ale lui. În viaţă, adevărul era acelaşi ca în politică: nici o minciună nu era minciună dacă nu erai prins. Istoria era scrisă de învingători. Totul depindea de deznodământ.

Şi astfel, Carlton era obligat să facă aşa încât toate acestea să treacă. Dacă le putea face să treacă, Louise avea să-l ierte.

— Am fost o soţie bună pentru tine?

— Doamne, Dumnezeule! Ce întrebare!

Era în stare să simuleze indignarea la fel ca orice alt bărbat.

— Sigur că da! Ce naiba te-a făcut să întrebi una ca asta?

Un râs găunos, ascuţit ca un clinchet de sticlă spartă.

— Întotdeauna am considerat că eram o soţie bună. Ştii, sunt atât de mândră de tine. Niciodată nu mi-am dorit pentru mine însămi poziţia asta publică. Cred că am fost răsfăţată. Toată viaţa. Dar ţie ţi-am fost o soţie bună, nu-i aşa? Dineurile. Balurile de binefacere. Colectările de fonduri din circumscripţii. Te-am ajutat?

— Cum poţi să crezi că nu?

— Atât numai că, ştii, Diana se maturizează şi am ajuns – nu-i aşa? – la acea vârstă când am putea fi mult mai de folos. Tăticul spunea mereu că eşti un om care ştie ce vrea, un om care va ajunge departe.

„Ei, nu zău, chiar aşa credea tăticul? Atunci, tăticul nu-i atât de deştept pe cât îl credeam eu. Dar, în fond, m-am priceput întotdeauna să joc la cacealma. Mi-am întemeiat pe asta toată viaţa. Numai că acum o fac ca să-mi ascund păcatele carnale, nu numai situaţia financiară.”

— Ştiu că e ceva în neregulă, James. Numai că nu ştiu ce anume. Şi cred că nici nu vreau să aflu. Dar n-aş suporta gândul că mi-ai fi necredincios.

„Poftim, i-o spusese verde-n faţă. Exact aşa cum bănuise.”

Nu găsi nici un răspuns, aşa că după un moment Louise reveni cu atenţia la suplimentul color al ziarului *„Observer”,* în timp ce Carlton privea o veveriţă care alerga mărunt peste peluza tunsă îngrijit. Simţea dorinţa nebunească de a împuşca lighioana, să

vadă blană şi sânge zburând în toate părţile, doar pentru simpla satisfacţie de a şti că şi altă fiinţă nenorocită suferea la fel de mult ca el.

Era singur. Ar fi minţit spunând că nu se mai gândea la nimic altceva, pentru că nu-i mai rămăsese gândire raţională. Numai acea durere continuă şi sâcâitoare a vinovăţiei şi a fricii, care începuse să aibă propriile bătăi de inimă, un monstru pe care-l plăsmuise anume pentru a-l chinui pe el însuşi.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

Agenta Stacey îşi lua pe ea hainele civile, când Fox ieşi din boxă şi se duse la lavabou să-şi clătească mâinile. Stacey o privi în oglindă. Cunoştea acea expresie. Puţină ranchiună, puţină duşmănie mocnită.

— Ai avut un weekend plăcut? întrebă Fox.

— Da, mulţumesc, doamnă. Dar dumneata?

— Am fost la o nuntă în Gloucestershire.

„Şi am făcut sex pervers cu un om complet străin. Nu ţi-ar făcea plăcere să auzi?”

— Şi tu?

— Nu cine ştie ce. Am fost la cârciumă cu nişte prieteni.

Stacey termină să se încheie la bluză, în timp ce Fox îşi pieptăna părul lung până la umeri.

— Aţi auzit de Inspectorul Şef Mills, doamnă?

— Ce-a mai făcut?

— S-a despărţit de iubită. Se-aude că iar îşi face de cap.

— Nu ştiam. Cum ai aflat?

— Pe-aici, toţi suntem detectivi, doamnă.

— Toţi suntem *bârfitori.*

— Nu m-ar deranja deloc ca lumea să bârfească pe seama mea şi-a detectivului sergent Crawford.

— Cred că are deja o prietenă.

— Aşa se crede. Să-ţi spun ceva, poate să-şi strecoare oricând cătuşele în sertarul meu de la noptieră. Nu că aş avea prea mari şanse. Am auzit că preferă blondele.

„A, umblăm cu subtilităţi...!” Un *z*âmbet inocent în oglindă, şi ieşi.

Fox îşi privi imaginea reflectată. *„Nu-i tocmai rău, dar n-ai să arăţi aşa toată viaţa, Madeleine. Ar trebui să mai ieşi în lume, să*

te distrezi şi tu cât mai poţi. Dacă jumătate din zvonurile care circulă pe seama ta la cantină ar fi adevărate, ai avea o viaţă mult mai interesantă."

Se gândea la Ash. Acum îşi dorea să nu-i fi aruncat numărul. Fusese impulsivă. Ar fi putut eventual să-i sune pe Stephen şi Carrie, la întoarcerea din luna de miere. Sau, poate nu. În curând, echipa ei avea să fie din nou ocupată, câte şaisprezece ore de muncă, şapte zile pe săptămână. Nu mai avea timp pentru bărbaţi.

Treizeci şi nouă

Camden Town

În pieţele din Camden existau locuri unde Fox şi-ar fi putut imagina că se afla într-un souk din Orientul Mijlociu sau într-un bazar oriental: tunelurile vechi pe unde caii de căruţă tractaseră cărbunele de la Regency Canal spre antrepozite formau acum un labirint de tămâie, tandoori şi mobilă africană şi asiatică de import, un amestec ameţitor de rase şi accente. De la fiecare tarabă, din fiecare prăvălie, urla câte un alt gen muzical: New Age, hard rock, reggae, pop arăbesc...

Camden devenise ultimul refugiu al punkiştilor londonezi. Fox văzu doi adolescenţi care ieşeau dintr-un cyberstore, ţinându-se de mâini. Erau îmbrăcaţi în negru, aveau inele înfipte prin urechi, nas şi buze, părul le era vopsit în diverse nuanţe de verde şi violet, iar faţa fetei fusese transformată într-o mască pe fond alb. Lanţurile zornăiau pe blugii ei rupţi şi pe geaca tânărului. Altă fantezie sado-masochistă.

Fox hoinărea prin piaţa cu caldarâm de lângă gura canalului. Era înţesată cu turişti estivali în căutare de suveniruri, antichităţi şi bijuterii ieftine. Se lovi de umărul cuiva, se întoarse să se scuze şi se pomeni privind drept în faţa celui mai recent amant al ei.

— Ash, îi rosti ea numele.

Tânărul zâmbi.

— Maddy. Mă bucur că te văd.

— Ce cauţi aici?

Cuvintele sunau puţin cam aspru, ca şi cum l-ar fi bănuit că o

urmărise.

— În Camden *locuiesc.* Dar tu?

Fox clătină din cap.

— În Bayswater. Am venit cu metroul.

Se priviră lung. Ash era îmbrăcat simplu, cu blugi vechi şi o cămaşă descheiată la gât, nu se bărbierise, şi totuşi arăta bine.

— Nu mi-ai răspuns la telefoane, spuse el.

Fox găsise pe robotul de-acasă trei sau patru mesaje cerându-i să-l sune. Voise s-o facă, dar echipa ei urma să reia munca prin rotaţie.

— Iubeşte-l şi lasă-l, comentă el. Asta-i ideea?

Avea un zâmbet atât de dezarmant încât Fox nu putu să nu-i surâdă la rândul ei.

— Mă temeam să nu te fi lăsat gravid, glumi ea. De unde mi-ai aflat numărul de-acasă?

— De la Stephen şi Carrie. Stephen a spus că-mi pierdeam timpul.

— Nu zău!

— Te consideră un fel de crăiasă a zăpezii.

— Frumos din partea lui c-o spune.

„Nesimţitul.”

— Ascultă, în legătură cu nunta... îmi pare rău că am plecat atât de devreme. Înainte de asta, ţi-am comandat micul dejun. Ţi-a plăcut?

— Aş fi fost şi mai încântată dacă-l şi plăteai.

— Ai dreptate. Îţi sunt dator. Ce-ai zice de-un prânz?

— Când?

— Acum. Ştiu eu un local.

— Bine. De ce nu?

Era un restaurant thailandez, cu mobilier negru de tec, scaune în formă de păun şi clopoţei de vânt. Casa din Bangkok a lui Jim Thompson, demontată şi transportată în sectorul NW1. Fox aproape că se aştepta să vadă consumatori de opiu leşinaţi în coridorul dinspre bucătărie. Autenticitatea ambianţei era compromisă de trilurile lui Julio Iglesias în sistemul de sunet, precum şi de ospătari, care arătau mai degrabă levantini decât asiatici.

— Şi, cum mai merge treaba cu securitatea? se interesă Ash.

„Christoase!” Nu mai ţinea minte ce-i spusese. Asta era problema cu care se confruntau zilnic clienţii ei: nu să rămâi

serios când minţeai era cel mai greu, ci să-ţi ţii minte invenţiile. Născocirile aveau obiceiul de a se înmulţi necontrolat, ca iepurii.

— Bine, încercă ea să dea un răspuns vag. E mult de lucru prin zonă.

— Nici nu mă mir. Ar trebui să te chem să-mi verifici casa. În ultima vreme, au avut loc multe spargeri.

„Căcat. *Spune-i că eşti poliţistă şi termină odată:”*

— Cu ce te ocupi? îl întrebă ea, preferând să schimbe subiectul.

Ash ridică din umeri, devenind dintr-o dată evaziv.

— Tu cu ce crezi?

„Straniu răspuns.”

— N-am idee.

Se gândi la maşina luxoasă, la hainele elegante.

— Traficant de droguri, sau cam aşa ceva, zâmbi ea.

Ash privi faţa de masă. Supa de lămâie sosi. Se lăsă o lungă tăcere.

— Spune-mi că nu-i aşa, îi ceru Fox.

— De ce, ai vreo obiecţie faţă de micile recreeri cu cocaină?

O clipă, se dădu de gol, dar Ash nu se mai putu abţine. Începu să râdă.

— Banditule...!

— Ascultă, nu-i mare lucru. Am mai avut şuste cu poliţişti.

Zâmbi el din nou. Tu eşti prima femeie dintre ei, atâta tot.

— Nu-i deloc comic. Cum ai aflat?

— Mi-a spus Carrie. Am descusut-o despre tine.

— De ce?

— Fiindcă mă interesezi. Mă interesezi mai mult decât eu pe tine, cred.

În esenţă, avea dreptate. Fox se distrase, fără complicaţii, apoi revenise la Londra, îşi pusese cealaltă mască şi revenise la căsnicia ei, la soţul fidel, dar exigent numit Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road, Numărul Doi.

— Apropo, sunt comerciant de active.

— Cel puţin, e o profesiune legală.

— Oarecum, murmură Ash, sorbind din supa de lămâie. Ai vreun tip ascuns pe undeva? De-asta nu mi-ai răspuns la telefoane?

— Nu, n-am nici un bărbat. Lucrez mult peste program. Mi-e greu să am relaţii stabile. Ţi-am făcut o favoare.

— Mai fă-mi una. Ia cina cu mine diseară.

— Nici prânzul încă nu l-am terminat.

Fox se rezemă de spătarul scaunului de răchită, ştergându-se la gură cu şervetul gros de in.

— Mâine, reîncepem munca prin rotaţie. Dacă ne trezim cu vreo crimă, nu voi mai avea timp decât pentru lucru şi somn, vreo două săptămâni în şir.

— Deci îţi organizezi viaţa amoroasă prin jurul cadavrelor?

— N-am nici o viaţă amoroasă.

— Te-am prins tocmai la timp, remarcă el, cu acelaşi zâmbet adolescentin.

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Mi-am dat seama că nu eşti consultant de securitate, din prima clipă când te-am văzut.

— Şi ce-ai crezut că eram?

— Sincer?

— Sincer, insistă ea, rămânând în aşteptarea răspunsului.,

— Am crezut că eşti educatoare la grădiniţă.

— Nu arăt deloc ca o educatoare la grădiniţă, se răsti Fox, dar Ash izbucnise iar în râs.

— Ba da. Pari cam nervoasă şi vulnerabilă.

O ademenea. N-avea de gând să muşte momeala.

— N-am vorbit serios, spuse el, văzându-i expresia. Arăţi ca o femeie rea, dură şi de o frumuseţe exotică. Aşa e mai bine?

— Într-un fel, nu.

— Atunci, vorbeşte-mi despre meseria ta.

Şi Fox începu să-i vorbească, direct şi fără ocolişuri. În cea mai mare parte, îi spuse ea, era o muncă istovitoare, extenuantă; nu aveau loc urmăriri cu maşinile, nici schimburi de focuri, nici un deznodământ spectaculos, prea puţine surprize. Îşi petrecea aproape tot timpul în camere de interogatoriu sau prin casele oamenilor, vorbind, iscodind. Munca ei consta numai în a aduna probe, în cadrul unei echipe mult mai numeroase, într-un mod ordonat şi conform legii, pentru ca Procuratura Coroanei să poată obţine câte o condamnare în termen de nouă până la douăsprezece luni, în instanţă. Nu conta că, după părerea ei, procedurile de judecată erau slabe şi, uneori, scandaloase. Ea, una, îşi făcea corect meseria.

— Şi-ţi place.

— Da, îmi place mult. E viaţa mea.

— Eu încă aş mai dori să iei cina cu mine diseară. Doar dacă nu cumva primeşti o invitaţie mai avantajoasă de la Scotland Yard.

Fox căzu pe gânduri. A doua zi era luni. Se prea putea ca aceasta să fie ultima ei noapte de libertate, înainte de a începe din nou să plouă cu morţi. Ridică din umeri, răspunzând aproape fără voie:

— Okay.

Patruzeci

Broadridge Estate, Tottenham

Omul fusese împuşcat în faţă.

Zăcea pe spate, în antreul apartamentului său de la parter, chircit ca o păpuşă de cârpe. *„Cu siguranţă”,* îşi spuse Fox, *„murise înainte de a atinge podeaua.”* În mâna dreaptă ţinea strâns un pistol automat Glock cu amortizor artizanal, iar în jur totul era împroşcat cu sânge. Arăta de parcă cineva ar fi masacrat acolo o familie întreagă.

— Ocupantul apartamentului se numeşte Robert Hatton, spuse T.J., lângă ea.

— Ăsta-i el?

— Greu de spus, dar e evident că Hatton are numai două nări. Ăsta de-aici are trei.

Era o oră prea matinală pentru umorul suspect al lui T.J. Fox se uită la ceas. Ofiţerul de serviciu o sunase la două noaptea, acum era aproape trei. Îşi mai vârî o pastilă de peppermint în gură ca să acopere mirosul de vin roşu din seara trecută. Se gândi la Ash care încă mai dormea în patul ei cald.

Aruncă o privire în jur. Locatarul apartamentului nu părea să meargă regulat la biserică. Prin living erau împrăştiate numere ale revistei *„Soldier of Fortune”,* un sac de box era atârnat de tavanul din dormitor, iar pe pereţi erau expuse săbii ceremoniale japoneze şi bastoane de luptă. Rafturile gemeau de cărţi despre artele marţiale şi studii asupra Războiului din Vietnam şi asupra Conflictului din Golf.

— Un ninja din nordul Londrei, comentă T.J.

— Ia uite-aici, arătă Fox spre video.

„Vânătorul de cerbi”, precum şi pornografie ilegală, cu sado-masochism şi tortură.

T.J. se aplecă să vadă mai bine.

— Ăsta nu se uita la casete Cartoon Network. Era sonat rău.

Unul dintre criminalişti o strigă din bucătărie, unde arătă spre fereastră:

— Pe-aici s-a intrat.

Fusese un profesionist. Lipise pe geam o bucată mare de plastilină şi tăiase în jurul ei un pătrat cu diamantul. Sticla fusese desprinsă, iar agresorul îşi putuse vârî mâna, pentru a deschide fereastra pe dinăuntru.

Se punea întrebarea: spărgătorul era unul şi acelaşi cu victima care zăcea acum pe podeaua dormitorului? Sau acela era locatarul?

Fox întoarse cadavrul cu faţa în sus. Mortul purta un pulovăr negru de lână şi jeanşi. Nu avea acte de identitate, dar în buzunar îi găsiră cheile unei maşini.

— Intrusul, spuse T.J.

— Doar dacă nu cumva tocmai ajunsese acasă, iar vizitatorul era deja aici, aşteptându-l.

T.J. se încruntă, dându-i dreptate în sinea lui.

Cel puţin asupra orei decesului nu prea planau îndoieli, împuşcătura care-i produsese moartea fusese auzită de toţi locatarii din împrejurimi.

Fox văzuse suficient. Un agent local în uniformă stătea la uşa apartamentului, verificând pe oricine intra sau ieşea. Alţi doi consemnau declaraţiile vecinilor, care se adunaseră pe palier, urmărind procedurile cu un interes vizibil. Un bătrân în halat sorbea ceai dintr-o ceaşcă de porţelan fin, privind tot ceea ce se întâmpla ca şi cum ar fi fost telejurnalul de noapte. Din uşa apartamentului de vizavi se uitau doi tineri: un jamaican cu bucle lăţoase şi şort alb mult prea larg şi un alb înalt şi slab, doar cu o pereche de chiloţi albi şi o expresie goală pe faţă.

— A crăpat în sfârşit sonatu’? întrebă tânărul alb.

— Sonatul?

— Ăsta credea la el ceva deosebit, dom’le, comentă jamaicanul, tare de tot. Eu parcat maşina la el în spaţiu, o dată, şi el amenințat că împuşte la mine.

— Era doar chestie de timp până să-i facă cineva felu’, adăugă prietenul lui. Capsomanu’.

— Nu domnul Hatton a fost împuşcat, interveni vesel bătrânul în halat.

Fox se întoarse spre el:

— Dumneavoastră...?

Omul ridică o mână:

— Marwick mă numesc. Brian Marwick. Şi eu am fost ofiţer de poliţie, odată. Comisar în Fulham şi West End. N-am stat decât trei ani, până m-am însurat. Nevesti-mii nu-i conveneau orele mele de program...

— Şi credeţi că victima nu este domnul Hatton? întrebă Fox, întrerupându-l înainte de a începe să-şi povestească toată viaţa.

— Fără nici o îndoială. L-am văzut plecând, după ce s-a tras.

— Sunteţi sigur?

— Absolut sigur. Am auzit împuşcătura şi eu, şi nevastă-mea, ne-a trezit din somn, de fapt. Eu am ieşit să văd ce se întâmplă. Atunci l-am văzut, chiar acolo unde stă acum poliţistul acela. A tulit-o ca din puşcă. Nu că l-aş acuza, cred. Mai ales dacă tocmai omorâse pe cineva.

„Remarcabil”, îşi spuse Fox. *„Încă mai există pe lume unii oameni care nu se lasă intimidaţi.”*

— Poate intrăm în casă, şi-mi povestiţi mai pe larg, propuse ea.

Spre deosebire de tabăra de instrucţie din vecini, în locuinţa lui Marwick şi a bătrânei sale soţii domnea o aglomeraţie dezordonată. Pretutindeni se vedeau bibelouri, o vitrină plină cu căni decorative şi animale de cristal, ba chiar, în mod înduioşător, farfurii-suvenir cu Diana şi Charles pe perete. Soţia lui Marwick se duse în bucătărie să aducă un ceainic şi un pachet de biscuiţi Arrowroot, aranjaţi pe o farfurie. Gazda ideală pentru o petrecere după crimă.

— La ce oră aţi auzit împuşcăturile? îl întrebă Fox pe Brian Marwick.

— La unu şi patruzeci şi şapte, răspunse bătrânul. Ştiu precis, fiindcă avem lângă pat un ceas cu afişaj digital roşu.

— Şi câte împuşcături aţi auzit?

— Două. Ce-am mai tresărit! Sunau de parcă s-ar fi tras chiar la noi în dormitor. Nevastă-mea mai tremură şi-acum, îşi arătă Marwick soţia, care întinse o mână pentru a-i demonstra lui Fox că, într-adevăr, degetele îi vibrau ca un diapazon.

— Iar după ce-aţi auzit focurile de armă ce-aţi făcut?

Marwick zâmbi cu drag spre nevastă-sa.

— Eu am spus: *„Cineva l-a împuşcat pe domnul Hatton, Rita.”* Nu-i aşa, draga mea?

Doamna Marwick zâmbi şi dădu din cap, ca şi cum deşteptarea soţului ei în toiul nopţii, pentru a comenta în treacăt o crimă, ar fi fost doar încă una dintre calităţile lui adorabile cu care se deprinsese de-a lungul anilor de căsnicie.

— Şi pe urmă?

— Am luat pe mine halatul şi am ieşit să arunc o privire.

— Şi ce-aţi văzut?

— La început, nimic. Era întuneric, desigur. Pe urmă, am auzit pe cineva umblând prin apartamentul domnului Hatton şi mi-am spus că ar fi mai bine să sun la poliţie. Ceea ce-am şi făcut. Nouă-nouă-nouă.

Părea foarte încântat de împrejurările fericite care-l făcuseră să-şi realizeze acea ambiţie umilă.

— Iar apoi, când am ieşit din nou afară, l-am văzut.

— Pe domnul Hatton?

— A ieşit din apartament, cu o geantă de prelată. Părea foarte grăbit.

— Sunteţi absolut sigur că era domnul Hatton?

— Suntem vecini de şase luni. N-aveam cum să-l confund.

— Nu v-a spus nimic?

— L-am întrebat dacă e totul în regulă...

Marwick se aplecă, pentru a continua mai încet:

— Iar el mi-a spus du-te-n pizda mă-tii, dacă-mi scuzaţi limbajul. Am citat textual. Dar aşa era el. N-am luat-o ca pe ceva personal.

Prin urmare, mortul din vecini nu era Robert Hatton. Asta le uşura mult munca. Aveau acum numele suspectului şi adresa. Următorul pas era acela de a identifica victima.

„Nu-i un caz tip cine-a-făcut-o, Fox,” cum ar fi spus fostul ei şef, Marenko, „ci un caz tip cui-a-făcut-o.”

Patruzeci şi unu

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

În Camera de Incidente Majore Zonale din Hendon Road se

aflau şase brigăzi, cu indicative de la A la F, lucrând prin rotaţie pe o perioadă de şase săptămâni. Orice omucidere din Zona Numărul Doi comisă în timpul rotaţiei intra în sfera de competenţă a echipei care se nimerea să fie de serviciu. În medie, la Londra avea loc câte un asasinat la două zile, pe o arie împărţită între cele cinci zone ale circumscripţiilor de poliţie. În această situaţie, sarcina activă ţinea în mare parte de noroc, deşi folosirea tot mai frecventă a armelor de foc îi făcea pe toţi să suporte tensiuni din ce în ce mai intense. Fox lucrase într-o rotaţie când se aleseseră cu patru omoruri în douăzeci şi cinci de minute.

Dar acesta părea un fleac, iar atmosfera din Camera de Incidente era însufleţită. Cadavrul se afla la morgă de mai puţin de opt ore şi cunoşteau deja numele suspectului, adresa şi ora comiterii faptei. Cauza morţii era lipsită de orice echivoc. Spre deosebire de Kimberley Mason, nu îi aşteptau ore de tropăială frustrantă. După ce-l reţineau pe proprietarul apartamentului din Tottenham, puteau declara cazul închis de îndată ce terminau documentaţia.

Între timp, identificaseră şi victima.

— Îşi lăsase maşina parcată la două străzi distanţă, spuse Rankin în timpul informării din acea dimineaţă, avea număr de înmatriculare făcut la comandă – HARD1.

— Acum, o să-i dăm un nou număr, STIFF1[6], comentă T.J.

Cei din camera de incidente izbucniră în râs. Toţi erau bine dispuşi.

— Am deschis maşina cu cheile pe care le-am găsit asupra victimei, continuă T.J. Actele erau în torpedou. Maşina era înregistrată pe numele lui Dennis Thorpe, cu adresa în Islington. Are antecedente penale.

Îşi consultă însemnările.

— Două condamnări pentru vătămare corporală gravă, una pentru agresiune cu mână armată. Cei de la poliţia din Islington îl cunosc ca pe un cal breaz. Lucra ca recuperator şi bătăuş plătit. De obicei, scotea cu forţa locatari ilegali din locuinţe cu chirie neocupate, extorca datorii, relua în posesie autovehicule, chestii de-astea. A mai fost şi principalul suspect în asasinarea unui membru al Frontului Naţional care l-a enervat pe unul din

[6] Hard = dur, tare, erectat; stiff = ţeapăn, rigid, mort – n.tr.

familia Reilly.

— I-aţi percheziţionat apartamentul? întrebă cineva.

Răspunse Mills:

— Poliţia din Tottenham a sigilat casa, iar cei de la criminalistică sunt acolo chiar acum.

Dădu din cap spre Fox, care puse în funcţiune videoul cu caseta filmată la locul faptei. HARD1 zăcea pe mochetă, în holul apartamentului din Broadridge Estate, cu ochii holbaţi spre tavan şi restul feţei arătând cam ca un hamburger crud. Fox atrase atenţia asupra amintirilor din S.A.S., asupra cărţilor de arte marţiale, a casetelor video de pe rafturi şi a armelor etalate pe pereţi.

— Încă mai aşteptăm raportul criminalistic, dar avem rapoartele iniţiale de la balistică şi pe cel medico-legal, îi informă ea. Sub pat s-a găsit un tub de cartuş. Se pare că victima a fost împuşcată cu o armă automată, probabil de nouă milimetri.

Aruncă o privire peste foile dactilografiate pe care şi le ţinea pe genunchi.

— Profesoara Pakula a găsit reziduuri de pulbere arsă pe mâna dreaptă a decedatului, indicând că şi-a descărcat propria armă cu scurt timp înainte de a sucomba. Cauza morţii a fost intoxicaţie cu plumb de la un glonţ de calibru 38, ingerat în maxilar, pe o traiectorie ascendentă, înainte de a se înfige în creier.

Din jur se auziră câteva chicoteli. Antecedentele lui Dennis Thorpe reduceau şansele ca vreunul dintre cei de faţă să moară de durere după el.

— Glonţul era într-o stare rezonabil de intactă, iar experţii balistici susţin că era cu cămaşă de metal completă, fabricat de Winchester şi tras, probabil, cu o armă automată Glock Model 19.

— Dar pistolul din mâna lui Thorpe? se interesă Honeywell.

— Un Smith and Wesson 38. În perete s-a găsit o gaură de glonţ, un orificiu curat în tencuială, iar criminaliştii au prelungit traiectoria până în locul unde zăcea Thorpe. În ce loc stătea celălalt trăgător când a deschis focul e cam problematic să aflăm. Pakula e de părere că glonţul a intrat în craniu sub un unghi de aproximativ treizeci de grade, indicând că e posibil ca omul să fi stat ghemuit în uşa dormitorului. Vecinii declară că au auzit două împuşcături, deci credem că mai întâi a tras Thorpe,

fără să nimerească ţinta, iar celălalt l-a doborât din primul foc.

Tăcu, pentru a lăsa cuvintele să-şi facă efectul.

— Ştim ceva despre tipul respectiv? vru să ştie Honeywell.

— Fost membru S.A.S., răspunse Fox; făcu un semn cu capul spre Mills. Şefu' are mai multe detalii despre el.

— Altceva? întrebă Mills.

— Doar punctul de intrare, spuse Fox.

Derulă banda video înainte, până la planurile detaliate ale geamului tăiat profesionist din bucătărie.

— Dennis Thorpe îşi cunoştea meseria, comentă ea.

— Dacă-şi cunoştea meseria, replică T.J., n-ar fi încercat să lichideze un ţintaş S.A.S. pe teren propriu.

— Şi cu toate cuţitele şi nunceacurile alea de pe perete ce e? întrebă cineva.

Fox dădu din cap:

— Pare să fi fost un fel de colecţionar.

— Sau un fel de diliu, preciză T.J.

Fox dădu din cap spre Mills, care prelua informarea, începu să citească de pe foile cu însemnări.

— Individul pe care îl căutăm se numeşte Robert Philip Hatton. Are antecedente penale: condamnat ca minor pentru pătrundere prin efracţie, în 1979. De-atunci încoace, nimic. Ne-am interesat la Armată şi ni s-a confirmat că s-a înrolat acolo în 1980 şi a servit ca soldat în Garda Regală. În Războiul din Falklands a primit o medalie de merit, iar în 1984 s-a transferat la S.A.S., dintr-a doua încercare. A ieşit din S.A.S. La scurt timp după Războiul din Golf, iar ce-a făcut în continuare nu se ştie.

Ridică un portret-robot:

— I-am chestionat vecinii, arată cam aşa. Păr lung, barbă, tatuaje pe ambele antebraţe. Cei mai mulţi îl descriu ca pe un om excentric şi agresiv din fire, ori de câte ori i se vorbea, dar care trăia liniştit, nu punea muzica tare, nu dădea petreceri, nimic de soiul ăsta. Oricum, nu se simţeau prea comod cu el în preajmă. De exemplu, se pare că purta echipamente militare, uniforme de camuflaj, fie şi numai când se ducea la cumpărături.

— Pe-acolo n-ai nevoie de alt camuflaj decât nişte pletane lăţoase, comentă T.J.

— E destul de clar ce s-a întâmplat, urmă Mills. Dennis Thorpe a intrat prin efracţie în apartamentul acestui Bob Hatton, înarmat cu un revolver. Hatton l-a auzit, aşa că îl aştepta. Thorpe a tras

un foc, fără să nimerească ţinta, sau imediat înainte de momentul morţii, sau în aceeaşi clipă. A suferit o rană fatală la cap, care l-a ucis pe loc. Apoi, Hatton a preferat să fugă de la locul faptei, decât să se confrunte cu întrebările inevitabile şi stânjenitoare care ar fi urmat. S-a emis mandat de arestare pe numele lui şi am dat alarma la Vamă şi Emigrări, în toate aeroporturile şi porturile maritime. De-acum încolo, sarcina noastră este aceea de a-i găsi rudele, prietenii, cunoscuţii, pe oricine l-ar putea ajuta să se dea la fund.

Arătă cu degetul spre T.J.:

— Te duci imediat la cartierul general al S.A.S. din Hereford, T.J., şi le ceri dosarul smintitului ăstuia. Ia-l cu tine şi pe Nick. Madeleine, noi doi mergem să-l verificăm pe acest Dennis Thorpe.

— Ştim ce-au avut de împărţit? se interesă Nick.

— Deocamdată, nu. Fugarul nostru e singurul care ne-o poate spune cu certitudine. Deci la treabă, băieţi. Rezolvaţi-o repede şi ajutaţi-l pe şeful vostru să nu se facă de râs.

Hampstead.

James Carlton regla instalaţia de control climatic din BMW, puse radioul pe un canal cu piese muzicale clasice şi prinse o suită de Rachmaninov. Traficul de pe Haverstock Hill mergea greoi. Se uită la ceas. Nu voia să întârzie la şedinţa din acea dimineaţă. Urma să se dezbată noua legislaţie de vânătoare. *„Biciul”* dăduse clar de înţeles că avea nevoie de el la vot.

Telefonul mobil sună, iar Carlton îl smulse din suport.

— Carlton.

— Canalie. Ai încercat să mă lichidezi, este?

Chiar în faţa lui, la stop, se oprise un Ford Escort roşu. Carlton reacţionă cu întârziere şi, într-un scrâşnet de frâne, se opri derapând, cât pe ce să lovească portbagajul celeilalte maşini. Fu smucit înainte, în centura de siguranţă.

— Treaba a devenit personală, continuă glasul. Îţi iau gâtul.

Telefonul amuţi. Carlton rămase nemişcat, cu receptorul în mână şi privirea drept înainte. Autobuzul 27 spre Hampstead trecu prin intersecţie, cu reclama unei noi montări teatrale din West End imprimată pe caroserie. Un bărbat cu impermeabil şi pălărie Homburg. J.B. Priestely. *„Inspectorul de poliţie”.*

„Christoase!”

Lumina semaforului se mută pe verde, dar Carlton nu făcu nici o mişcare. Maşinile adunate în spatele lui izbucniră într-o cacofonie de claxoane.

Patruzeci şi doi

Mills stătea pe fotoliul de lângă volan, cu ochii închişi şi capul rezemat de tetieră. Arăta îngrozitor. Dimineaţa nu se bărbierise tocmai perfect, iar sub ochi avea cearcăne vinete. Mirosul de alcool se combina cu aroma fină de aftershave scump. Hainele, însă, îi erau impecabile.

— Vă simţiţi bine, şefu’? întrebă Fox.

— Mi-a dat papucii. Nu ne mai prea înţelegeam, în ultima vreme... Presupun c-ai auzit.

— Ce-aţi făcut?

— E o poveste lungă, Madeleine. E vorba de nişte prieteni de-ai mei, o petrecere prelungită şi o stripteusă profesionistă.

— Nu mi se pare chiar o nenorocire.

— La fel am spus şi eu.

Rămase cu privirea pe fereastră, meditativ.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Un fost coleg de-al meu, acum e inginer, tocmai a încheiat un contract în Arabia Saudită, pe cinci ani. Aşa că a dat şi el un mic bairam. A adunat câţiva amici, a plătit o stripteusă, a închiriat o cameră în Chiswick Arms... Destul de inofensiv, după părerea mea.

Fox aşteptă câteva momente.

— Şi?

— Ei, şi am început să ne facem de cap. Una a dus la alta. Când a aflat ce se întâmplase, Sally s-a şucărit rău de tot.

La un stop, Fox încetini.

— Din cauza stripteusei?

Mills clătină din cap.

— A fost, ştii... şi un pic de sex oral la mijloc. Un fel de...

Îl privi lung. Chip de star de cinema şi morală de ţap, aşa îl descria Honeywell. Dar asta nu era decât invidie.

— Aţi făcut sex oral cu stripteusa?

— M-am distrat şi eu puţin, atâta tot. Cu toţii i-am strecurat

câte ceva în plus. Un bacşiş, să zicem. Sally şi-a făcut numărul.

— Iar asta vă nedumereşte?

— Mda, ridică el din umeri. Puţin.

Lumina semaforului se schimbă pe verde. Taxiul din spatele lor claxona, iar şoferul strigă ceva pe fereastră. Mills se răsuci în scaun, arătându-i degetul mijlociu. Fox ambreie maşina.

— Nu se poate spune că am fi avut o aventură. Era stripteusă, pentru numele lui Dumnezeu. Probabil că nici n-am s-o mai văd vreodată pe femeia asta afurisită, doar dacă nu cumva mă transferă la Moravuri. Oricum, o muie acolo nu e sex, nu-i aşa? O aşteptă să-i confirme.

— Nu-i aşa? repetă el.

— Atunci ce e?

— Puţină distracţie. Christoase, niciodată n-am să înţeleg femeile.

— Da, aşa se pare.

Un timp, Fox conduse în tăcere.

— Deci, Sally v-a expediat.

— Mda, m-a aruncat în stradă, gol-puşcă, şi cu toate catrafusele. M-a împroşcat cu noroi în văzul lumii, ceea ce m-a durut cu adevărat. Şi o ştia.

— Unde locuiţi acum?

— La fiica mea, are un apartament în Swiss Cottage. Azi-noapte, acolo m-am culcat, pe canapea. Christoase, parc-aş fi dormit pe un sac cu cartofi.

— Câţi ani are?

— Rachel? Douăzeci şi cinci. E cea mai mare. Din prima căsătorie. De fapt, pentru ea m-am căsătorit. O fată nemaipomenită.

— Douăzeci şi cinci, repetă Fox. Şi stripteusa câţi ani avea?

— Ştiu, ştiu. Mi s-a atras de multe ori atenţia, nu-ţi face griji.

— Dar a avut efect? Aţi prins ideea? adăugă ea, văzându-l că era nedumerit.

— Am prins-o. Atâta numai că nu-mi place – adică, numai fiindcă am trecut de patruzeci, înseamnă că-s neutralizat pe plan sexual?

— Fiica dumneavoastră ce părere are, şefu'?

— Rachel? ridică el din umeri. Ştie cum sunt.

— Şi vă înţelegeţi?

— Ne înţelegem foarte bine. Atâta vreme cât n-o să se mărite

cu unul ca mine, nu poate da greş.

Îşi studie înfăţişarea în oglinda laterală.

— Cred că nu numai stripteusa a fost cauza.

Fox înălţă o sprânceană.

— Nu cumva l-aţi violat şi pe disc-jockey?

Mills râse, ca şi cum ar fi fost şi asta o posibilitate.

— Nu-s chiar un om cu care să te înţelegi uşor, cred. Lucrez mult peste program, îmi place să mă distrez... Iar Sally vrea să aibă copii. Christoase, eu am cinci. N-am nevoie şi de alţii.

Clătină din cap.

— Niciodată nu mi-a făcut impresia că ar fi puioasă. Vreau să zic, de ce să se îmbrace o femeie ca ea, dacă-şi doreşte altceva de la viaţă?

— Nu ştiu. Cum se îmbracă?

— Ei, în nici un caz ca una care vrea copii şi viaţă de familie.

— Aici n-am cum să vă ajut, şefu', răspunse Fox. Eu nu mi-am dorit niciodată copii şi familie.

Se uitară unul la altul, iar lui Fox îi trecu prin minte ideea care, poate, îi veni şi lui în aceeaşi clipă: *„Am forma o pereche ideală. El nu-şi doreşte copii, obligaţii, şi e clar că nici eu nu vreau aşa ceva. E îndrăgostit de meserie, la fel ca mine."* Îşi vedea propriul viitor, iar viitorul era Greg Mills. Şi o speria.

Un timp, îşi continuară drumul în tăcere.

— Ştiţi de ce bărbaţii îşi botează penisurile cu nume de alint? îl întrebă ea, după o vreme.

— Nu. De ce?

— Fiindcă nu vor ca, în toate problemele importante, să hotărască în locul lor un străin total.

Mills râse. Singura trăsătură care-l reabilita. Cel puţin, putea să râdă de sine însuşi.

Camden Town

Strada Mare din Camden se cocea sub soarele de intensitate tropicală al lunii august. Fox conducea maşina ca melcul, în lungul bordurii, prin faţa unui şir de magazine unde se vindeau haine de piele şi Doc Marten-uri, prin dreptul unei efigii de plastic a lui Elvis, printr-al unui bombardier de polistiren instalat pe perete, deasupra magazinului de articole militare şi marinăreşti. Obişnuita paradă de beţivi din vinăria Camden, jamaicani,

nebuni, punk-işti şi băieţi de viaţă. Şi, din când în când, câte un dramaturg recunoscut pe plan naţional.

Sala de Gimnastică din Camden se afla pe o arteră largă, cu două străzi în spatele cartierului comercial. Avea un model convenţional, cu faţada în întregime din sticlă şi oglinzi înalte prinse pe pereţii interiori, astfel încât clienţii să se poată privi în timp ce lucrau. Templele moderne ale narcisismului, cum le numise cineva.

În dimineaţa aceea, clientela era exclusiv masculină. Abia trecuse de ora zece, dar localul forfotea, iar şapte sau opt bărbaţi masivi şi tatuaţi lucrau la echipamentele elveţiene high-tech. În pogoanele de oglinzi se reflectau tuneluri infinite de soare, vene proeminente şi tunsori aspre.

Când intrară, Fox simţi ostilitatea din priviri.

— Mor după mirosul de steroizi dimineaţa, murmură Mills.

— Oamenii ăştia n-au şi ei o slujbă?

— Portari, bodyguarzi de noapte...

Un bărbat înalt şi blond ieşi dintr-un birou aflat în fundul sălii. Purta un tricou mulat pe muşchi, un şort Nike şi nişte tenişi cu tălpile cât cauciucurile de tractor. Îşi aplică pe buze un zâmbet, strâmbat de teamă şi suspiciune.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el.

Fox îi arătă legitimaţia:

— Detectiv Inspector Madeleine Fox. Dumnealui este Detectiv Inspector Şef Greg Mills.

Aşteptă, pentru a-i da timp să vorbească, întrebându-se dacă avea să se autoincrimineze din primul moment, cu vreo replică nepotrivită sau iritată. Omul, însă, nu părea decât sincer nedumerit.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Numele dumneavoastră?

— Dave McCarthy. Eu sunt managerul aici. Despre ce e vorba?

— Această sală este proprietatea unui anume Dennis Thorpe, corect?

— Într-adevăr, răspunse McCarthy, umflându-şi obrajii. Acum ce-a mai făcut?

— N-a mai făcut nimic, domnule McCarthy, şi nici n-o să mai facă. A murit.

— Căca-m-aş, exclamă McCarthy. Paştele şi Dumnezeii.

— Destul de elocvent, comentă Mills. Poate n-ar strica să citiţi

panegiricul ăsta la înmormântare.

McCarthy se încruntă. Părea mai degrabă iritat decât deznădăjduit.

— Tocmai când reuşisem şi eu să scot un profit în pizda mă-sii din sala asta.

— Îmi dau seama că vă afectează, spuse sec Fox, aşa că aş propune să intrăm la dumneavoastră în birou.

„Birou”; nu era decât o cămăruţă. Un singur raft de metal laminat servea drept masă, McCarthy putând supraveghea sala, în timp ce lucra, printr-o fereastră de oglindă unidirecţională. Pe perete era prins un plan de lucru, lângă un calendar Nautilus. Parcă s-ar fi înghesuit într-un vagon de metrou, la o oră de vârf.

McCarthy se aşează, iar Fox şi Mills rămaseră unul lângă altul, rezemaţi de perete. Prin geam, Fox putea să vadă un neanderthalian mătăhălos, cu pectoralii cât pernele unei canapele, făcând flotări la bancă. Omul îşi privea propria imagine reflectată, numai brutalitate şi păr corporal din abundenţă, toate adunate într-un pachet mic şi compact. Nu-şi putea lua ochii de la el însuşi. Pasiune curată, pentru numele lui Dumnezeu.

— Deci, ce i s-a întâmplat? se interesă McCarthy.

— A fost împuşcat.

McCarthy ridică din umeri, fără să pară deosebit de surprins, ceea ce era semnificativ.

— Împuşcat. Futu-i Dumnezeii mă-sii!

Se scarpină în cap, observându-le privirile.

— Uite ce e, îi ştiam reputaţia, e bine? Da’ pe mine mă angajase doar ca să-i administrez sala asta. Nu mă amestecam în nimic din toate chestiile ălelalte.

— Care chestii? îl întrebă Fox.

— Pe-aici vin să lucreze mulţi tipi dubioşi. Ştiu că folosea sala ca să recruteze oameni.

— Să recruteze oameni?

— Doar e comerciant de bodyguarzi, nu? Toată lumea o ştie. Mai are şi o firmă de securitate, pe lângă celelalte. Paznici de noapte, portari de nightcluburi... Doar sunteţi poliţişti. Trebuie că ştiţi totul despre el.

— Ne-am cam format o idee, răspunse Mills.

— Futu-i. Înseamnă c-am ieşit din pâine, aşa-i?

— Cel mai probabil, confirmă Mills, fără compasiune.

— Am dori să aruncăm o privire prin registrele cu membri,

interveni Fox.

— Ca să căutaţi suspecţi? replică McCarthy, pe un ton dispreţuitor.

— Aveţi cunoştinţă de cineva care i-ar fi putut dori moartea? se interesă Fox, preferând să riposteze tot cu o întrebare.

— Mai scutiţi-mă, aruncă McCarthy. Juma' din toată afurisita de Londră, dacă e să daţi crezare vorbelor. Ascultaţi, eu, cum am spus, doar lucram pentru gagiul ăsta. Am avut grijă să ştiu cât mai puţin despre restul vieţii lui. Mă făcea să tremur de frică, la drept vorbind.

— L-aţi auzit vreodată menţionând numele de Robert Hatton? îl întrebă Fox.

McCarthy clătină din cap.

— Ăsta-i tipul care i-a făcut-o?

— N-aţi vrea să vă uitaţi în registre, vă rog?

Apăsând câteva taste ale computerului, McCarthy afişă pe display o listă de nume. Hatton nu figura printre ele.

— Unde l-a împuşcat? întrebă el.

— În cap.

McCarthy ridică privirea spre Mills, care îi zâmbi.

— Nu, voiam să zic, unde era când l-a împuşcat?

— A intrat în locuinţa cuiva, fără invitaţie, răspunse Fox şi imediat schimbă subiectul. Ştiaţi că avea o armă de foc?

— Mai mirat aş fi fost să nu aibă. Da' nu se grozăvea niciodată cu ea pe-aici.

— Când l-aţi văzut ultima oară?

— Joia trecută. Venea o dată sau de două ori pe săptămână, ca să verifice registrele, să se mai întâlnească şi el cu oamenii. Cum spuneam, îşi găsea pe-aici o mulţime de recruţi.

„O mină de aur", reflectă Fox. Detectivul Inspector Şef din Islington avea să admire rezultatele unei percheziţii şi confiscări a proprietăţii, chiar dacă asta nu contribuia cu nimic la progresul propriei anchete de omucidere.

— Mă tem că va trebui să punem computerul sub sechestru, spuse ea.

— Ce, credeţi că computerul i-a făcut-o? replică McCarthy.

Era rândul lui să fie băţos.

— Avem un mandat de percheziţie şi confiscare, răspunse Fox, arătându-i copia. Fiţi cuminte, altfel vă luăm şi ceaşca de cafea.

— Luaţi ce poftiţi, murmură McCarthy, ridicându-se în picioare.

După cum se-arată treaba, de cum aţi terminat, eu am şi întins-o să-mi caut de lucru. Futu-i. *Futu-i* mama mă-sii!

Patruzeci şi trei

Hampstead Heath

Încă o zi sufocant de călduroasă, câteva picături de ploaie, mari şi grele, căzând spasmodic dintr-un cer plumburiu, coborât peste Heath ca un plafon bătut în cuie. Un turboreactor de linie vuia peste Parliament Hill, cu fuzelajul de oţel vopsit vizibil un moment înainte de a dispărea în nori.

Din tomberoanele municipalităţii se revărsa gunoiul; un alergător, supraponderal şi trecut de cincizeci de ani, arătând ca un candidat pentru secţia de cardiologie, gâfâi pe lângă ei pe cărare. Mai jos, doi îndrăgostiţi stăteau înlănţuiţi pe o bancă. În depărtare, printre copaci, Turnul Telecom se înălţa peste Tottenham Court Road, într-o panoramă de macarale şi zgârie-nori din oţel şi sticlă, unde cupola cenuşie a catedralei St. Paul domina învălmăşeala de clădiri înalte.

Stătea împreună cu Diana pe o bancă. *„Cu drag, în memoria lui Martin A. Tomlin”.*

Efectiv, îi era greu să se hotărască de unde să înceapă. Niciodată nu-i fusese uşor să se explice, mai ales oamenilor pe care-i iubea, care-l iubeau la rândul lor. Nu că ar fi fost prea mulţi, dacă stătea să se gândească. Poate că tocmai de aceea îi era atât de greu.

— Ştii că mama ta şi cu mine avem anumite probleme, începu Carlton.

Diana îşi muşcă buzele.

— Sunt convins că le vom rezolva, se grăbi el să adauge.

„Ei, poftim, ce-l făcuse să spună asta? N-o chemase aici ca s-o încurajeze.”

— Orice s-ar întâmpla...

„Orice s-ar întâmpla, ştii că te iubesc, nu-i aşa?”

— Orice s-ar întâmpla, sunt sigur că până la urmă totul va fi spre bine.

Diana nu spuse nimic. Carlton se întrebă dacă avea să plouă. Nu se gândise să-şi aducă umbrela. Un căţel alerga după un băţ,

lătrând. *„N-ar trebui să se permită ca oamenii să aibă câini care nu erau cel puţin de două ori mai mari decât o pisică”,* îşi spuse el. *„Dacă ar fi după mine, i-aş extermina naibii pe toţi.”*

— Veţi divorţa? întrebă într-un târziu Diana.

— Sper că nu, se pomeni Carlton răspunzând.

Nu mergea deloc aşa cum plănuise. Întotdeauna se simţise atât de încurcat, când încerca să discute cu fiica lui. O iubea într-un fel moleşit, neputincios, bâjbâind cu propriile sentimente. Ar fi făcut orice pentru ea. Absolut orice. Dar întotdeauna simţise că trebuia să se ridice la înălţimea unei anumite imagini. Niciodată nu se putuse coborî la nivelul ei. Ar fi fost ca şi cum Nelson s-ar fi dat jos de pe piedestalul monumentului, ca să le strângă mâinile turiştilor din Trafalgar Square.

„Cum am să mă descurc?”

— Nu vreau să-ţi faci griji, zise el, sperând ca Diana să răspundă, să spună ceva, orice. Să-i dea o mână de ajutor.

— Okay, murmură fata, lăsându-l la fel de dezorientat.

Durerea aia din piept. Se dusese la doctor, cu câteva săptămâni în urmă, îşi făcuse un examen medical complet, gândindu-se că s-ar fi putut să fie bătrânul ceasornic. Fişă de sănătate curată. Numai stresul, îi spuseseră felcerii. *„Aha, numai stresul”,* replicase el. *„Christoase, atât şi nimic mai mult...!”*

Se întrebă ce-ar fi spus Louise şi Diana dacă aflau adevărul despre el, faptul că era o fiinţă omenească slabă, la fel ca toţi ceilalţi. Mai slabă decât ceilalţi. Mult mai slabă. Trebuia s-o apere pe Diana de o asemenea descoperire.

Dar pe Louise? *„Ei bine, aici trebuie să mă apăr pe mine însumi.”*

Stătură un timp tăcuţi.

— Cum mai merge cu şcoala? întrebă el pe neaşteptate.

— Bine.

Nu era bine deloc. *„Niciodată n-am putut sta de vorbă, cel puţin de când a depăşit vârsta şosetelor albe, în orice caz. Femeile continuă să reprezinte un mister pentru mine – toate. I-am asigurat o copilărie fără lipsuri. Întotdeauna am fost înţelegător cu ea şi am lăsat-o să facă tot ce voia. Dar acum a trecut de partea celorlalţi, singura mea prietenă a fugit în tabăra adversă, ca să zic aşa. Nici nu ştiu ce să mai zic.”*

— Sunt sigur că totul va fi în regulă.

Diana dădu din cap, rămânând cu ochii îndreptaţi spre un

punct din apropiere, pista de alergări de la Gospel Oak. *„Oare la ce naiba s-o fi gândind?”*

— E *bine* că am avut ocazia asta să stăm de vorbă, continuă el. Am mai limpezit şi noi atmosfera.

Se ridică şi porniră încet înapoi peste Heath, spre Hampstead.

Bayswater, sectorul W2

Fox descuie uşa pe dibuite. Iarăşi băuse prea mult vin la cină.

Aprinse una dintre lămpile de pe masă şi intră în bucătărie să-şi facă o cafea. Ash se opri în living, cu mâinile în buzunare, inspectând fără interes interiorul. Fox avu impresia că vedea apartamentul prin ochii lui, înghesuit, dezordonat, poate chiar cam vetust. *„Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult cu îngrijirea căminului meu”,* îşi spuse ea. *„S-o rog pe Ginny să-mi dea câteva idei, Ginny se pricepe la lucrurile de soiul acesta.”*

Îl privi din bucătărie cum se aşeza pe canapeaua maro denivelată. O cumpărase dintr-un magazin cu articole second hand, cu doisprezece ani în urmă, când plecase de-acasă. Şi-ar fi putut permite o piesă mai bună. Numai că niciodată nu avusese destul timp pentru cumpărături. Iar azi, la piaţa din Camden, se aventurase pentru prima oară, după luni de zile, să-şi folosească credit cardul. *„Şi poftim, ce-am adus în casă”,* îşi spuse ea, privindu-şi noul amant.

Îi era greu să presupună unde aveau să ducă toate astea. Îşi dorise o aventură de-o noapte, un bărbat care să dorească o relaţie sexuală sportivă, fără nici un angajament. Christoase, nici o femeie nu avea de căutat prea mult pentru a găsi aşa ceva. Şi totuşi, Madeleine Fox o încurcase cumva şi pe asta, îşi găsise un bărbat pe care persoana ei părea să-l intereseze sincer, deşi era poliţistă, deşi avea un program de muncă imposibil. Mai rău, părea un om de treabă, ceea ce avea să facă relaţia lor şi mai greu de desfăcut, când sosea momentul.

În seara aceea, când Fox plecase din Hendon Road, după încă o zi de muncă de şaisprezece ore, Ash tocmai îşi părăsea biroul din Barbican. Lucrând la aceleaşi ore târzii, se întâlniseră să bea ceva şi să ia o cină chinezească nocturnă într-un restaurant de lângă apartamentul ei. Acum era trecut de ora unsprezece, iar Fox trebuia să se trezească la şase dimineaţa, cât mai odihnită. Şi când colo, poftim, îi ardea de brănţăleală, cum obişnuia să

spună tatăl ei.

— Ai voie să-mi spui la ce lucrezi? o întrebă el.

Fox ieşi din bucătărie, rezemându-se de tocul uşii.

— La un omor prin împuşcare.

— Cel din Tottenham? Am citit în ziar despre crima aia. Christoase, ce viaţă interesantă ai!

— Nu e deloc interesantă. După ce faci mai mult timp meseria asta, te blazezi.

— Sigur.

— Dar tu? Tu nu ai o viaţă interesantă?

— Azi pierd un milion, mâine câştig unul, toate nu sunt decât nişte numere pe un ecran. Nu e nimic pe viaţă şi pe moarte. Ai de-a face cu multe crime prin împuşcare?

— Cu golănimea din ultima vreme, s-au mai înmulţit.

— De la o situaţie din-asta ai cicatricea?

Se întrebase când avea să aducă vorba despre cicatrice. Reveni în bucătărie, unde începu să prepare cafeaua. Trăgea de timp, pentru a-şi formula un răspuns.

— E oribilă, nu-i aşa?

Ash o urmă în bucătărie.

— Mda, am fugit din dormitor urlând, mai ştii?

— Ai fost dezamăgit.

— Nu, doar intrigat. Eşti o femeie frumoasă, Maddy. O mică imperfecţiune nu-ţi strică deloc, nu te face decât să fii şi mai interesantă. Şi-n plus, dezamăgirea nu are nici o legătură cu asta. Nu e ca un cadou de Crăciun. Eu nu fac dragoste doar cu un trup, fac dragoste cu femeia căreia îi aparţine acel trup.

Lui Fox i se întretaie respiraţia.

— Te rog. Nu spune lucruri pe care nici tu nu le crezi.

— Vorbesc serios.

— Ba nu vorbeşti deloc serios. Nu există bărbaţi ca tine.

O spusese într-o doară, ca pe o replică aruncată la întâmplare, dar când ridică ochii îl văzu privind-o, cu o expresie pe care nu i-o mai observase niciodată.

— Ce s-a întâmplat, Maddy?

Dracu’ s-o ia de cafea. Se rezemă de bancheta din bucătărie, cu braţele încrucişate pe piept.

— Am făcut o greşeală, spuse ea, cu voce plată. Am încercat să opresc cu forţa un infractor, ceea ce nu intră în atribuţiile mele, şi am făcut-o fără nici un ajutor. M-am ales cu un glonţ.

Am suferit două stopuri cardiace. Primul în ambulanţă, al doilea în sala de operaţie de la St. Thomas. Scăpând cu viaţă, şeful meu n-a ştiut dacă să mă dea afară din poliţie sau să mă premieze. Mi-au decernat o medalie pentru bravură. O ţin în sertar, dar asta... îşi atinse ea locul de deasupra sânului drept, pe unde-i intrase glonţul, asta... mă însoţeşte oriunde. Sunt mişcată să văd că o găseşti atrăgătoare. Eu, când mă uit în oglindă, parcă l-aş vedea pe Quasimodo.

— Eşti o mincinoasă.

— Poftim?

— Nu mai face mutra asta. Nu-ţi pare deloc rău de ceea ce-ai făcut, nici pentru cicatrice. Ai face din nou acelaşi lucru, oricând. E limpede ca lumina zilei.

Fox se întoarse, punând cafea cu linguriţa în ceaşcă, pentru ca Ash să nu-i vadă zâmbetul. Avea dreptate. Era la fel ca individul ăla, martorul din cazul asasinării lui Kimberley Mason – cum îl chema? Stone. Pocăinţa nu era decât o prefăcătorie. Da, făcuse ceva ce n-ar fi trebuit. Dar rămăsese în viaţă şi, mă nenică, le arătase nenorociţilor ălora de ce era în stare o poliţistă adevărată.

Îi oferi cafeaua. Ash o turnă în chiuvetă.

— Cafeaua îţi face rău, spuse el şi, punându-i mâinile pe şolduri, o trase mai aproape şi începu s-o sărute.

Parcă ar fi fost din nou adolescentă, la vârsta când descoperea sexul pentru prima oară, parcă ar fi descifrat un secret pe care nu-l mai cunoştea nimeni. Se întreba cum reuşise să-şi ţină amorţit trupul atâta vreme. Ash o făcuse să-l dorească. Îi complica planurile, bune, rele, cum erau... Intra nepoftit în viaţa ei clară şi ordonată.

Zăcea gol pe pat. Fox se dezbrăcă de toate hainele şi se culcă lângă el dar, când Ash întinse mâna s-o cuprindă, se retrase.

— Stai un minut, îi şopti ea. Am o surpriză pentru tine. Ridicându-se, lipăi desculţă prin dormitor şi reveni cu o pereche de cătuşe.

— Încă nu mi-ai dat înapoi cravata, comentă el.

— Aia-i pentru mine, răspunse Fox în şoaptă. Astea sunt pentru tine. E rândul tău.

Stinse veioza de pe noptieră. Cu un ţăcănit uşor, cătuşele se închiseră.

Patruzeci şi patru

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

A doua zi dimineaţă, la orele nouă, echipa se întâlni în Camera de Incidente ca să discute despre evoluţia cazului şi să facă schimb de informaţii. T.J. şi Nick tocmai se întorseseră de la cartierul general al S.A.S., din Hereford. Începură să-i delecteze pe ceilalţi cu aventurile lor, captivându-le atenţia. *„După cum povestesc”,* îşi spuse Fox, *„parcă tocmai s-ar fi întors dintr-o operaţiune sub acoperire în Columbia.”*

— E incredibil, spunea T.J. Mai uşor ţi-ar fi să pătrunzi prin efracţie în Palatul Buck. Te caută peste tot, până şi sub maşină, cu oglinzi – tot tacâmul. Mă aşteptam să ne percheziţioneze la piele.

— Şi tare ţi-ar mai fi plăcut! remarcă Rankin, în râsetele celorlalţi.

Nick ridică privirea şi o văzu pe Fox.

— Cum te-ai descurcat la sală? o întrebă el.

— Două circuite şi trei sute de livre flotări la bancă. Obişnuitele.

— Şi toate trupurile alea musculoase şi unse cu ulei ce efect au, doamnă, te excită bine? nu pierdu ocazia TJ.

— Testosteronul mă lasă rece, replică Fox. Prefer creier în loc de muşchi. Iar pe ăsta şi-l împart unul singur câte doi.

Mills intră în încăpere.

— Okay, să ne apucăm de treabă, spuse el, aruncându-şi servieta pe un birou din mijlocul camerei. T.J. v-a povestit, fără îndoială, mica lui aventură de ieri, în Hereford. Se pare că toate istoriile pe care le-am auzit despre S.A.S. sunt adevărate. L-au chestionat pe un anumit colonel Rice, încercând să obţină informaţii despre Hatton, dar s-au cam lenevit.

— Ceea ce ne-a spus, interveni Nick, e că Hatton este un element destul de imprevizibil. Când părăsesc Regimentul, cum îi spun ei, tipii ăştia de la S.A.S. primesc nişte recomandări. Sunt ajutaţi să-şi găsească noi posturi, chestii din-astea. Probabil că Hatton a scăpat prin ochiurile plasei. Am impresia că le-a făcut o nasoală, a sărit înainte de a fi fost împins şi, de cum a îmbrăcat

hainele civile, a dispărut.

— Vreo fotografie, ceva? întrebă Fox.

— Rice a spus că nu ne pot da imediat fotografii, din motive de securitate. Cică trebuie să fie cenzurate mai întâi, înţelegeţi, să şteargă toate celelalte feţe. Dar a promis c-o să facă tot ce se poate ca să ne trimită prin fax câteva, mâine dimineaţă.

Mills scoase câteva copii xerox din servietă.

— Am luat legătura cu cei de la Aldershot, care ne-au dat o listă de nume, membrii fostei unităţi de gardă a lui Hatton. Majoritatea au ieşit din armată între timp, aici le avem ultimele domicilii cunoscute, însă s-ar putea să trebuiască să facem un studiu pe computer: liste electorale, asigurări sociale, chestii din-astea. Există şansa ca Hatton să fi rămas în relaţii cu unii dintre ei. Trebuie să fie verificaţi toţi.

— Deci, ce ştim până acum despre acest Bob Hatton? întrebă cineva din fundul sălii.

Mills îl privi pe T.J.

— Când eram mic, începu acesta, aveam o jucărie Action Man. Făcea cam de toate. Ca un Superman în uniformă de camuflaj. Ăsta-i Bob Hatton. După câte zice Rice, a fost instruit extensiv în tehnicile de sabotaj şi interogatoriu. Mai e şi instructor de luptă fără mână armată, lovituri jap, cum se mai spune. În Războiul din Golf, subunitatea lui a acţionat două săptămâni în spatele liniilor inamice fără să piardă un singur om.

Honeywell îşi umflă obrajii.

— Deci, dacă-l găsim, cine-i trânteşte cătuşele şi-i ordonă să se crăcăneze?

— S-o lăsăm pe Foxie, propuse altcineva. De mult umblă să mai primească o medalie.

Se auziră câteva râsete nervoase. Nimeni dintre cei prezenţi nu ardea de nerăbdare să se confrunte cu Hatton. Şi cu atât mai puţin Fox. Dacă-l găseau, trebuia să-l imobilizeze o echipă de specialişti în arme de foc, de la S.0.19.

Mills făcu un semn cu capul spre Rankin, care îşi consultă însemnările de pe planşeta din faţa lui.

— Am făcut câteva verificări pe computer. Nu are maşină, nu figurează pe listele electorale, n-a mai completat un formular fiscal de opt ani. Nici o cerere de credit, nimic.

— Omul Invizibil, comentă un glas.

— Poate că lucrează ca liber-profesionist, presupuse Fox.

Mills dădu din cap:

— În etapa asta, e explicaţia cea mai verosimilă. Pentru alte ocupaţii nu e calificat. Ar fi logic să lucreze ca mercenar, în străinătate. Nimic din locuinţa lui nu confirmă asta. Presupunem că şi-a luat toate cele necesare, paşaportul, banii, în geanta pe care o avea la el.

— Aşa s-ar explica de ce nici computerul n-a găsit nimic, dădu din cap T.J. S-ar putea ca în ultimii câţiva ani să fi călătorit cu paşaport fals.

— Dacă are paşaport şi acte de identitate false, spuse Honeywell, atunci probabil că la ora asta a şi ieşit din ţară.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Mills, dar nu trebuie să precupeţim nici un efort ca să-l găsim. Încă nu avem motive să presupunem că a trecut graniţa.

Prinse pe avizierul din fundul camerei lista trimisă prin fax, cu numele.

— Vreau să-i găsiţi şi să-i chestionaţi pe oamenii ăştia. S-ar putea ca unul dintre ei să ne îndrepte în direcţia potrivită. Cum spunea Bill adineaori, e posibil ca între timp să fi părăsit ţara, dar, dacă încă mai e la Londra, trebuie să punem mâna pe el. Se întâmplă ceva al dracului de ciudat şi aş dori ca măcar să ştiu despre ce e vorba.

Patruzeci şi cinci

Earls Court, sectorul SW5

Era un bloc de apartamente vechi, cu şase etaje, care scăpase de bombardierele Luftwaffe în timpul Blitzului, iar în anii trecuţi de-atunci îl ocoliseră cumva şi buldozerele noilor amenajări edilitare. Intrarea se afla pe o stradă îngustă, cufundată aproape permanent în umbră. Un Mini vechi, acoperit cu pete de rugină şi găinaţi de păsări, era parcat sub o inscripţie cu cuvintele: *„Staţionarea interzisă. Autovehiculele contravenienţilor vor fi ridicate de poliţie!”.* Pubelele de plastic aflate în curtea din faţă miroseau a gunoi în descompunere. Printr-o fereastră deschisă de la parter se auzea muzică rap.

Fox şi Nick împinseră uşa masivă cu geam.

Privind în jur, Fox văzu că antreul întunecos ducea spre un lift

vechi şi o scară cufundată în beznă. Deprimată, se întrebă în tăcere pe care dintre cele două căi să urce. Apartamentul pe care-l căutau se afla la ultimul etaj.

— Eu nu urc scara cu tocurile astea.

— Iar eu nu intru în liftul ăsta. Am văzut cabine telefonice mai mari decât el.

— Christoase, ce-o fi mirosind aşa?

— Cred că cineva a tras un Jimmy Riddle în lift.

— Nu, de jos se simte. Pare să fie varză.

— Sau doarme un negrotei pe-acolo, sau e vreun chinez făcându-şi ceaiul. Viaţa într-o societate cosmopolită, doamnă.

Fox ezită, apoi se hotărî.

— Iau liftul, declară ea.

— Atunci, ne vedem sus, replică Nick şi porni hotărât în direcţia scării.

Fox trase în lături grilajul metalic articulat al ascensorului. Nick avusese dreptate, nu era cu mult mai încăpător decât o cabină telefonică. Probabil că avea aceeaşi vârstă cu clădirea, interiorul fiind luminat de un bec cu putere redusă. Mirosea a unsoare stătută şi a grăsime.

În timp ce Fox închidea grilajul la loc, un bărbat cu blugi şi cămaşă groasă intră în fugă prin uşa cu geam.

— Mă aşteptaţi şi pe mine? strigă el.

Intră, fără să mulţumească sau altceva. În cabină, abia dacă era loc pentru amândoi. *„Prima oară când am dansat cu un băiat, într-o seară disco la şcoală, n-am stat aşa de aproape”,* îşi spuse Fox.

Omul bâjbâi cu grilajul şi apoi, întorcându-se; reuşi s-o încânte şi mai mult, rezemându-se de toate butoanele o dată.

— Mama mă-sii, mormăi el. Mă scuzaţi. Sper că nu sunteţi grăbită.

Acum, aveau să se oprească la toate etajele pe rând. Fox se gândi să iasă, pentru a-l urma pe Nick pe scări. Prea târziu. Cu o smucitură, liftul începu să urce încet, scârţâind, tras de cablurile nevăzute care se încordau deasupra, într-un concert de scrâşnete şi trosnete. Fox se gândi la oboseala metalelor. Nick avea dreptate, era o capcană ucigătoare. Nu i-ar fi stricat să facă puţin exerciţiu fizic.

Era conştientă că însoţitorul ei o privea. Îi înfruntă ochii, iar omul zâmbi alene. Pe bărbie avea câteva tăieturi cu sângele

uscat. Probabil i se tocise briciul.

— La ce etaj mergeţi? întrebă el.

Fox nu ştia de unde să ia accentul. Era londonez, dar în amestec cu încă ceva. Sud-african, poate.

— La şase.

Omul dădu din cap.

— Mă scuzaţi. Al dracu' de încet merge, nu?

Cu un zdrăngănit, liftul se opri la etajul întâi. Fox întinse mâna şi apăsă de câteva ori pe butonul etajului şase. Se auzi un scârţâit ca al roţilor de metrou în staţie, iar cabina îşi reluă ascensiunea.

— Locuiţi aici? o întrebă omul.

— Nu. Dumneavoastră?

— La cinci.

Dintr-o dată, Fox se simţi stânjenită. Individul o contempla cam cu prea multă obrăznicie.

— Nu mai era un tip cu dumneavoastră când aţi intrat? o întrebă el.

— Suferă de claustrofobie.

— Mhm...

Liftul se opri la etajul doi, încheindu-şi ultima etapă a urcuşului chinuitor de încet, centimetru cu centimetru.

— Mă iertaţi că vă pun toate întrebările astea. Da', ştiţi, în ultima vreme am cam avut spargeri pe-aici.

— Arăt eu ca o hoaţă de videouri?

— N-am video.

— Atunci, vă tai de pe listă.

Stăteau cam prea aproape unul de altul ca să fie atât de dură, îşi spuse ea. Dar nu-i plăcea să fie interogată. Îi reveniră în minte toate filmele poliţiste pe care le văzuse: *„Dacă nu vă supăraţi, eu pun întrebările."*

Se opriră la etajul doi, iar omul se răsuci şi apăsă pe butonul etajului cinci. Nu avu nici un efect. Ascensorul funcţiona după un program vechi, dintr-o vreme când ritmurile vieţii fuseseră mult mai încete decât în prezent.

— Mă scuzaţi, repetă el din nou.

Zâmbi iar, însă ochii-i erau sclipitori, duri şi pofticioşi. Fox se întrebă dacă avea de gând să se dea la ea.

— Pe cine căutaţi?

„Vezi-ţi de-ale tale", răspunse Fox în sinea ei.

— Sunteţi prietenă cu Dave? continuă individul.

— Cu Dave?

— Dave Youll. De la şase.

— Îl cunoaşteţi?

— Mda, puţin. Sunteţi rude?

„Nesimţit băgăreţ!”

— Da.

Liftul se opri, zgâlţâindu-se, la etajul trei. Christoase, ar fi ajuns mai repede dacă se căţăra pe faţada clădirii, cu corzi şi carabine.

Fox apăsă butonul etajului patru. Individul continua să se uite la ea.

— La colţ, e o cafenea, spuse el.

Îl privi lung. Avea nişte ochi de om ţicnit la cap, cum ar fi spus T.J. Se găseau destui în acea parte a Londrei, la jocurile din Cheslea, în baruri, prin jurul staţiei Hammersmith. Iar acum, poftim, nimerise cu posesorul unei asemenea perechi de ochi, într-un lift proiectat, conform specificaţiilor de pe tăbliţă, pentru maximum patru persoane. Stăteau destul de aproape ca să-i simtă mirosul.

— Chiar aşa? replică ea.

— Poate doriţi o cafeluţă? zâmbi scârbos individul.

Îi lipsea un dinte, caninul din stânga, golul asortându-se cu ochii de nebun.

— Poate să vină şi soţul meu? întrebă Fox.

Cabina continua să huruie, spre etajul patru.

— Soţul?

— Omul cu care m-aţi văzut.

— A, exact. Scuzaţi.

Restul drumului se desfăşură într-o tăcere chinuitoare. Locatarul coborî la etajul cinci, iar Fox simţi cum se relaxa.

Când ajunse la ultimul etaj, Nick o aştepta cu mâinile în buzunare şi o expresie fudulă. Se uită la ceas, cu subînţeles.

— Nu că liftul merge cam încet, dar am sărit peste câteva mese, tot aşteptând.

Fox trase smucit grilajul şi ieşi. Îi tremurau mâinile. Şi le îndesă în buzunare.

— E totul în regulă? întrebă Nick.

— Sigur că-i în regulă! se răsti ea şi, trecând pe lângă el, porni pe coridor.

Pe uşă era prinsă o inscripţie: „Roiu', am o zi nasoală".

Nick bătu cu pumnul în uşă. Aceasta se deschise imediat.

David Youll nu arăta ca o maşină de ucis. Era un bărbat înalt şi deşirat, cu plete roşcate căzându-i până peste guler în jurul capului ca un ou cu coaja lucioasă. Avea o barbă rară şi purta un tricou gri diform şi o pereche de pantaloni largi de trening legaţi cu un cordon. Îi privi din prag, cu nişte ochi neguroşi şi ostili.

— David Youll? întrebă Fox, arătându-i legitimaţia. Detectiv Inspector Fox, dumnealui este Detectiv Sergent Crawford. Putem sta puţin de vorbă cu dumneavoastră, vă rog?

Youll îşi încrucişă braţele pe piept:

— Despre ce?

— Putem intra?

Stătu un moment pe gânduri, după care îşi târşâi picioarele într-o parte.

Spre deosebire de apartamentul lui Hatton, care arăta ca un muzeu militar, în locuinţa lui Youll nu exista nimic care să sugereze că lucrase în armată. Fox făcu un scurt inventar, din mers: un dormitor, întrezărit printr-o uşă deschisă, cu un pat nefăcut şi rufe nespălate de-o săptămână zăcând de-a valma pe linoleum; livingul era o cocină, alte haine împrăştiate peste o canapea veche şi pătată şi prin jurul ei, aceasta părând să aibă rolul unui coş de rufe. Pe mochetă, în jurul televizorului, erau risipite casete video – numai filme de acţiune, nimic pornografic.

În pofida mizeriei, livingul avea un aspect oarecum steril. Nu se vedeau cărţi, nici tablouri sau fotografii pe pereţi. Pe lângă dulapul televizorului şi canapea, mai conţinea doar un fotoliu mare, cu tapiţeria umflată, şi o măsuţă joasă de cafea.

În aer duhnea a tutun şi a acel miros aparte, de mosc, pe care par să-l emane unii burlaci, un iz fetid şi primordial, trăsnind a spermă şi sudoare. *„Probabil îl împroşcau prin colţuri",* îşi spuse ea, *„ca motanii sau câinii care-şi însemnează teritoriul"*

— Luaţi loc dacă vreţi, îi pofti Youll.

Aruncă nişte haine pe jos, pentru a face loc pe canapea. Nick îşi asumă riscul, aşezându-se. Fox preferă să rămână în picioare.

— Deci, ce s-ar zice c-am făcut? mormăi Youll.

— Îl căutăm pe un vechi prieten de-al dumneavoastră, spuse Fox. Vă amintiţi de un fost camarad din armată, pe nume Robert Philip Hatton?

— Mda, mi-l amintesc pe Dulău.

— Dulău?

— Aşa era poreclit.

— Când l-aţi văzut ultima oară?

Youll luă de pe pervazul ferestrei o cutie de tablă cu tutun şi câteva hârtiuţe şi începu să-şi răsucească o ţigară.

— De-ani de zile-n pizdele mă-sii.

— Mai precis? întrebă Nick.

— De un-să ştiu eu? De nişte ani, e bine?

— Nu v-a mai căutat recent? N-aţi primit nici un telefon, sau vreo scrisoare?

— La ce pizdele mă-sii să-mi scrie? replică Youll, potrivind tutunul galben şi sârmos şi începând să lingă foiţa. Da' de ce? Ce-a făcut?

— Investigăm asasinarea unui om numit Dennis Thorpe.

— I-a făcut de petrecanie la careva? râse Youll scurt, ca un lătrat. Ăsta, da, Dulăul nostru!

— De ce spuneţi asta? se interesă Nick. Îi plăcea să omoare oameni?

— Păi nu asta faci în armată? replică Youll. Să omori în pizdele mă-sii, asta-i meseria, nu?

— Şi chirurgii sunt plătiţi ca să taie oamenii, i-o întoarse Fox. Nu înseamnă că-şi fac din asta un hobby, în timpul liber.

Youll găsi pe jos o cutie de chibrituri, o scutură ca să se asigure că nu era goală, apoi scoase un băţ şi-şi aprinse ţigara.

— Aţi făcut armata careva din voi doi?

Nick clătină din cap.

— Nici nu m-aşteptam, continuă el, suflând fumul.

„Simpatic, băiatul." Pe măsuţa de cafea erau două farfurii murdare, lângă o pereche de căni pătate şi cu cruste vechi.

— Locuiţi singur?

— Mai tot timpu'.

Fox se uită după canapea. Pe jos era pus un sac de dormit făcut sul. Youll îi observă privirea şi păru să pălească.

— Aveţi un vizitator? întrebă ea.

— Mi-a picat pe cap un amic, aseară, din Birmingham. L-am lăsat să se culce pe jos.

— Numele lui? întrebă Nick.

— Da' ce pizdele mă-sii-i asta? Ce, e contra legii să pleci din Birmingham?

— Încă nu, dar ar trebui să fie, replică Nick, bucuros să se joace cu individul.

„Pentru numele lui Dumnezeu”, îşi spuse Fox în sinea ei, *„Ai grijă. Şi ăsta ar putea să se priceapă la loviturile jap.”*

— Unde e acum prietenul dumneavoastră?

— De un-să ştiu eu? Cred că s-a dus la cârciumă.

— Revine?

Youll ridică din umeri, de parcă puţin i-ar fi păsat.

— Nu cunoaşteţi legile, domnule Youll? continuă Fox. Favorizarea unui infractor suspectat, în circumstanţele existente, este pasibilă de pedeapsă cu închisoarea.

— Mamă, ce m-aţi mai speriat!

— Vă mai întreb o dată. Ştiţi sau nu unde îl putem găsi pe Robert Hatton?

— Şi eu vă mai zic o dată. Nu, în pizdele mă-sii, nu ştiu.

Nick se uită la ea. Sigur, puteau reveni oricând cu un mandat de percheziţie. Până atunci, Fox urma să dea un telefon şi să-l pună pe David Youll sub supraveghere. Poate că sacul de dormit de pe jos aparţinea într-adevăr unui prieten din Birmingham. Sau poate că nu.

— În fine, vă mulţumim pentru ajutor, spuse ea.

Ieşiră. Youll trânti uşa în urma lor.

— Cu liftul sau pe scară? întrebă Nick.

— Pe scară, cred.

Fox avea o presimţire neplăcută. Ceva nu era în regulă, nu era deloc în regulă.

Patruzeci şi şase

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

Mills era în cabinetul său, cu un plic adus prin curier deschis pe birou. Lăsase uşa deschisă, iar Fox vârî capul înăuntru.

— Mă scuzaţi, şefu’...

— Intră, Madeleine.

— Cred că am găsit ceva.

— Stai jos.

Mills frunzărea nişte fotografii treisprezece pe nouăsprezece. Le puse deoparte, în timp ce Fox intra.

— Ce-aţi aflat?

— Tocmai l-am chestionat pe unul dintre foştii camarazi de armată ai lui Hatton. Un anume David Youll. Aş vrea să-l punem sub supraveghere.

— De ce?

— A fost destul de ostil, din capul locului. M-am gândit, în regulă, poate că nu-i plac poliţiştii. Pe urmă, ne-a spus că locuieşte singur, dar pe masă avea două farfurii şi două ceşti. Iar după canapea mai era şi un sac de dormit făcut sul. A zis că venise la el un prieten, să stea peste noapte. Prietenul ăsta ar putea fi Hatton.

Detectivul Sergent Crawford a rămas acolo, să supravegheze casa. Mills se gândi câteva momente.

— Bine, spuse el. Fac pregătirile, împinse fotografiile spre ea, pe birou.

— Apropo, n-ar strica să te uiţi la astea. Cei de la Hereford ne-au trimis câteva poze de familie.

Fox le răsfoi. O duzină de oameni în uniformă de camuflaj pentru junglă, adunaţi în jurul unei bucătării de campanie, cu câţiva palmieri în spate. Toate chipurile din fotografie, cu excepţia unuia singur, fuseseră înnegrite. Nu era o imagine clară, avea granulaţie mare, dar în fotografia a doua chipul lui Hatton fusese mărit de două ori, iar în a treia, de zece ori.

Pe-atunci fusese mult mai tânăr, s-ar fi putut să nu-l recunoască nici chiar vecinii lui de la Broadridge Estate. Avea părul tuns perie şi era proaspăt ras, fără barba şi părul lung şi neîngrijit din portretul-robot realizat după descrierea lui Brian Marwick, De fapt, arăta cam la fel ca în aceeaşi după-amiază, când intrase în fugă din stradă, iar Fox îi ţinuse deschisă uşa liftului.

Patruzeci şi şapte

— Oricum n-aveai ce să faci, încercă s-o liniştească Mills.

— Mă simt ca o idioată.

— Ascultă, e mai bine că n-ai ştiut cine era. Tu şi cu Nick nu l-aţi fi putut imobiliza singuri.

— Trebuie să se fi simţit al naibii de sigur pe sine, ca să ne facă o figură ca asta.

— Cine riscă câştigă, comentă Mills, cu o expresie acră. A contat şi norocul, continuă Fox. Probabil a ajuns înapoi la blocul de apartamente în acelaşi timp cu noi.

— De unde-a ştiut că eram poliţişti? întrebă Nick.

— Câţi negri în costum cu cravată ai văzut învârtindu-se pe-acolo? replică Mills. În plus, cred că şi Madeleine arăta cam deplasat, cu sacoul şi fusta ei gri.

— Bine, îmi prezint scuzele. Data viitoare, am să-mi iau o mini şi o geacă de piele.

Mills zâmbi:

— N-am nimic împotrivă.

Crawford clătină din cap:

— Tot trebuie să aibă un calm extraordinar, ca să ne urmărească şi s-o interogheze pe Madeleine în drum spre apartamentul lui Youll.

Se lăsă o lungă tăcere. Orice-ar fi spus Mills, Fox ştia că toţi se gândeau la acelaşi lucru. Hatton o făcuse de râs.

— Când îl arestăm pe tipul ăsta, spuse Mills, vom trimite o brigadă de reacţie rapidă înarmată. Cred că aţi avut noroc că nu v-aţi prins cine era.

„Ce tupeu neruşinat”, medita Fox. Hatton îi văzuse intrând în clădire şi se hotărâse să-i urmărească. Ca să verifice. Îşi amintea cât de aproape stătuse, destul de aproape pentru a-i vedea aluniţa de pe bărbie şi cicatricea mică şi albă de sub urechea dreaptă. Iar când se convinsese că erau cine crezuse el, îşi acoperise urmele, făcând să pară că fusese o încercare de a o agăţa la nimereală. Cine riscă câştigă – într-adevăr.

— Ceea ce mă sâcâie pe mine e întrebarea: de ce mai e la Londra? spuse Mills. Nu poate spera să ne scape la nesfârşit, oricât de priceput ar fi.

— Trebuie să aibă un motiv, fu Nick de acord.

Mills ridică din umeri:

— Vom obţine un mandat de percheziţie şi confiscare pentru apartamentul lui Youll, după care am să discut eu cu David Youll al vostru, ca să vedem ce are de spus când îl vom acuza de favorizarea infractorului. Şi difuzaţi fotografia asta în toată presa. Poate fugi, dar nu se poate ascunde.

Fox nu era chiar atât de sigură. Cu instrucţia pe care o făcuse Hatton în timpul stagiului său în S.A.S. putea foarte bine să le facă pe amândouă, cât de mult timp avea chef.

Secţia de Poliţie Fulham Road

David Youll primi nepăsător vestea arestării. Luă în serios situaţia şi refuză să deschidă gura în absenţa unui avocat.

Împrejurimile nu-l intimidau câtuşi de puţin. În armată, fusese instruit special în tehnicile de interogatoriu, ceea ce includea privaţiunea de somn şi violenţele fizice; aşa că, stând într-o cameră de interogatoriu caldă, cu avocatul alături şi o ceaşcă de cafea lângă cot, numai de frică nu tremura.

Percheziţia la domiciliu nu scosese la iveală nici un alt indiciu.

Youll părea amuzat de consternarea lor.

— Mda, Bob Hatton mi-a picat aseară pe cap, confirmă el. Şi ce-i cu asta?

— Azi-dimineaţă, aţi negat, răspunse Fox. Aţi spus că nu-l mai văzuseră̆ţi de câţiva ani.

— Mda, am minţit. Aveam nevoie de puţin timp de gândire.

Mills se aplecă înainte, rezemându-şi coatele pe masă.

— Ştiaţi că e căutat în legătură cu asasinarea lui Dennis Thorpe?

— Numai de când mi-aţi spus voi. A apărut la mine-n uşă şi mi-a spus că are nişte probleme. Am fost camarazi. I-am spus că-l ajut, nu i-am pus nici o întrebare. Nu voiam să ştiu.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri.

— Ieri la ce oră?

— Cam pe după-amiază. Nu ştiu la ce oră, nu port ceas la mână.

— A spus cât timp avea de gând să stea la dumneavoastră?

— Nu l-am întrebat.

— Nu l-aţi întrebat.

— Cum spuneam, am fost camarazi.

— A stat în apartament toată noaptea.

Hatton dădu din cap.

— Despre ce aţi vorbit?

— Despre existenţialism. Despre poezia franceză din secolul al şaisprezecelea. Despre economia ţărilor din Lumea a Treia.

Mills ştia că-şi bătea joc de el, dar nu muşcă momeala.

— V-a spus de ce trebuise să-şi părăsească apartamentul din Tottenham?

— Nu.

— Nu l-aţi întrebat?

Youll trecu peste ironie.

— A zis că avea probleme. Cum v-am mai spus de-o sută de ori, nu voiam să ştiu. Dacă ştiam, deveneam complice la ce făcuse, nu?

În sinea lui, Mills îi dădu dreptate.

— La ce oră a plecat azi-dimineaţă de la dumneavoastră?

— Când m-am sculat eu, plecase.

— Şi-a luat cu el şi lucrurile?

— Mda. V-am spus că n-o să găsiţi nimic de-al lui la mine-n apartament. Sper c-aţi avut bunul simţ să lăsaţi totul aşa cum era.

— Vrea să ne ducem înapoi şi să-i deşertăm toate sertarele pe jos, comentă Fox.

Youll se întoarse spre avocat, cu falsă indignare:

— Are voie să spună aşa ceva despre mine?

Avocatul, care avea două porecle, Heath-Black şi Hayden Brown sau cine ştie ce altă formulă care sugera putere nu tocmai curată, avu bunul simţ de a se mulţumi doar să zâmbească.

— Ultima oară a fost văzut părăsindu-şi apartamentul din Tottenham cu o geantă mare de prelată verde. O avea la el când a ajuns la dumneavoastră?

— Nu mai ţin minte.

— Vă aşteptaţi să se întoarcă, azi-dimineaţă?

— Nu. Cum v-am spus, plecase înainte să mă scol eu.

— Sunteţi sigur?

Youll se prinse. Colţul gurii i se arcui într-un zâmbet.

— De ce? L-aţi văzut? Când veneaţi la mine?

— Vă aşteptaţi să se mai întoarcă? repetă Mills.

Privind-o pe Fox, Youll rânji.

— V-a cam făcut limba cravată la amândoi, este?

Mills insistă:

— Şi-a adus geanta în apartament?

— Doar nu credeţi că unul ca el şi-ar lăsa echipamentele la mine? A fost în Regiment, pentru numele lui Dumnezeu. Le-a tăinuit el pe undeva. Probabil are case conspirative prin toată Londra şi îşi lasă lucrurile prin alte părţi. E expert în E şi E.

— E şi E?

— Evadare şi Evaziune. Voi chiar n-aveţi habar de nimic?

— Unde-l putem găsi, domnule Youll?

Youll zâmbi triumfător. Ştia că nu-l aveau la mână cu nimic. Îşi încrucişă braţele pe piept, rezemându-se de spătar.

— V-am spus tot ce ştiu. Poţi să te duci în pizdele mă-tii, sticlete. Mai e cafea?

Regent Street, sectorul W1

Trotuarele erau înţesate cu vilegiaturişti, magazinele Hamley şi Disney Store vânzând din plin. Autobuzele turistice erau blocate printre cele de transport în comun, cu etaj, şi taxiurile care emanau gaze de motorină arsă.

Carlton tremurând de nervi, la volanul BMW-ului. Fotoliile moi de piele, instalaţia de control al climatului, muzica de Mozart cântând încet din boxele Blaupunkt, toate formau un sanctuar ca un pântec matern, ferindu-l de duhoarea estivală a oraşului, de monoxidul de carbon şi de praf.

Degetele i se strânseră pe pielea moale a volanului, încleştate în chinurile torturii lui personale, în timp ce Carlton, fără să ia în seamă mulţimile şi traficul, se concentra numai asupra propriei dureri, ca un alergător de maraton care intră alergând pe stadionul cuprins de ovaţii nestăvilite, conştient numai de efortul mişcării continue a picioarelor şi braţelor. În acel moment, toată viaţa lui stătea în echilibru pe un tăiş de cuţit, gata să se prăbuşească din clipă-n clipă. O scăpase de mult de sub control, ca unul dintre acei jongleuri care învârtesc farfurii şi, văzând că prea multe încetinesc în acelaşi timp, ştie că nu-şi mai poate salva numărul. Şi totuşi, continua să pună în mişcare alte şi alte farfurii, dominat de instinct, ştiind că era condamnat, aşteptând dezastrul inevitabil şi oprobriul public care avea să urmeze.

Se uită în oglinda retrovizoare şi aproape că se strâmbă când îşi văzu propriul chip. Era faţa unui om complet străin, gentlemanul bărbierit, elegant şi îngrijit perfect, care-l însoţea oriunde se ducea. Un englez şi un escroc; Carlton vedea sub masca de care se izbeau privirile celorlalţi. Acel tovarăş înfumurat şi nedespărţit nu-i era prieten, ci mai degrabă un coleg cu care fusese silit să lucreze ani de-a rândul. Deşi nu-l simpatizase niciodată, cel puţin îi înţelesese motivaţiile şi slăbiciunile. Acum, însă, descoperise adâncuri noi şi necercetate ale acestui străin nemilos, care-l lăsau şocat şi copleşit. Pe

măsură ce se apropia ziua scadenţei, gentlemanul dorea să se distanţeze de criminalul mărunt care-l privea din oglindă.

Prea târziu, se gândi la tot ceea ce periclitase: cariera lui, soţia, familia, siguranţa financiară, poate chiar şi libertatea.

Primejdiile îl pândeau din atât de multe direcţii, încât nu mai ştia încotro să se întoarcă, spre care ameninţare să-şi îndrepte mai întâi atenţia.

Minciunile pe care le spusese poliţiştilor n-aveau să ţină câinii la distanţă decât cel mult câteva zile. Nu rezolvase nimic, obţinuse doar o amânare ca să se afle-n treabă, câteva zile în care să-şi mai trăiască viaţa pe care ajunsese s-o considere normală pentru el. Un apel de ultim moment, înaintea executării sentinţei lui personale cu moartea.

O nebunie, de fapt, dar în adâncurile cele mai întunecate ale minţii lui încă mai licărea speranţa că vreo constelaţie de evenimente neaşteptate, pe care încă nu şi le putea închipui, avea să-l salveze chiar şi acum.

Ajunse la semaforul de lângă Regent’s Park, ştiind că trebuia să cotească la dreapta, pe Baker Street, dar când colo se pomeni luând-o spre Kilburn, la apus. O nebunie.

Nu putea face nimic, ceva din cele mai viscerale unghere ale fiinţei lui îl îndemna să se întoarcă, să atingă din nou acele amintiri, să simtă carnea caldă, tabloul aranjat perfect, membrele dispuse aşa cum dorea el, trupul întins în faţa lui transformat în sanctuarul plin cu extaz al propriilor fantezii.

Kilburn

Îşi parcă maşina şi parcurse pe jos două străzi, spre un şir de vile renovate. Din grajduri de la începutul secolului, cu paşi plini de o certitudine rece şi eliberată. Umezeala înserării îl făcea să transpire, simţea cum i se aduna sudoarea la subsuori. Se opri în faţa uşii discrete, poartă a paradisului jinduirilor lui private şi păgâne, lupanar al visurilor sale de-o viaţă. Aproape gâfâia când apăsă pe butonul soneriei, cu inima bătându-i în piept ca un baros.

Mintea i se umpluse de o ceaţă albă. Gândurile se mişcau ca nişte umbre pe dinapoia unui voal şi nu le putea defini forma, dorind numai anestezicul uşurării şi al abandonului. Nu luă în seamă protestele jalnice ale raţiunii.

Camera de securitate îl privea cu ochiul ei rece şi nepăsător, iar peste câteva clipe se auzi ţăcănitul zăvorului.

O femeie în salopetă de latex negru îi zâmbi, în timp ce intra la recepţie.

— Bună seara, domnule Smith, îl salută ea, cu un surâs orbitor. Nu v-am mai văzut de mult pe la noi. Cu ce vă putem servi astă-seară?

Bayswater

Madeleine Fox se trezi înainte de crăpatul zorilor, privind drept în gura neagră a pistolului automat, cu trupul scăldat de sudori reci. Aprinse lampa de pe noptieră, se ridică în capul oaselor şi-şi luă ceasul de mână. *„Christoase, uită-te ce oră e!”*

Ştia că n-avea să mai poată adormi la loc, aşa că se sculă şi dădu drumul la apă în cadă, pentru a încerca să se relaxeze. Stătu cufundată înăuntru până când apa se răci, apoi se înfăşură cu un prosop şi trecu la bucătărie, ca să-şi facă un ceai. Aproape că se luminase de ziuă şi toate păsările din cartier poposiseră în copacul din dreptul ferestrelor ei, ciripind. Nici o şansă să mai adoarmă.

După ce fusese împuşcată în Lambeth, o trimiseseră la psihoterapie, dar coşmarurile continuau s-o urmărească. Nu prea des, poate o dată sau de două ori pe lună, de obicei în perioadele cu lună plină. În loc de a se rări, păreau să devină tot mai frecvente. Poate că n-ar fi stricat să consulte din nou un medic.

Se duse la fereastră. Pe Queensway, un maldăr de ziare şi zdrenţe se mişca în uşa unui magazin. Beţivii de pe străzi dormeau mai bine noaptea decât ea. Sorbi din ceai, privind o prostituată care plătea un taximetrist şi intra încet într-un bloc de vis-à-vis, după o noapte de muncă, dacă se putea spune astfel. O nouă zi luminoasă şi murdară în Bayswater.

Fox se întreba ce neplăceri avea să-i aducă acea nouă zi.

Hampstead

James Carlton se dezbrăcă pe întuneric şi se strecură în pat lângă soţia lui, după care rămase nemişcat sub pătură, ascultându-i sunetul respiraţiei.

— Ai întârziat, spuse Louise, ale cărei cuvinte răsunară în liniştea nopţii ca nişte împuşcături.

— Chestia asta cu Euro... minţi Carlton. Credeam că Willie nu se mai oprea din trăncăneală.

— Ce oră e?

— Puţin după miezul nopţii. De fapt, era două.

Stătu astfel mult timp, sufocat de vinovăţie, ca şi cum ar fi avut deasupra o duzină de covoare, de-l treceau toate năduşelile. Tocmai când credea că Louise adormise, o auzi din nou:

— Ce se întâmplă, James?

„Cel mai potrivit moment...!”

Preţ de-o clipă îngrozitoare, ameţit, chiar se gândi să-i mărturisească totul, s-o atragă în conspiraţia lui tenebroasă, să se despovăreze complet, lovind cu piciorul în piedica încrederii.

O confesiune. Christoase! Până unde ar fi trebuit să ajungă o confesiune adevărată? Nimănui nu-i poţi spune chiar totul, încetează să mai fie interesant. Orice om trebuie să mai păstreze şi câteva secrete. Să se ducă la biserică în fiecare duminică e una. Dar să creadă în ceea ce face, asta-i cu totul altceva.

Un moment, încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să stea îngenuncheat, îmbrăcat în pânză de sac, cu păcatele niciodată uitate, chiar dacă erau iertate în mod ostentativ, rămase la vedere pentru toată viaţa. Ca şi cum ar fi avut o aventură amoroasă în faţa aparatului de fotografiat, după care i-ar fi dat negativele soţiei. Demenţă totală.

Ar fi fost ca atunci când îl trimiseseră acasă de la şcoală, după ce-i fusese găsită revista porcoasă în bancă. Chemat la cancelaria directorului, telefon la părinţi, ameninţare cu exmatricularea, scandal, mama lui zgâlţâindu-l de umeri: *„De ce-ai făcut asta, fiul meu?”*

Deşi, dacă stătea să se gândească mai bine, nu prea era acelaşi lucru. Nici pe departe. Cel mult să menţioneze ceva într-o scrisoare de sinucigaş, dacă ajungea până acolo.

Clipa trecu, bătăile inimii lui îşi reluară ritmul normal şi pierdu ocazia de a se despovăra în faţa ei, pentru a reveni la o viaţă normală. În plus, fără bagajul obişnuit, toată existenţa lui s-ar fi dezechilibrat. Parcă ar fi trebuit să înveţe din nou să meargă. O viaţă nouă, prea înspăimântătoare şi prea banală ca să se gândească, măcar.

— Nimic, Louise, şopti el. Nu se întâmplă nimic.

Şi rămase astfel până dimineaţa, cu privirea pierdută în întuneric, epuizat până-n măduva oaselor şi cât se poate de treaz.

Patruzeci şi opt

Battersea, sectorul SW11

Un bloc de apartamente mizer, din cărămizi căcănii, cu vomă uscată pe scările de ciment, mâzgălituri pe pereţi, leagăn al drogurilor, infracţiunilor şi furtişagurilor mărunte. *„Dickens ar fi recunoscut acea parte a Londrei”,* îşi spuse Fox, *„şi Hogarth la fel. Cu excepţia parabolicelor pentru satelit.”*

— Moş Bill! zbierau câţiva copii negri de pe balconul de deasupra, ca să anunţe pe toată lumea din zonă că veniseră oamenii legii, aşa că o jumătate de oră să nu mai şterpelească aparate video şi poşete.

Un şir de uşi anonime, la etajul trei, un balcon deschis cu vedere peste o curte în mijlocul căreia creştea un copac slăbănog, câţiva puşti fugărind o minge de fotbal în jurul pilonilor de beton. Nick bătu la uşă, care se întredeschise. Prin crăpătură îi privi o bătrână cu plasă pe păr, mirosind vag a varză şi a pisici.

— Doamna Hatton? întrebă Fox, arătându-şi legitimaţia. Sunt Detectiv Inspector Madeleine Fox, iar dumnealui este Detectiv Sergent Nick Crawford, de la Poliţia Metropolitană. Am dori să vă vorbim. Putem intra?

În casă puţea insuportabil a pisici. Locuinţa era întunecoasă şi înghesuită, cu televizorul urlând atât de tare încât se simţeau vibraţiile prin pereţi. Fox se aşeză pe marginea unei canapele pline cu păr de pisică şi pete greu de identificat. Îi explică doamnei Hatton de ce veniseră, dar nu fu sigură că bătrâna înţelegea perfect. Când Nick îi arătă fotografia pe care o obţinuseră de la cartierul general al S.A.S. din Hereford femeia o apucă între degetele artritice şi tremurătoare, ca şi cum ar fi fost o amintire din copilărie.

— O, ce frumos! spuse ea.

Nick o privi pe Fox şi ridică din umeri.

Fox asculta ticăitul lent al ceasului vechi de pe consolă. Un

cotoi cu blana mâncată de molii se gudura torcând pe la picioarele bătrânei, care erau înfăşurate în nişte şosete maro groase. Aceasta îi permise lui Nick să dea televizorul mai încet; o femeie cu înfăţişare strălucitoare şi accent american explica de ce un anumit şampon dădea părului mai mult luciu şi tonus.

— De unde o aveţi? întrebă doamna Hatton, privind fotografia.

— De la armată, doamnă Hatton.

— Arată minunat în uniformă, nu-i aşa?

Fox se uită prin jur. Mobila era jalnică, luată cu zece lire sterline toată grămada de la cine ştie ce licitaţie. Televizorul stătea pe un dulap vechi, lângă nişte fotografii înrămate, un elev pistruiat încruntându-se spre obiectiv, un tânăr în uniformă militară. Păreau să fi fost imortalizate foarte demult.

— Doamnă Hatton, fiul dumneavoastră v-a mai căutat în ultima vreme?

— Cred că e pe undeva prin străinătăţuri. Ştiţi, umblă mult, Armata îl trimite peste tot.

— Când aţi auzit ultima oară de el? întrebă Nick.

— O, îmi scrie ori de câte ori poate.

Bătrâna se ridică şi şontâcăi spre consolă, de unde luă o scrisoare rezemată în spatele unei căni cu capac. I-o întinse lui Fox. Fox privi ştampila poştei. Cape Town, 13 iulie, 1995.

— Asta e ultima veste pe care aţi primit-o de la el? întrebă ea.

— E un băiat bun, Bobby al meu, răspunse doamna Hatton, revenind cu privirea la fotografia pe care o ţinea în mână.

Fox ridică ochii spre Nick, care se bătu cu degetul în tâmplă. Se părea că doamna Hatton sălăşluia de mult în ţara celor duşi cu pluta şi nu le putea fi de prea mare folos. *„Probabil că era mai bine aşa”,* îşi spuse Fox. Să trăiască acolo, de una singură... O asemenea realitate nu-i făcea bine nimănui.

— Ştiţi cumva unde îl putem găsi pe fiul dumneavoastră, doamnă Hatton? se interesă Fox, încăpăţânându-se să facă o ultimă încercare.

Doamna Hatton mângâia drăgăstos fotografia cu degetul.

— Tare frumos mai arată în uniformă, nu-i aşa?

Când ajunseră din nou în stradă, maşina îi aştepta la locul ei, ceea ce era o mică minune. Nick se aşeză la volan, clătinând din cap.

— N-a mai auzit de el din nouăzeci şi cinci, spuse. Christoase!

— Are altele pe cap.

— Bătrâna mea locuieşte singură, în Bath. Am grijă să trec pe la ea o dată la două săptămâni, obligatoriu. Atâta lucru pot şi eu să fac.

O aşteptă să-i dea dreptate. Poate că se simţea mai bine, ştiind că-şi onora îndatoririle de fiu. Fox se gândi la mama ei. Când o văzuse ultima oară? Oricum, mai recent de 1995. Dar în fond, ea nu lupta ca mercenară în Angola, nici nu avea scuza unui cadavru răcindu-i-se în holul apartamentului.

Patruzeci şi nouă

Tocmai treceau Podul Westminster, spre nord, când sună telefonul mobil. *„Uvertura la Wilhelm Tell”. „De ce nu putea drăcia aia doar să sune şi atât, ca orice telefon normal?”* se întrebă Fox. Toate progresele astea nu erau decât nişte aiureli. Honeywell socotea că, în cinci ani, telefoanele mobile aveau să ajungă cât nişte rujuri de buze şi ar fi avut nevoie de masteratul în muzica clasică numai pentru a le face să nu mai sune.

Nick îi dădu telefonul.

— Fox, răspunse ea.

— Madeleine? Unde eşti?

Era Mills.

— Tocmai am plecat din Battersea, ne întoarcem spre secţie. Ajungem acolo cam în juma’ de oră, depinde de trafic.

— Bine. Am să-ţi vorbesc, mai spuse el şi închise.

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

Când Fox intră, Mills era în cabinetul lui. La prima vedere, eleganţa lui aristocratică părea netulburată, dar la un examen mai atent se observa că avea pungi sub ochi şi, sub bărbie, o zonă ţepoasă care-i scăpase aparatului de ras. Probabil nu auzise deşteptătorul, iar apoi trebuise să se grăbească.

Avea pe birou o ceaşcă de cafea, de o tărie de-a dreptul industrială după cum arăta, iar ziarul *„Daily Mirror”* era deschis la ultimele pagini.

— Christoase, greu mai e să fii suporter al echipei din Tottenham, spuse el, fără să ridice privirea. E ca un blestem care

te urmăreşte toată viaţa. Două luni pe an, zăresc şi eu cum arată liniştea. Şi pe urmă, iar începe sezonul.

— Au pierdut?

— Se cacă urşii în pădure? replică el, împingând ziarul în lături. Cum o mai duci în această frumoasă dimineaţă, Madeleine?

— Bine. Dar dumneavoastră, şefu'? Păreţi cam pleoştit.

— N-am nimic. Ia un loc în spaţiu.

Fox se aşeză, sorbind din a patra cafea a acelei dimineţi. Bea câte o jumătate de duzină cel puţin, înainte de masă, ca să-şi pună inima în mişcare, puţină tahicardie necesară numai pentru a rezista toată după-amiaza. Noaptea trecută îi confirmase un lucru: nimeni nu rezistă la o anchetă de crimă şi o legătură amoroasă în acelaşi timp. E prea epuizant.

— Ia uită-te la astea, o pofti Mills.

Îi împinse un dosar peste birou. Conţinea lista convorbirilor telefonice ale lui Kimberley Mason. Fusese nevoie să treacă şase săptămâni până când compania telefonică le găsise şi le imprimase.

Fox şi-ar fi dorit să le aibă în prima săptămână de investigaţii. Conform dosarului, în ultimele şapte zile din viaţa ei Kimberley Mason dăduse treizeci şi opt de telefoane; opt dintre aceste apeluri fuseseră la acelaşi număr – patru din ele, în ziua anterioară morţii. Erau încercuite cu cerneală roşie.

— Al cui e numărul ăsta, şefu'?

Mills bătea cu pixul Parker în marginea biroului.

— Telefon mobil. Pe numele de James Carlton.

— Perfect.

Se priviră. Din Camera de Incidente răsună un hohot general de râs. T.J. glumind pe seama lui Honeywell, fără îndoială.

— Nu e tocmai ceea ce ne-a spus el, nu-i aşa, şefu'?

— Nu, confirmă Mills, nu este.

— Cred c-ar trebui să mai stăm o dată de vorbă.

Mills dădu din cap. Părea îngrijorat, îşi şi vedea avansarea amânată până la Paştele Cailor.

— Va trebui să-i spun lui Kennett. N-o să-i placă.

Fox îi ghicea gândurile. Dacă James Carlton scăpa basma curată, iar Mills continua să urce scara ierarhică în Poliţia Metropolitană, într-o bună zi Kennett avea să-i fie sau prieten bine plasat, sau duşman politic neîmpăcat, în funcţie de felul

cum rezolva cazul.

— Cam subţire gheaţa, comentă Mills.

— Carlton a vrut să patineze pe ea, nu noi.

— Nu te repezi să-l judeci.

— Şi astea de-aici ce naiba înseamnă?

— Nu ştiu. Va trebui să aflăm. Uşurel, Madeleine, uşurel de tot, bine? Dacă-i dăm la cap fără nici un motiv, Kennett o să mă transfere la circulaţie în Brixton. E fundul meu în joc.

— Şi al meu.

— Şi pe deasupra, al tău mai e şi foarte drăgălaş. Deci, păzeşte-ţi-l, şi păzeşte-l şi pe al meu. Hai să aflăm ce se întâmplă şi să ne rugăm la toţi sfinţii să nu fi înfundat pe cine nu trebuie.

Fox telefona la cabinetul lui Carlton, dar o secretară îi spuse că acesta era plecat la Bruxelles şi n-avea să se întoarcă decât după weekend. Îi lăsă numărul. Când închise, se gândi la vechea zicală: în politică, o săptămână e cât un veac. Opt telefoane.

Probabil că fusese o săptămână lungă cât veacul şi în viaţa unei regine de înaltă clasă a sado-masochismului.

Cincizeci

Camden Town

Stăteau culcaţi în pat, în dormitorul de la etajul doi al casei lui din Gloucester Crescent. Se aranjase bine, îşi spunea Fox. Poate că infracţionalitatea nu renta, după părerea ei, dar Ash câştigase frumos din comerţul cu active, ceea ce însemna aproape acelaşi lucru. Nu lipseau decât violenţa şi hainele ponosite.

Îşi plimbă o mână peste pieptul lui, neted şi fără păr ca al unui băieţandru. Cum reuşise să se infiltreze atât de repede în viaţa ei? Ea în nici un caz nu dorise una ca asta.

Asculta sunetele nocturne ale oraşului, traficul de pe Parkway, sirena unei ambulanţe, duruitul îndepărtat al unui tren, şi – era obsedată de Kimberley Mason. La fel ca toţi ceilalţi membri ai brigăzii, Fox fusese convinsă că prinseseră autorul la arestarea lui Gary Bradshaw. Acum nu mai era tot atât de sigură. Iar acest gând o făcea să piardă nopţile.

„De ce îl sunase Kimberley Mason pe James Carlton de opt ori,

în săptămâna de dinaintea morţii?” Nu părea deloc relaţia de tip profesional la care făcuse aluzie Carlton. Prostituatele, chiar şi specialistele de înaltă clasă ca Kimberley, nu hărţuiau propriii clienţi. Verificase prin H.O.L.M.E.S; atât Rhiannon, cât şi Bradshaw însuşi menţionaseră un alt bărbat pe care Kimberley şi-l declara amant. Chestiunea asta trebuia să se lămurească, într-un fel sau altul. În instanţă, indiferent de concluzie, avocatul lui Bradshaw avea să fie într-al nouălea cer. Fără discuţie, îi servea cazul pe tavă.

— La ce te gândeşti? o întrebă Ash.

Fox crezuse că dormea.

— La nimic, minţi ea.

Ash o cunoştea deja prea bine ca s-o creadă.

— Rezolvi un caz, Holmes?

— Poate.

— Omul împuşcat în Tottenham?

— Nu, pe ăla ştim cine l-a omorât.

O aşteptă să continue, dar Fox îşi impusese să nu discute niciodată, cu nimeni din afara poliţiei, despre cazurile ei.

— Vrei să-mi povesteşti, sau mă obligi să zac aici, ascultând cum îţi zăngănesc rotiţele creierului?

„Mă rog”, îşi spuse ea, *„poate că măcar o dată mi-ar face şi mie bine să vorbesc cu cineva.”*

— E un caz care stă în suspensie, îşi auzi propria voce începând să spună. A fost o crimă destul de bizară şi am reţinut un suspect. Dar, între timp, am mai descoperit câteva lucruri care nu se prea leagă.

— Şi dacă-mi spui despre ce e vorba încalci Legea Secretului de Serviciu?

— Victima era prostituată, specializată în sado-masochism... a fost găsită strangulată, în propria cameră de tortură.

— În propria ei *ce*???

— A apărut în toate ziarele.

— Probabil că eu eram încă în Hong Kong, spuse Ash, întorcându-se spre ea, rezemat într-un cot. Cred că a făcut senzaţie pe prima pagină.

— Detaliile nu le-am dezvăluit. Şi-n plus, cineva din familia regală a făcut o poznă în weekend-ul ăla, nu ştiu, a fost prins sugând degetele de la picioarele cuiva sau a căzut de pe un ponei de polo, chestiile obişnuite. A împins ştirile despre crimă

din pagina întâi a ziarului *„Evening Standard”* până pe pagina a treia.

— Ciudată viaţă mai ai, Madeleine.

— Mie-mi spui?

— De-asta ţi-ai adus cătuşele acasă?

— Cred că mi-a stârnit curiozitatea.

N-o încercaseră decât o dată. Un experiment interesant, dar cam prea incomod ca să-şi facă din el un obicei.

— Deci, cum s-ar spune, a fost o temă pentru acasă.

Fox zâmbi în întuneric.

— N-a părut să-ţi displacă.

— Toţi avem fanteziile noastre. Tu trebuie să ştii mai multe decât mine despre psihologia situaţiilor ăstora. Poliţistă fiind...

— Oare? Nu ştiu ce să spun. Am de-a face cu omoruri în fiecare zi, dar n-am reuşit să înţeleg cum poate ajunge cineva în stare să ia viaţa altcuiva.

Ash tăcu mult timp, iar Fox credea că adormise din nou, când spuse pe neaşteptate:

— Un prieten de-al meu se ţine de sado-masochism.

— Un prieten de-al tău.

— Mda. Coleg la bancă. Un prieten adevărat. Iar pentru mine ăsta nu e un eufemism.

Fox râse:

— Okay.

— Se numeşte Michael. Gay ca bătrânul Paris şi are nişte gusturi foarte perverse. Acu’ două săptămâni, s-a dus la un club de sado-maso.

— Şi-ţi spune el ţie toate astea?

— Mda. Nu pare să-l deranjeze. Mergem la un bar, vinerea după lucru, bem împreună, el ne dă clasă la toţi. Şi dă totul pe gură. Complet extravertit.

— Şi ce fel de lucruri îţi povesteşte?

— De pildă, despre clubul unde a fost săptămâna trecută. Nu ştiam, dar e clar că au un cod vestimentar foarte strict.

— Cum adică, nu poţi intra fără cravată?

— Nu poţi intra *fără* a fi legat. Oricum, trebuie să ai un costum care să simbolizeze imobilizarea. Aşa că Mike şi un prieten de-al său gay apar, Mike cu o zgardă la gât, în patru labe, şi amicul ţinându-l de lesă. El e deja ofticat pe Babycham sau nu ştiu ce şi i se pare că vede pe cineva din personalul casei, o fată, flagelând

clienţii la perete. Aşa că se gândeşte că i-ar plăcea să încerce. Îşi pune lanţurile şi trece la biciuit. Pe urmă, întoarce capul, o vede pe fată bând în celălalt capăt al barului şi-şi dă seama că îl biciuia altcineva, o persoană complet necunoscută, pe care nu putea nici măcar s-o *vadă.* Atunci şi-a dat seama că intrase până peste cap.

— Unde e localul ăsta?

— Nu ştiu. Undeva în Islington.

În Islington. Pe terenul lui Kimberley Mason.

— De ce? o întrebă Ash. Vrei să te duci şi tu?

— Nu, nu mă atrage. Nu sunt chiar atât de curioasă.

„Mincinoaso, mincinoaso!”

Îl lăsă să facă din nou dragoste cu ea, dar îi era greu să se concentreze. Mintea îi stătea tot la ciudata viaţă şi moarte ale lui Kimberley Mason, la registrele telefonice şi la fanteziile altora.

Cincizeci şi unu

Islington, sectorul N1

Clubul se numea *„The Domination” (Naţia Dominatoare).* Consta din patru niveluri, fiecare mai dur decât cel anterior. La parter se afla un salon cu bar, unde o fată cu aspect de vampă îmbrăcată în piele neagră servea Coca-Cola şi suc de portocale. Fox avu prima surpriză: băuturile alcoolice erau strict interzise. Pe o pancartă de deasupra barului scria: *„Bătaie, nu beţie”.* Regula avea umor şi, probabil, rostul ei. Dacă aveai încredere să te laşi în voia cuiva înarmat cu un bici din piele împletită, era mai bine să fii sigur că n-avea minţile aburite de alcool.

Fox hoinări prin arcade victoriene mucegăite, ziduri de cărămidă netencuită şi ţevi ale instalaţiilor vizibile pe tavan, un labirint subteran de vampe, monştri şi regine ale sclipiciurilor; un bărbat cu pieptul gol, pielea plină de tatuaje şi părul fixat în formă de coarne; un preot în sutană de latex negru; o călugăriţă cu mască de gaze. Oriunde se uita, vedea piele, tatuaje, buze şi sfârcuri perforate, cauciuc cu aspect umed şi ruj negru. Şicul torturii.

Fox îşi cumpărase o pelerină cu glugă de la un magazin de specialitate din Camden şi-i tăiase două fante pe şolduri, lăsând

să i se întrezărească ciorapii negri în timp ce mergea. Destul de pudică pentru a-şi păstra anonimatul, destul de îndrăzneaţă ca să-i impresioneze pe portari. Îşi ţinea gluga coborâtă peste faţă. Se zări în oglinda din spatele barului; arăta sinistru.

Îşi simţea inima bubuind între coaste. Se întrebă ce-ar fi făcut dacă vedea vreo cunoştinţă. *„O, bună ziua, domnule comisar, sunt aici sub acoperire. Şi dumneavoastră?”* începu să coboare scara şi avu un şoc puternic când văzu un chipiu din uniforma Poliţiei Metropolitane. Dar nu făcea decât parte dintr-un alt costum, îşi dădu ea seama, observând corsetul de plastic ca gălbenuşul de ou al fetei.

La următorul nivel domnea aceeaşi atmosferă de subterană, cu pereţi nezugrăviţi şi becuri roşii sub un tavan negru. Din boxe bubuiau acordurile formaţiei Metallica. Lângă un perete se afla o vitrină mare, conţinând un sortiment întreg de biciuri împletite şi echipamente de imobilizat. În colţ, o fată stătea aplecată peste un scaun, cu chiloţii albi traşi jos de amantul ei, care îi şuşotea la ureche printre loviturile de palmă ce-i lăsau urme roşii pe pielea albă. Asistau câţiva spectatori.

Fox era surprinsă. Atmosfera părea veselă, deloc intensă.

Oamenii glumeau şi râdeau, ca şi cum s-ar fi aflat într-un loc familiar.

Al treilea nivel nu mai era la fel de vesel, aici fiind mai puţini oameni, numai amatorii serioşi. Se simţea un miros ciudat, ca de mucegai şi tămâie, plutind prin aer. Un bărbat cu pantaloni de cauciuc şi vestă în talie era legat cu lanţuri într-un jug, unde o negresă în corsaj strâns pe trup îl bătea cu un bici peste fesele goale. Şocată, Fox îşi dădu seama că de fapt femeia era bărbat. *„Tăticule”,* spuse ea în gând, *„fetiţa ta îşi face astă-seară educaţia”.* Chiar şi la treizeci şi patru de ani, nu era prea bătrână ca să înveţe.

Ultimul nivel era pentru jucătorii hardcore, cu un cabinet medical şi o sală de tortură complet echipată. Trecu prin dreptul unei boxe unde un bărbat între două vârste, îmbrăcat în piele neagră, fusese legat la gură şi la ochi şi lăsat să atârne în lanţuri. Omul mormăia şi se zbătea, părând să savureze seara de vineri.

În fundul sălii era o mică scenă, luminată de un spot roşu, o hrubă înălţată, extrasă de cine ştie ce mână gigantică dintr-o cameră medievală de tortură. Pe scenă se vedea o cruce de lemn, cu curele de piele prinse pe cele patru braţe, un stâlp al

infamiei şi o masă de tortură, după câte se părea, suspendată oblic, astfel încât să poată fi văzută de pe ringul de dans.

În faţa scenei, pe o tablă neagră, erau scrise cu cretă şi subliniate *„NUME PENTRU BICIUIT.”* Dedesubt, mai mulţi bărbaţi şi femei îşi mâzgăliseră numele, oferindu-se pentru acest privilegiu dubios.

Chiar în acel moment, pe scenă se găsea un cuplu. Amândoi erau goi, cu excepţia unor jartiere negre. Femeia îl lăsase pe bărbat s-o răstignească pe masa de tortură, cu gleznele şi încheieturile mâinilor legate în chingi de piele.

Ochii lui Fox, însă, nu erau atraşi de scenă, ci de bărbatul care stătea chiar dedesubt, îmbrăcat în piele neagră cu ţinte. Avea pieptul gol, lăsând să i se vadă pielea foarte albă şi mult păr negru. Fox îl recunoscu pe vânzătorul de la magazinul pornografic din Brewer Street. Ajutorul Lilei Mahmoud. Îşi scotoci memoria, în căutarea numelui.

— Bună, Ray, îl salută ea.

Fusese nevoită aproape să strige, peste bubuiturile bas ale muzicii, altă piesă cu Metallica. Îşi lăsă gluga pe spate. Nu se aşteptase s-o recunoască. Îşi unsese părul cu gel şi îşi aplicase ruj şi fard de ochi negre.

— Te ştiu de undeva? întrebă tânărul.

— Din Brewer Street. Am venit s-o chestionez pe şefa ta, Lila.

— Futu-i mama mă-sii. Şi ce cauţi aici?

Fox nu-i răspunse. Ridică privirea spre scenă.

— De ce fac oamenii aşa ceva? întrebă ea.

Ray tăcu. În sex-shop arătase jerpelit, o pierdere de timp, dar aici, cu centura de piele bătută în ţinte, părea mai trist însă şi puţin mai sinistru.

— Credeam că l-aţi prins pe tipul după care umblaţi, spuse el.

— Nici nu ştiu, Ray. L-om fi prins, oare?

Pe masa de lemn din mijlocul estradei ardea o lumânare mare, roşie. Bărbatul o ridică şi o ţinu mult timp dreaptă deasupra trupului culcat al partenerei sale, apoi o înclină încet într-o parte. Femeia începu să se foiască, miorlăind, în timp ce ceara fierbinte i se scurgea pe tors, unde se răcea rapid, lăsând dâre roşii ca sângele peste coaste. Fox se gândi la trupul mort al lui Kimberley Mason. Dintr-o dată, i se uscă gura. Nu mai putea înghiţi.

Privi în jur, spre feţele din mulţime. Spectatorii erau captivaţi

de priveliştea din faţa lor, cu chipurile imobile şi ochii strălucitori, hămesiţi. Atmosfera din club devenise intensă. Mâinile lui Fox tremurau. Îşi termină paharul şi îl lăsă jos.

— Kimberley venea vreodată aici? întrebă ea.

Ray ridică din umeri:

— Tot timpul.

— Ai văzut-o vreodată aici?

— Ascultă, ce vrei de la mine?

— Nu ştiu. Ce-ai putea să-mi spui?

Tânărul o măsură cu privirea de sus şi până jos, studiindu-i pelerina, pantofii cu tocuri cui, ciorapii negri.

— Ar trebui să fii atentă, o preveni el.

— La ce anume?

Ray Pratt îşi roase buza.

— Pare să te frământe ceva, observă Fox.

— Doar nu crezi că-i eram client?

— Nu, nu cred. Eşti gay, nu-i aşa?

Ray nu păru surprins că îl deconspirase.

— Ai fost prieten cu ea, aşa-i? continuă Fox.

O încercare la nimereală, o simplă intuiţie, nu ştia nici ea sigur.

— Cât de multe v-a spus Lila?

— Nu ne-a vorbit decât despre Gary.

— Şi despre celălalt, nimic?

— Care celălalt?

— Zicea că aveau să se căsătorească, zâmbi Ray, mulţumit că ştia lucruri pe care nu le mai cunoşteau şi alţii. Obişnuia să-mi spună unele chestii despre care nu mai vorbea cu nimeni. Nici chiar cu Lila.

— De ce?

— Fiindcă eram singurul cunoscut al ei care nu voia nimic de la ea.

Bărbatul de pe scenă retrăsese din nou lumânarea, iar Fox îşi dădu seama, cu o limpezime neaşteptată, că nu el era stăpân pe acea coregrafie întortocheată. Ochii lui nu urmăreau drumul intens al cerii care se răcea, ci fixau atenţi faţa femeii; iar când durerea devenea prea puternică, ridica puţin lumânarea şi aştepta până când ceara se răcea, înainte de a începe din nou. Femeia era cea care controla mâna torţionarului.

Sesiunea luă sfârşit. Omul desfăcu legăturile şi amândoi

trecură grăbiţi în spatele scenei, să se schimbe. Părăsiră estrada în aplauze, ca o formaţie de club terminându-şi numărul.

O femeie îmbrăcată cu o pereche de bikini din piele neagră strigă primul nume de pe tablă. O altă femeie, din asistenţă, se urcă pe scenă, unde prima o dezbrăcă fără ceremonie şi o legă de stâlp.

— Cine era acel bărbat? întrebă Fox.

Când Ray nu-i răspunse, adăugă:

— Poate că-l inventase.

— Nu, era adevărat. Mi-a spus până şi cum îl chema.

Fox îşi ţinu respiraţia.

— Îmi spui şi mie?

Ray râse.

— Nu mai ţin minte. Nici n-am fost prea atent. A zis că lucra în guvern, sau cam aşa ceva.

— Nu cumva James Carlton?

Tânărul ridică din umeri.

— Ţi-am zis, nu mai ţin minte.

Minţea. Se aplecă mai aproape:

— După ce i s-a întâmplat, chiar crezi că am chef să vorbesc despre asta?

Fox nu stătu să asiste la biciuiri. *„Ai văzut una, le-ai văzut pe toate”,* îşi spuse ea, în timp ce se urca în maşină. Mâinile îi tremurau pe volan. Spectacolul fusese puţin cam prea hardcore pentru gusturile ei. Se întreba cât de mulţi dintre oamenii de-acolo avea locuri de muncă civilizate, chiar şi căsnicii şi familii, cu vieţile ordonate forţat în compartimente separate, izolate steril între ele, la fel ca viaţa lui Kimberley Mason.

De ce o făceau? *„Există oameni cărora le place să se joace cu drogurile”,* îşi spuse ea, *„la fel cum alţii sar din avioane sau de pe poduri şi spun că se recreează."* Şi mai erau unii oameni cărora le plăcea să aducă în viaţa lor sexuală acelaşi apetit pentru durere şi pericol. Poate că fusese prea simplu, prea comod, să-l considere pe Gary Bradshaw ucigaşul, aşa cum spusese şi Nick Crawford. Poate că încă nu scormoniseră în trecutul subteran al lui Kimberley Mason destul de adânc pentru a descoperi adevărul.

Cincizeci şi doi

Jos, lângă Podul Hungerford, vagabonzii şi vitregiţii sorţii se pregătesc să petreacă încă o noapte în ganguri urât mirositoare, ghemuiţi în saci de dormit murdari. Tuse nocturne răsună cu ecou pe sub arcada veche de cărămizi. O şalupă de patrulare a poliţiei trece pe Tamisa, sirena unui vapor mugeşte jalnic peste ape. Deasupra pe pod, răsună paşii unui funcţionar grăbit să prindă trenul spre casa lui confortabilă din Woking, Guildford sau Basingstoke.

Un tren de navetişti trece podul, ca un contrapunct bas pe lângă fluierul ascuţit la care cântă un adolescent fugit de-acasă, tapând de mărunţiş pasagerii întârziaţi.

Umbrele dickensiene sunt presărate cu butelii goale de spray, seringi sparte şi sticle Woodpecker de plastic goale, peste care pluteşte duhoarea de alcool metilic şi urină. Un câine maidanez latră la capătul unei funii destrămate, iar un beţiv prăvălit alături strigă şi gesticulează spre un duşman numai de el văzut.

Bob Hatton stă chircit într-un pat încropit din ziare şi cartoane, însă chiar şi aici, printre drogaţi şi boschetari, e tot un proscris. Ceilalţi îl privesc, postând sticla între ei, schimbând priviri tăcute, căci până şi ei se tem. Un felinar de stradă solitar îi luminează chipul adormit, dându-i o înfăţişare satanică. Pe sub pulovărul verde din armată, Hatton strânge în mână un pistol automat, aceeaşi armă cu care l-a omorât pe Dennis Thorpe.

Creierul i se foieşte ca o vietate subterană palidă, expusă la lumină. Inamicii sunt în jurul lui, pretutindeni, iar Hatton, în paranoia sa, ştie că e vulnerabil chiar şi aici, printre copiii nopţii. Are nevoie de o casă sigură, de unde să-şi lanseze următoarea fază a misiunii sinucigaşe. Îl stăpâneşte nebunia. Acum, contactul cu realitatea a devenit precar ca drumul unui om rătăcit printr-un deşert vast şi fără puncte de reper.

Este în acelaşi timp geniu şi nebun, idiot şi savant, s-a distribuit pe sine însuşi în rolul principal al unui coşmar kafkian pe care numai el poate să-l viseze. Coborârea până în acest punct a fost lentă, dar sigură şi, cel puţin în sensul ăsta, el şi James Carlton şi-au îngemănat destinele, fiecare mergând pe drumul propriu, o călătorie lungă şi deznădăjduită spre tenebre.

Fox zăcea în întuneric, perfect trează. În dormitorul ei era cald, aşa că azvârlise în lături aşternutul, dar de fiecare dată

când aţipea se trezea cu o tresărire, spasmele muşchilor de la mâini şi de la picioare zgâlţâind-o până se deştepta complet. În cele din urmă, renunţă la orice încercare de a mai adormi şi se dădu jos din pat, pentru a-şi face o cafea. Luă nişte hârtii din servietă şi lucră până după patru dimineaţa, când în sfârşit o fură un somn adânc, dar neodihnitor, pe canapea.

Cincizeci şi trei

Camden Town

Se întâlniră la o cină târzie, într-un local italian de pe Parkway. Pe masă era o sticlă cu vin roşu, australian, iar Ash turnă în pahare. Părea nervos şi nu se atinsese de cannelloni. Conversaţia şchiopăta.

„A sosit momentul”, îşi spuse Fox. *„Ei bine, n-are decât.”* Trăiseră împreună doar câteva săptămâni, nu însemnase nimic.

— Am ceva să-ţi spun, începu el.

— Eşti căsătorit.

Era o glumă, dar Ash nu râse. O privi doar, peste buza paharului.

— Futu-i, murmură Fox.

— Ascultă-mă până la capăt. E complicat.

Fox îşi împinse farfuria la o parte. Îi pierise şi ei pofta de mâncare.

— Ba nu e complicat deloc, e foarte simplu. Ar fi trebuit să-mi spui.

Nu se simţea revoltată, nici înşelată. Doar dezamăgită. Ceea ce era o nebunie, pentru că oricum nu intenţionase să ajungă foarte departe cu el.

— Ne-am despărţit chiar înainte de plecarea mea din Hong Kong. Ea a rămas acolo. Am crezut că se terminase.

Ridică din umeri.

— Ea mi-a spus că se terminase.

— Iar acum, a venit după tine.

— Dacă n-ar fi vorba decât de noi doi, mi-aş vedea bucuros de viaţa mea. Dar avem doi copii. Un băiat şi o fată. Aici încep să se complice lucrurile.

Fox se gândi la Ginny şi Ian. Mare curvă mai putea fi şi viaţa

asta.

— Câţi ani au?

— Şapte, şi patru, răspunse el ridicând din umeri neputincios.

— Înţeleg.

— Ea a fost cea care a vrut să ne despărţim. Acum, vrea să fim din nou împreună.

— Iar tu ai spus da.

— E singura soluţie ca să rămân cu copiii mei. Cum aş putea primi custodia? Muncesc câte douăsprezece ore pe zi.

„Mă rog, Madeleine, oricum nu ţi-ai dorit niciodată o relaţie pe termen lung. E cea mai simplă ieşire. Mai bine acum, înainte de a începe amândoi să aşteptaţi prea multe unul de la celălalt. A fost distractiv, e mai bine să rămână aşa.”

— De ce nu mi-ai spus?

— Tu de ce nu mi-ai spus că eşti poliţistă?

— Fiindcă m-am temut că mi-aş compromite şansele, răspunse ea. Şi pentru că nu voiam să fim împreună decât o singură noapte.

— Din aceleaşi motive nu ţi-am spus nici eu că sunt căsătorit.

O lungă tăcere. Începea o luptă, între minte şi inimă.

— Ascultă, când începi prin a-i ascunde cuiva ceva... cu cât trece mai mult timp fără să-i spui adevărul... cu atât devine mai greu.

— E-n regulă, spuse ea, dar nu era deloc în regulă, pentru că nu-şi putea descifra deloc sentimentele. Avea un nod în gât, cât o minge de golf. Căcat.

— Poate că e mai bine aşa, continuă Ash. Nimic nu intervine între tine şi serviciu, nu?

— Ce ciudat. Ştiam că tot trebuia să ne despărţim la un moment dat. Numai că nu voiam ca momentul acela să fie azi.

— Nici eu.

Se aplecă spre ea, punându-şi mâna peste a ei.

— Poate că am mai putea totuşi să ne vedem...

Fox îşi retrase mâna.

— Nu, mulţumesc. Eu, una, n-aş avea nimic împotrivă, însă n-ar fi corect faţă de soţia şi copiii tăi.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară.

Luându-şi geanta pe umăr, Fox puse nişte bani pe masă.

Insistase asupra unui lucru. Întotdeauna, să achite consumaţia

pe din două.

— Nu e nevoie să pleci.

— Nu mai mi-e foame, răspunse ea şi ieşi grăbită.

Nu mai avea încredere în sine însăşi. Trecuse mult timp de când nu mai plânsese pentru un bărbat, sau pentru oricare alt motiv, în fond. Nu voia să înceapă tocmai acum.

Cincizeci şi patru

Mama ei locuia într-un sat din sud, cam la o jumătate de oră de drum cu maşina. Înainte de a pleca, Fox spălă capota, scutură mochetele, aruncă ambalajele de Mars şi cutiile de mâncare la pachet care zăceau pe jos în spatele scaunului de lângă volan. Nu ştia ce anume o îndemna s-o facă. Nu-i mai păsa de părerile mamei sale.

Şi totuşi...

Pe drum, se gândi la cele două dosare care o aşteptau pe birou, în Hendon Road. A doua zi, James Carlton urma să revină la Londra şi, poate, reuşeau să rezolve ultimele detalii din cazul *DOAMNEI ÎNTUNECATE,* după care avea să poată dormi şi ea omeneşte noaptea, fără să-şi mai facă griji dacă nu cumva Gary Bradshaw fusese arestat pentru o crimă pe care de fapt n-o comisese. Mai mult o preocupa cazul Bob Hatton, *„Operaţiunea Action Man”,* cum îl botezase T.J., în urma unui capriciu. Dacă se mai afla la Londra, Hatton prezenta un pericol de moarte.

Nu spera decât că n-aveau să mai moară oameni.

Lângă Famborough, Surrey

Mama ei era în grădină, cu mâinile delicate protejate de mănuşi contra elementelor lumeşti cum era pământul. În rugii de mure din apropiere cânta o pitulice. Bătrâna era o femeie frumoasă, fusese frumoasă şi în tinereţe, *o partidă,* cum ar fi spus soţul ei. Avea pielea încă remarcabil de curată pentru o femeie de vârsta ei, tonul său trandafiriu, de englezoaică, fiind apărat de soarele după-amiezii de o pălărie de paie cu boruri largi.

Păru uimită să-şi vadă fiica, deşi Fox îi telefonase de dimineaţă ca s-o anunţe că venea.

— Madeleine! exclamă ea. Ce bine-mi pare că te văd!

Îi dărui un sărut apatic pe obraz şi făcu un pas înapoi, pentru a-şi examina fata cu expresia critică a unei artiste rezonabil de mulţumite de creaţia ei, dar care totuşi consideră că nu i-a ieşit perfect.

— Vrei un ceai?

— Da, răspunse Fox, ar fi excelent.

Se aşează în grădină, pe un scaun de răchită, privind straturile şi rondurile de flori, cu abundenţa lor de pansele şi petunii. Mama ei îşi descoperise spre apusul vieţii acea pasiune pentru grădinărit. Îşi petrecuse toată existenţa muştruluind oamenii în stilul ei calm şi ordonat, iar acum, când nu mai avea pe nimeni în preajmă, luase în primire Natura.

Bătrâna aduse ceaiul pe o tavă şi-şi scoase pălăria de paie, împingându-şi înapoi şuviţele lungi de păr auriu încărunţit.

— Cum o mai duci?

— Bine, îşi auzi Fox vocea minţind cu neruşinare, deşi mama ei n-avea de unde să ştie.

Se întrebă ce-ar fi făcut dacă-i spunea adevărul, dacă îşi deschidea într-adevăr inima în faţa ei. De când se ştiau, n-o făcuse decât o singură dată, la moartea tatălui său, după boală. Îşi mai amintea şi acum. Mama ei o privise de parcă şi-ar fi pierdut controlul vezicii urinare în casa parohială. *„Vino-ţi în fire, Madeleine!”* se răstise ea. *„Tatălui tău nu i-ar plăcea să te vadă în halul ăsta!”*

— Mai alergi după ambulanţe? întrebă cu voce dulce bătrâna.

La asta nu prea avea ce să-i răspundă, aşa că schimbă subiectul.

— Ai auzit de Ginny? întrebă ea.

Cea mai bună apărare, din câte se spunea, era atacul. Se întrebă cât de multe îi spusese Ginny mamei lor despre aventurile soţului ei.

— Am vorbit ieri la telefon.

— Ai trecut pe la ea?

— Va veni aici, dacă are nevoie de mine.

Fox se aşteptase la un asemenea răspuns, dar o lovi totuşi ca un şoc fizic. Era tipic pentru mama lor. Parcă ar fi fost una dintre acele vietăţi marine care-şi depun icrele şi pleacă imediat, ca şi cum aducerea lor pe lume ar fi fost ultima ei responsabilitate.

— Cred că i-ar fi plăcut să-i faci o vizită.

— Draga mea, ştii că nu pot conduce maşina. Pentru mine, e înfiorător de dificil.

— Îmi închipui că în perioada asta e destul de necăjită.

— Nu prea am ce face, teamă mi-e. Sunteţi mari, de-acum. Unele probleme trebuie să vi le rezolvaţi singure.

Fox privi vrăbiile care se jucau pe peluză. *„Scorpie!”* spuse ea în gând. *„Nici nu ştiu de ce-am venit. Nu înţeleg cum te-a putut suporta tata.”*

— Dar tu, scumpo? Vreun soţ la orizont?

— Câţiva, dar toţi aparţin altor femei.

Un zâmbet pervers. Apoi:

— Bravo ţie. Eşti singura care a avut vreodată un dram de minte.

Era o replică uluitoare, ultima pe care s-ar fi aşteptat s-o audă de la mama ei. În momentul următor, înţelese: *„Cât de mult ne asemănăm, noi două! Ambele suntem nişte singuratice, scorţoase, ştiindu-le numai pe ale noastre, fără nici o afinitate pentru relaţiile de durată cu bărbaţii.”*

Era un soi de epifanie şi o îngrozea, aşternând un nor negru peste după-amiaza caldă de august. *„Devenim ceea ce urâm”,* îi spusese cineva odată. *„O, da.”* replicase ea în gând, *„dar mie n-o să mi se întâmple niciodată asta.”*

Şi totuşi, într-un fel, i se întâmplase.

Probabil că mama ei îi văzuse expresia de pe faţă.

— Te simţi bine, draga mea? o întrebă.

— Da, răspunse Fox. Mă simt foarte bine.

Guildford

Carrie nu avea o vechime suficient de mare la postul de radio ca să se califice pentru concediu de maternitate şi, în plus, spunea ea, administratorul postului făcea ca toţi dracii că directoarea sa comercială îşi făcuse de cap cu un coleg. Faptul că se căsătoreau nu avea nici o importanţă. Carrie îşi dăduse demisia, cu promisiunea vagă că urma să fie avută în vedere pentru o altă funcţie, peste vreo doi ani, când copilul creştea destul de mare ca să fie dat la creşă.

Aşa că renovarea casei din Compton căzu în sarcina ei. Cu instinctul de pasăre care-şi căptuşeşte cuibul în plin avânt, Carrie începu să zugrăvească pereţii camerei pentru copil.

Fox o găsi pe scară, îmbrăcată cu o cămaşă veche de-a lui Stephen, care-i ajungea până aproape de genunchi. Avea în păr şi pe faţă stropi de zugrăveală, ca nişte mici pistrui albi. În timp ce Carrie lucra, Fox se duse în bucătărie să pregătească un ceai. Peste câteva minute reveni cu două căni de PG Tips şi le puse pe o masă cu capre, în colţul camerei, printre bidinele, cutii de vopsea şi sticle cu terebentină.

Privindu-şi prietena, Fox simţi un junghi de invidie. Arăta atât de fericită. Nu avea decât un singur lucru la care să se gândească – la copilul ei. Încă nici nu începuse să se vadă măcar, nu avea greţuri dimineaţa, era în extaz de fericire. Norocoasă afurisită.

Inevitabil, Carrie începu imediat să vorbească despre sarcină, despre expediţiile după cumpărături la Mothercare, despre vizitele la doctor pentru controale.

— Ştii ce sex are? o întrebă Fox.

Carrie se opri şi-şi înmuie bidineaua în cutia cu vopsea pusă în echilibru pe ultima treaptă a scării de lemn.

— Mi-am făcut o ecografie săptămâna trecută. E băiat. Deci, vom avea un băiat şi o fată.

— Stephen ştie?

Dădu din cap:

— E în al nouălea cer.

— Excelent.

Fox se simţea pierdută, în mijlocul acelei atmosfere casnice. Mai în largul ei printre pete de sânge decât de zugrăveală, mai familiarizată cu câmpurile infracţionale decât cu camerele pentru copii. Aceasta era o faţetă a caracterului ei cu care se mândrea. Pe de altă parte, ştia că o pierdea pe Carrie ca prietenă, că rolul ei de confidentă a lui Carrie era preluat de Stephen, cum se şi cuvenea, probabil. Dar, atunci, ei ce-i mai rămânea?

— Stephen e atât de bun cu Daisy, spuse Carrie, simţind încotro bătea conversaţia. Va fi un tată minunat.

„Mai bun decât al lui Daisy, oricum”, reflectă Fox, *„deşi aşa ceva n-ar fi fost deloc greu, cu condiţia să nu-i iasă voma pe nas şi s-o bată mai des decât o dată pe lună.”* În ce porcării erau în stare să se bage femeile. Pentru puţină dragoste, pentru un umăr lângă care să se cuibărească noaptea, pentru sex.

— Îţi place? o întrebă Carrie.

— Ce anume?

— Îţi place culoarea? Albastrul părea prea banal. De-asta am ales verdele ăsta discret. E mai odihnitor. Te duce cu gândul la mare.

— E minunat.

Se simţea ruptă de realitate, într-un chip straniu, ca şi cum ar fi privit în lumea lui Carrie printr-un geam. Putea să audă şi să vadă tot ce se întâmpla în cealaltă parte, dar îi lipsea contactul direct. Poate că nici măcar nu înţelegea cu adevărat. În schimb, era pierdută într-o lume de ea însăşi aleasă, oscilând între universul diurn al morţii şi al haosului şi cel nocturn, unde înhăţa crâmpeie de fericire cu bărbaţi inaccesibili.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Carrie.

— Ba nu ştii deloc.

— În unele momente, te uiţi la mine cu o anumită expresie. Crezi că am făcut o nebunie, nu-i aşa? Măritându-mă cu Stephen.

— Nu, în nici un caz nu mi se pare o nebunie.

O minciună sfruntată.

— Totul va fi bine, Maddy. Cinstit. A fost soluţia ideală pentru mine.

— Ştiu, răspunse Fox, dându-i cana cu ceai.

Carrie puse bidineaua în echilibru pe cutia cu vopsea, luând recunoscătoare ceaiul.

Fox se aşeză pe un bidon întors cu fundul în sus. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— De ce nu mi-ai spus, Carrie? Despre Ash.

Carrie tăcu mult timp, fără s-o poată privi în ochi. În cele din urmă, mormăi:

— Rahat.

— Ştiai.

— La soţia lui te referi?

— Exact.

Prietena ei studie peretele – cu concentrarea lui Michelangelo examinându-şi o capodoperă în lucru.

— Stephen a spus să nu mă amestec.

— Stephen.

O tăcere seacă. În cele din urmă, Carrie riscă să-i arunce o privire peste marginea căniii.

— Nu merge?

— Finito.

— L-ai lăsat?

Fox clătină din cap:

— S-a întors nevastă-sa.

— Credeam... Stephen a spus că totul se terminase.

— Ba nu, *„totul”* înseamnă un divorţ. O despărţire e doar o pauză de reculegere.

— Aşa a spus el?

— Nu, a spus că-şi iubeşte copiii şi vrea să se întoarcă la ei. Iar eu nu mă consider o japiţă care să le uzurpe tatăl.

Carrie îşi muşcă vorace buza de jos.

— Nu prea ai noroc la bărbaţi, aşa-i?

— Norocul şi-l face omul cu mâna lui, cred.

Ridicând din umeri, Carrie rămase cu privirea spre podea. În după-amiaza aceea pierduse ceva. O încredere de-o viaţă, poate.

— Sper ca, la sfârşit, să iasă bine, spuse ea în cele din urmă.

— Da, răspunse Fox, şi eu sper.

PARTEA A PATRA

Unica şi suprema plăcere a dragostei se află în certitudinea demonilor care ne împing să facem rău.

Baudelaire

Cincizeci şi cinci

Votarea se încheie devreme, la trei şi jumătate. După ce-şi făcu datoria, Carlton plecă de la Cameră. În timp ce-şi croia drum prin aglomeraţia orei de vârf, începu să se lupte din nou cu perspectiva demascării, care acum devenise iminentă. Detectiva aceea îngrozitoare din brigada de omucideri îi telefonase iar, vrând să-i vorbească. Încercase s-o amâne, dar femeia insistase. Urma să vină în aceeaşi seară, la ora opt. Carlton îl sunase pe Kennett, dar acesta era la o conferinţă pe teme de poliţie, în Paris sau Geneva sau cine ştie pe unde.

De ce-şi lăsase viaţa să scape aşa de sub control? Şi-o ţinuse în frâu atâţia ani. Cum se întâmplaseră toate astea?

„Poate că m-am îmbolnăvit de propria ambiţie”, îşi spuse el. *„Ce mijloc mai practic de a te distruge singur poţi avea, decât cu ajutorul propriilor secrete? Sau, poate, m-am săturat de minciuni şi nimic mai mult.”* Până şi teroarea şi deznădejdea pe care le

simţeau acum erau de preferat în locul unei vieţi fără sentimente, fără nici un fel de senzaţii.

„Mi-am trăit viaţa numai din motive strâmbe; am căutat aparenţele în locul devotamentului, am simulat dragostea fără pasiune, serviciul public fără omenie. Locurile acelea goale, unde ar fi trebuit să se afle sentimentele, le-a umplut sexul. Şi uite unde-am ajuns.

Autopsia ar putea să continue la nesfârşit. Adevărul este că, de-acum, am abandonat controlul asupra propriului destin, sunt un spectator al tragediei mele personale. N-are nici un rost să mă auto-învinuiesc. Singura justificare ar fi existenţa unei căi de ieşire, şi nu am nici una. Nu pot decât să asist şi să mă întreb ce dezastre se mai apropie."

Hampstead

Când ajunse acasă, găsi pe masa din hol o scrisoare.

„James,

M-am hotărât să te părăsesc. Te rog, nu te preface că ai fi şocat. Căsnicia noastră a luat sfârşit de mai mult timp. Deocamdată, am să stau la mămica şi tăticul. Diana a venit cu mine. În continuare, îi vom lăsa pe avocaţii noştri să pună la punct detaliile. Aşa e cel mai bine pentru toată lumea, nu crezi?

Louise."

Carlton ştiu că trebuia să iasă din casă, să se plimbe, nimic mai mult, mişcarea continuă fiind singura soluţie. Găsi lesa căţelei şi o scoase din ţarc, neluându-i în seamă privirea de reproş. Era prea bătrână pentru plimbări lungi, dar era căţeaua lui, pentru numele lui Dumnezeu, cel puţin Louise îi lăsase şi lui ceva. Iar dacă el voia să meargă la o plimbare, ei bine, afurisita putea să-şi mai târască o dată picioarele prin Heath. Trebuia să-l recompenseze cu ceva pentru miros şi notele de plată ale veterinarului.

Porni peste Heath, cu mirosul cald al verii în nări, privind spre sud, prin ceaţa îndepărtată şi murmurul traficului londonez. *„Ştiai că aşa avea să se întâmple, nu era decât o chestiune de timp."* Acum, când în sfârşit se adeverise, se simţea amorţit, ar fi vrut să se întoarcă, să schimbe totul, să aibă timp pentru a o lua

de la început.

— Şi ai face exact acelaşi lucru, bombăni el de unul singur. Aşa eşti tu. Aşa te-ai născut. N-are nici un rost să crezi că te-ai putea schimba.

„Ce naiba am făcut?”

Raţele lopătau încet peste iazurile cu ape negre, la suprafaţa cărora razele de soare străluceau ca reflectate în mercur, peste verdeaţă zburdau veveriţe, dar pacea desăvârşită nu avea nici un efect asupra lui.

Când se întoarse, casa era cufundată în întuneric. Întotdeauna Louise era cea care aprindea seara lămpile din salon, umplând casa cu aura portocalie şi primitoare. Astă-seară nu erau decât umbre, o nemişcare ca de catedrală. Carlton găsi sticla de Bushmills şi o cupă de cristal şi se retrase în cabinet, pentru a-şi găsi alinarea în binecuvântata inconştienţă.

Cincizeci şi şase

Fox privea siluetele chircite ale garguilor de pe stâlpii porţii, frontoanele umbrite, casa cufundată într-un întuneric total. Era trecut de nouă şi jumătate şi nu se zărea nici urmă de Carlton, nici un semn de viaţă în toată casa. Unde erau soţia şi fiica lui? Ar fi trebuit să fie cineva acasă.

Se gândi să se întoarcă şi ea acasă, dar apoi îşi spuse că mai bine nu, ducă-se dracului, Carlton încerca s-o evite şi n-avea să i-o permită. *„Mă poate lăsa să aştept şi o oră jumate, dar de mine n-o să scape. Am să scot eu adevărul de la ticălosul ăsta.”*

Era o seară răcoroasă pentru acel anotimp, iar Fox se înfiora în jachetă, dorindu-şi să fi avut la ea un pulovăr sau un pardesiu. La radio se transmiteau porcăriile obişnuite, aşa că îl închise. I se consumau bateriile de pomană. Nu avea altceva de făcut decât să stea şi să aştepte. Pe lângă ea trecu un om cu un câine, fluierând atonal. Pe stradă circulau maşini; după care auzi paşi, văzu un trecător grăbit cu o servietă, întorcându-se târziu acasă după o zi lungă de muncă în oraş.

Christoase, cât era de obosită! Se gândi la Kimberley Mason, întrebându-se oare ce anume o alungase din familia ei de clasă mijlociu-superioară, din Surrey, într-un beci sordid din Highgate. Oare exista vreun soi de conspiraţie împotriva femeilor, în care

fusese atrasă, cine ştie ce flacără galbenă intensă care o hipnotizase. Îi reveneau în minte toate poveştile ei favorite din copilărie: Albă ca Zăpada întinsă în sicriul ei de sticlă, Frumoasa ţinută captivă de Bestie, o turmă întreagă de eroine delicate, pasive, maltratate şi rănite. Îşi amintea cum, încă din copilărie, o fascinase prestigiul impresionant al frumuseţii martirizate, părăsite, resemnate.

Frigul o făcu din nou să se înfioare. Era vară. Stelele străluceau foarte departe şi se lăsase un frig păcătos de tot.

Se trezi cu o tresărire, se uită la ceas şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Ora trei dimineaţa. Christoase! Luni în şir nu putuse dormi niciodată destul, iar acum dormise cinci ore şi jumătate la rând, pentru numele lui Dumnezeu! În maşină!

Gâtul o durea insuportabil. Tot trupul îi era îngheţat, ţeapăn şi chinuit. Se înfurie pe sine însăşi. Pesemne că-şi pierduse minţile. Avea treizeci şi patru de ani, era necăsătorită, şi stătea înainte de scăpătatul zorilor aşezată într-un Sierra strâmt, unde trăgea curentul. Şi nici măcar nu i se plăteau orele suplimentare.

„Bagă-ţi minţile-n cap, Madeleine.”

Apoi, văzu porţile deschizându-se. Îşi dădu seama că nu frigul o trezise din somn. BMW-ul argintiu al lui Carlton ieşea în stradă. Fox simţi un val de adrenalină şi bâjbâi după cheia de contact. O găsi la a treia încercare, încă buimacă de somn, cu degetele amorţite şi mişcările necoordonate.

Motorul maşinii se trezi la viaţă, tuşind. Aşteptă până văzu luminile de poziţie ale BMW-ului aprinzându-se cu o sută de metri mai în faţă, la poala colinei, înainte de a aprinde şi ea farurile, ambreind, pentru a porni în urmărire.

La ora aceea din noapte, filarea unei alte maşini nu era atât de dificilă pe cât ar fi fost în timpul zilei. Fox urmări BMW-ul lui Carlton prin West Hampstead şi Cricklewood. Păstra distanţa, fiind poate chiar cam peste măsură de prudentă, iar pe Finchley Road fu nevoită să traverseze o intersecţie pe roşu fiindcă rămăsese prea departe în urmă.

„Unde s-o fi ducând la ora asta?” se întrebă ea.

Ajuns la North Circular, Carlton coti spre o proprietate industrială, nu departe de Stadionul Wembley. Fox încetini. Dacă ajungea în spatele lui, nu se putea să n-o observe. Trebuia să aştepte.

Văzu luminile roşii ale BMW-ului dispărând pe alee, printre hale de fabrică şi garduri de sârmă în eclise.

Se întâmpla ceva. Ce căuta ministrul alternativ al Comerţului şi Energiei într-o zonă industrială, înainte de crăpatul zorilor?

Aşteptă nerăbdătoare cinci minute, apoi băgă din nou în viteză şi porni după el. Farurile luminară un gard în eclise, nişte pungi de plastic negru pentru deşeuri, din care gunoiul dădea pe din afară. Fox coborî geamul, ascultând, auzi lătratul unui câine de pază în apropiere şi zăngănitul lanţului, în timp ce dulăul se agita lângă o poartă.

„L-am pierdut”, îşi spuse ea.

Nici un glas, nici urmă de maşina lui Carlton. Existau două variante: sau o văzuse şi intrase în incinta fabricii ca să i se piardă urma, pentru a ieşi apoi prin altă parte, sau parcase într-unul din complexe, nevăzut, pentru a se apuca de treburile care-l aduseseră acolo. Numai Dumnezeu ştia despre ce era vorba. Droguri, poate. Ce însemnau toate astea?

Trecu prin dreptul unei porţi de sârmă cu lacăt şi sârmă ghimpată deasupra, pentru a se pomeni în capătul unei fundături. Opri maşina şi rămase cu piciorul pe frână, gândindu-se ce avea de făcut. Chiar în faţa ei se profila silueta unui antrepozit, cu semiluna strălucind deasupra pe cer. Pe o pancartă scria: *„BEAUFORT ENGINEERING. Vă rugăm sunaţi la uşă pentru a fi serviţi.”*

Curtea era cufundată în beznă. Îi pierduse urma.

— Futu-i, mormăi Fox printre dinţi.

Băgă în marşarier şi porni înapoi spre casă.

Bayswater

Gura neagră a revolverului stătea îndreptată spre capul ei. Văzu degetul încordându-se pe trăgaci şi îşi ţinu respiraţia, în aşteptare. Oare avea să audă împuşcătura care-i lua viaţa, urma să mai aibă câteva secunde de luciditate înainte ca lumea să i se şteargă dinaintea ochilor ca ultimul cadru al unui film? Sau întunericul avea s-o cuprindă rapid, brusc, închizând oblonul cu finalitatea unei uşi trântite?

Îşi ţinu respiraţia, cu muşchii încremeniţi, neputincioasă sub privirea ochiului mic şi negru al morţii.

Fox se ridică în capul oaselor, cu tricoul leoarcă de sudoare şi

inima bătându-i nebuneşte.

Iarăşi visul acela.

Visul acela.

Lambeth. Martin Lampard privind-o în lungul unei ţevi de revolver. Moartea revenind la întâlnirea pe care înainte o pierduse ca prin urechile acului.

Privi ceasul digital de lângă pat. Aproape şase, oricum era timpul să se scoale. Christoase, aşa nu mai putea rezista mult. Îşi simţea ochii plini de nisip, sfâşiaţi de o durere ca o migrenă, avea senzaţia că trupul i se afla în altă parte. Se împletici din pat până la duş, unde stătu zece minute, lăsând acele de apă fierbinte să-i bombardeze pielea capului, într-o încercare de a-şi alunga din minte visele negre ale nopţii, de a reveni la realitate şi la surprizele urâte ale vieţii.

Cincizeci şi şapte

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

Privea prin paravanul de sticlă al cabinetului către şirurile de birouri din Camera de Incidente, cu computerele tăcute şi ferestrele dinspre oraş, unde lumina zorilor se furişa pe cer ca o pată bolnăvicioasă. Coborî ochii spre micul dejun – cafea de la automat, neagră, o ciocolată Mars pe care o găsise în buzunarul jachetei – şi se întrebă de ce făcea toate acele lucruri.

În cameră se aflau T.J. şi Bill Honeywell. Ei, cel puţin, erau plătiţi cu ora.

Îl văzu pe Mills trecând prin Camera de Incidente spre cabinetul lui, cu o servietă de piele brumată în mâna dreaptă, îmbrăcat în costumul său gri-închis, impecabil, de lână. Se spunea că, înainte de a se înrola în poliţie, fusese model. Munca şi banii câştigaţi îl încântaseră, dar nu suportase gândul că oamenii îl credeau gay.

Mills o văzu şi se abătu din drum spre biroul ei. Căcat, nu era pregătită, nu în dimineaţa asta.

— Arăţi groaznic, observă el, vârând capul pe uşă.

— Mulţumesc.

— Ce văd, aia spun. O mahmureală?

— O noapte albă.

— Pot să iau loc?

„Ia mai cară-te de-aici, nemernic pupincurist şi lunecos.”

— Sigur, şefule.

Prezenţa lui era însoţită de aroma coloniei scumpe. Arăta fercheş, îngrijit şi sigur pe sine, ceea ce o făcea să-l deteste şi mai mult.

— Aţi venit devreme, comentă ea.

— Aseară, Rachel şi-a adus acasă un prieten. Am vrut să plec înainte de a se trezi ei din somn, ca să nu se simtă penibil.

— Deci, nu v-aţi întors la...

— La Sally? Nu. M-am hotărât să las în pace femeile, o vreme. Să văd dacă nu apare ceva mai profitabil.

— Bună idee.

— Ai vorbit cu Carlton?

Fox se întrebă dacă să-i spună... Ce să-i spună? Că-adormise în maşină şi-i pierduse urma? Să recunoască faptul că o încurcase de două ori la rând?

— N-a apărut.

— Cred că ai dreptate în privinţa lui. Toată povestea asta pute de la o poştă.

— Dumneavoastră aţi discutat cu Kennett?

— E la Geneva. Nu se întoarce până mâine.

Mills îşi scărpină mustaţa cu degetul mare.

— Ştiu ce părere ai despre mine, Madeleine, că nu sunt decât un individ superficial şi ambiţios, pornit numai să se căpătuiască.

— Nici un moment nu m-am gândit la aşa ceva.

— Ei bine, ar fi fost cazul. În majoritatea cazurilor, ai fi avut dreptate. Dar să nu crezi că-l iert pe Carlton, dacă bănuiesc că ascunde ceva.

Se ridică, pregătindu-se să plece, când în uşă apăru T.J.

— Şefu’, tocmai am primit un telefon de la Hampstead. Belea mare, acolo la ei. Cineva le-a răpit reprezentantul în Parlament.

— Nu cumva pe James Carlton? întrebă Fox.

T.J. se uită la ea, apoi la Mills, iar Fox îl văzu cum aduna în minte doi şi cu doi. Omul Gri.

— Mda, de ce, ne interesează tipul?

Fox şi Mills ieşiră împreună din birou. T.J. primise răspunsul.

Cincizeci şi opt

Hampstead

Un anumit Detectiv Sergent Sanderson, de la Comisariatul de Poliţie din Hampstead, îi conduse în curtea cu pietriş, pe care Fox o cunoştea din urmă cu câteva săptămâni, când făcuse prima vizită acolo. Parcă l-ar fi văzut şi acum pe Carlton stând sub portic, în mocasini şi cardigan, ca un gentleman englez perfect, a cărui casă era castelul lui. Ei bine, de data asta năvăliseră barbarii şi dărâmaseră porţile.

— Autorul răpirii a fost un profesionist, spunea Sanderson. A escaladat zidul pe-aici, am găsit zgârieturi pe cărămizi, probabil a folosit crampoane sau alt echipament de căţărare. Pe cioburile de sticlă de deasupra zidului nu e sânge, deci a găsit o cale de a trece şi peste ele. Avem nişte urme de paşi din rondurile de flori, criminaliştii le-au luat mulajele. A dezactivat alarma contra spărgătorilor şi luminile de securitate, şi a intrat în casă tăind geamul ochiului de fereastră de-acolo.

În stratul de flori din grădină zăcea un pătrat de sticlă perfect, pe care era încă lipită plastilina cu ajutorul căreia fusese desprins.

O echipă de criminalişti de la Scotland Yard, în salopete şi galoşi albi, căuta amprente digitale, pete de sânge, urme de paşi. Un fotograf de la S.0.3 imortaliza scena.

Fox nu spuse nimic. Se gândi la BMW-ul argintiu care ieşise pe poartă în noaptea trecută. Zidul pe care-l escaladase intrusul se afla lângă o alee cufundată în umbră, la cincizeci de metri distanţă de locul unde-şi parcase ea maşina, fiind imposibil de văzut din acel punct. Nu era vina ei, desigur; venise acolo pentru un interogatoriu, nu ca să supravegheze proprietatea.

Şi totuşi, în dosar n-ar fi arătat deloc bine. Se întrebă care era modul cel mai indicat de a proceda.

— Nici în casă nu s-au găsit pete de sânge? întrebă ea.

— Nici o urmă de luptă.

— Dar familia? se interesă Mills.

— Se pare că doamna Carlton s-a mutat de-acasă acum două zile. Ea şi fiica ei locuiesc la părinţi, în Berkshire, spuse Sanderson, rozându-şi capetele mustăţii. Vă pot întreba de ce vă interesează acest caz?

— Ne poţi întreba, dar mă tem că noi nu-ţi putem spune.

Fox ştia ce-şi spunea Sanderson: nişte nesimţiţi elitişti, mai răi decât cei din Brigada Mobilă. Şi totuşi, dacă ţineau detaliile secrete până şi faţă de membrii propriei echipe, în nici un caz n-aveau să i le dezvăluie unui detectiv sergent de la un comisariat local de poliţie. Astea erau instrucţiunile lui Kennett, în fond.

Intrară în casă. Farmecul victorian al conacului fusese violat de pulberea cenuşie de aluminiu presărată peste toate suprafeţele netede, în timp ce oamenii între două vârste, cu salopete albe, călcau în picioare covoarele antice, căutând urme.

Sanderson îi conduse până sus, în dormitorul lui Carlton.

— Patul e nefăcut, spuse el. Probabil Carlton dormea când a pătruns intrusul. Nu pare să fi opus rezistenţă.

— Şi au plecat cu BMW-ul lui Carlton?

Detectivul sergent dădu din cap:

— Din informaţiile noastre aşa reiese. Soţia lui a luat Mercedesul la plecare.

Zâmbi acru.

— Cum era şi cazul.

— Aţi luat urma telefonului pe care l-aţi primit?

— Ni s-a transmis prin intermediul Poliţiei din Thames Valley. E un telefon mobil, aşa că nu-l putem localiza decât pe o rază de patru mile în jurul celui mai apropiat releu de microunde. Asta înseamnă cea mai mare parte din nord-vestul Londrei, din Edgware până la Ruislip. Am comunicat datele BMW-ului la toate punctele de control, dar trebuie să fie într-o magazie sau un garaj, după părerea mea.

Mills dădu din cap, întorcându-se spre uşă:

— Mulţumesc.

— O să vă ţinem la curent, spuse Sanderson.

— Şi noi vom face acelaşi lucru, răspunse Fox, în timp ce-l urmă pe Mills afară, lăsându-l pe Sanderson să se întrebe ce-o fi vrut să spună cu asta.

Activităţile din casa familiei Carlton atrăseseră vecinii, iar oamenii priveau de lângă cordoanele poliţiei, fascinaţi şi impresionaţi. În Hampstead nu aveau parte zilnic de un asemenea spectacol. Actorii, starurile rock, marii finanţişti şi restul comunităţii lor de înaltă clasă îşi păzeau cu cea mai mare stricteţe intimitatea. Veniseră şi reporterii de la ziare şi televiziune. Poate că, înainte de asta, James Carlton sperase să-şi păstreze privată viaţa personală. Acum nu mai avea nici o

şansă.

— Am ceva să vă spun, şefu', începu Fox, cu mâna pe clanţa Fordului Sierra.

— În legătură cu Carlton?

— S-ar putea.

Intrară în maşină. Fox ezită, cu mâinile pe volan. Se întreba cum avea să iasă până la urmă.

— Vreţi să veniţi cu mine la o plimbare?

Mills o privi lung.

— Nu-mi mai văd capul de treburi, Madeleine. Şi tu la fel.

Fox porni motorul.

— Aveţi încredere în mine. Am să vă explic totul pe drum.

Cincizeci şi nouă

Wembley, sectorul NW10

Zdrăngănitul unui tren pe linia Wembley. În faţa lor, un camion încărcat cu ţevi coti în curtea unui antrepozit. Trecură prin dreptul unei tipografii, pe lângă o topitorie, prin faţa unei curţi unde scria pe o pancartă mare: *„Caledonian Freight Services".* Vântul suflase peste drum hârtii, bucăţi de plastic şi alte gunoaie.

Ajunseră în capătul fundăturii, unde se opriră în faţa unor bare de aluminiu. Dincolo de gard se vedea un Portakabin abandonat, iar curtea era plină cu lăzi, butoaie de păcură şi un tomberon de gunoi ruginit.

— Aici e? o întrebă Mills.

La lumina zilei, locurile arătau şi mai mohorât decât în noaptea trecută. Prin crăpăturile asfaltului creşteau buruieni, înalte până la talie, pe toată lungimea gardului înconjurător. Probabil că incinta era părăsită de luni de zile: rulota paznicului de noapte fusese devastată, toate ferestrele îi erau sparte. Poarta părea să fie încuiată, dar, când coborâră din maşină, Fox descoperi că cineva tăiase lanţul cu un cleşte de mare putere.

— S-ar putea să fi intrat pe-aici? se interesă Mills.

— Să aruncăm o privire, răspunse Fox.

Traseră amândoi de batantele porţii şi reveniră la maşină, după care traversară curtea, spre fostele birouri ale companiei

Beaufort Engineering. Toate ferestrele fuseseră sparte, dar graficienii zidurilor îşi lăsaseră operele şi acolo, pictate cu spray pe toţi pereţii.

Mills coborî din maşină şi privi în jur.

— Deci, amicul nostru ni l-a luat pe Carlton de sub nas, comentă el.

Fox nu spuse nimic. Simţea că-i ardeau obrajii.

— Ar fi putut ieşi prin partea de nord a proprietăţii, spuse ea, fără să muşte momeala.

— S-ar putea.

— Cred că n-ar strica să aruncăm o privire.

— Şi eu cred.

Mills ocoli până într-o latură a clădirii administrative şi dădu un picior în uşă. Era încuiată. Fox se uită în spate; mirosea a urină de pisică şi a motorină, iar dintr-o fabrică de mobilă se auzea scrâşnetul unui fierăstrău mecanic.

— Dacă află Kennett despre povestea asta, o să ne pună pielea pe băţ, spuse Mills.

„Nici nu era de aşteptat altceva”, îşi spuse Fox, dacă nu-l găseau pe Carlton.

— N-o să afle.

— Să sperăm că nu.

Din tonul lui Mills reieşea clar că n-avea să-i acorde nici un ajutor.

Fox încercă uşile antrepozitului. Erau încuiate cu lacăte şi zăvorâte. O pierdere de timp. Un moment, îşi îngădui să spere că răpitorul lui Carlton tăiase şi acele lanţuri de la poarta din faţă, iar BMW-ul victimei, dacă nu chiar şi Carlton însuşi, se găsea pe-acolo pe undeva. Ar fi fost un soi de reabilitare.

Ocoli colţul.

În spatele antrepozitului se afla un bazin, dincolo de care se întindea un teren sportiv, pogoane întregi de porţi albe de fotbal şi de rugby. Iar alături, umbrit parţial de acoperiş, se afla BMW-ul argintiu.

— Şefule!

Ca la un semnal, din portbagajul maşinii începură să se audă bătăi înfundate.

Mills apăru în fugă de după colţ şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Fir-aş al dracu’! mormăi el. L-ai găsit pe nemernic.

Şaizeci

Secţia de Poliţie Rosslyn Hill, Hampstead

Carlton stătea într-o cameră de interogatoriu a secţiei de poliţie din Hampstead, cu mâna în care ţinea ţigara tremurându-i atât de tare încât scrumul se scutura peste tot, pe jos. Avea pielea pământie. În cursul zilei, fusese dus cu o ambulanţă la Spitalul Middlesex, unde medicii îl declaraseră perfect sănătos, în ciuda calvarului prin care trecuse. *„Zguduit, dar nevătămat”,* cum spusese Mills.

Le povestea cu întretăieri. La scurt timp după miezul nopţii, în dormitorul lui apăruse un bărbat. Nu, nu ştia la ce oră; nu, nu-i văzuse faţa, o avea acoperită cu o eşarfă.

Părea să-l nemulţumească obligaţia de a le răspunde la întrebări, ca şi cum totul ar fi fost prea obositor ca să-şi mai bată capul, ca şi cum din nou i-ar fi violat intimitatea.

— Le-am spus toate astea celorlalţi detectivi, zise el.

Sanderson şi colegii lui de la comisariatul de poliţie din Hampstead îl interogaseră primii.

— Îmi pare rău, domnule, dar noi nu suntem ceilalţi detectivi, replică Mills. Aş dori să reluaţi totul de la început.

— Aseară, când am ajuns acasă, am băut câteva pahare. De fapt, m-am îmbătat de-a binelea. Suferisem un şoc foarte neplăcut.

— Soţia dumneavoastră...

Carlton o privi pe Fox.

— Exact. De-asta nu m-am putut prezenta la întâlnirea cu dumneata, domnişoară inspector.

— Vi se rupsese filmul.

— Cum spuneţi.

— Şi care e următorul lucru pe care vi-l amintiţi?

— Probabil că, la un moment dat, m-am dus la culcare. Nu ştiu ce anume m-a trezit din somn. Am deschis ochii şi am văzut că ardea lumina, iar în dormitor intrase un individ cu o eşarfă legată peste faţă şi un pistol îndreptat spre capul meu.

— Şi ce-aţi făcut?

— Nu-mi amintesc clar ce s-a întâmplat în continuare. Eram

beat şi îngrozit. Şi pe jumătate adormit. Am făcut tot ce mi-a cerut. Singurul lucru pe care-l reţin limpede e că m-a înghesuit în portbagajul maşinii.

— Vă mai amintiţi ceva în legătură cu el? Vreun semn distinctiv, eventual?

Carlton clătină din cap.

— Ce purta pe el?

— O eşarfă.

— Ne-aţi mai spus, se răsti Fox, începând să-şi piardă răbdarea. Altceva?

— Nu mai ţin minte. V-am spus...

— Da, ştiu, eraţi beat şi abia trezit din somn.

Mills o privi aspru. Mai uşurel... Întoarse capul spre Carlton.

— Dar glasul lui?

Un nou gest de negaţie.

— Vorbea cu vreun accent anume?

— Nu. Am discutat despre toate astea cu ceilalţi detectivi, v-am mai spus.

Carlton luă ceaşca de cafea din faţa lui, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât vărsă pe masă lichidul călâu. Urmă o pauză, în timp ce ştergeau masa.

În sfârşit, Carlton îşi reluă relatarea.

— Nu ştiu cât de mult timp am mers cu maşina. Credeam că mă ducea undeva ca să mă omoare. Eram îngrozit. Şi abia puteam să respir, acolo. Nu suport spaţiile închise. Mă tem că mi-am pierdut controlul.

Mills dădu din cap, înţelegător.

— În cele din urmă ne-am oprit şi a deschis portbagajul. Mi-a aprins o lanternă în ochi şi mi-a spus că dacă voiam să mai văd lumina zilei, trebuia să fac în aşa fel încât cineva să lase cincizeci de mii de lire sterline, într-o geantă, lângă mormântul lui John Constable de la biserica din Hampstead. A spus că, dacă primea banii, se întorcea să-mi dea drumul. Pe urmă, a aruncat ceva lângă mine şi a închis portbagajul la loc.

— A aruncat ceva lângă dumneavoastră, repetă Fox.

— Un telefon mobil. Avea afişaj verde, luminos. L-am auzit făcând ceva afară. Găurea capota, cu un fel de burghiu, ca să am aer. Pe urmă, a plecat.

— Cincizeci de mii de lire înseamnă o grămadă de bani, comentă Mills.

— Într-adevăr.

— Aveţi asemenea sume pregătite oricând?

Carlton îi aruncă o privire care ar fi putut să spargă sticla.

— Nu, nu am.

— Şi atunci ce-aţi făcut?

— I-am telefonat soţiei mele.

— Exact. Şi dumneaei ce-a spus?

Carlton se îmbăţoşă, cu orgoliul lezat.

— Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de când ne despărţiserăm. A răspuns la telefon tatăl ei, deloc încântat că fusese trezit din somn la o asemenea oră, şi cred că opinia lui despre mine era influenţată de recentele animozităţi din partea soţiei mele. Probabil că păream cam isteric, la telefon. Mi-a spus să n-o mai bat la cap pe Louise şi a închis.

Fox îşi muşcă buzele. *„Nenorocitul de tine.”*

— A închis, repetă sec Mills.

— Am încercat să sun din nou, dar lăsase receptorul scos din furcă. Intenţionat, fără îndoială.

— Şi atunci ce-aţi făcut, întrebă Mills, cu glasul plin de compasiune. Fox nu credea că ar fi reuşit să pară la fel de sinceră.

Urmă o tăcere de moarte.

— Domnule Carlton?

— Păi, ce era să fac? întrebă Carlton, cu glasul ascuţit ca al unei fetiţe.

— Cui aţi mai telefonat?

Carlton închise ochii. Fox avu impresia că se concentra pentru a-i face pe toţi să dispară.

— Ascultaţi, s-a terminat. Vă mulţumesc pentru câte eforturi faceţi ca să mă ajutaţi. Nu vreau să mai răspund la nici o întrebare.

— De ce nu ne-aţi sunat pe noi?

Carlton trase din ţigară, cu mâinile tremurându-i. Clătină din cap, în timp ce-şi freca fruntea cu degetul mare.

— Ce rost ar fi avut? Nu ştiam unde eram şi nu mă aşteptam să puteţi localiza un telefon mobil.

— Ia să vedem, asta s-a întâmplat...

Mills o privi pe Fox.

— Imediat după trei dimineaţa.

— N-am idee ce oră era.

— Pe soţia dumneavoastră aţi sunat-o la patru fără ceva. N-aţi sunat la nouă-nouă-nouă decât după cinci. Ce aţi făcut în ora aceea?

— Zăceam în portbagajul unei maşini. Aveam posibilităţi oarecum limitate.

— Dar i-aţi telefonat soţiei.

— Într-adevăr.

— Însă ne-aţi spus deja că nu credeaţi posibil să obţineţi atâţia bani.

— Poate m-am gândit că Louise putea să pună mâna pe ceva din milioanele lui tăticul, replică el, cu o duşmănie vizibilă.

— Şi pe altcineva n-aţi mai încercat să sunaţi?

Carlton arăta ca un animal încolţit.

— Ascultaţi, ce se întâmplă aici, sunt cumva suspectat? Mă acuzaţi de ceva? Credeam că eu sunt victima în toată povestea asta!

Fox se aplecă spre el:

— De ce s-a mutat din casă soţia dumneavoastră?

Carlton coborî privirea în podea. Când vorbi, glasul îi era monoton, lipsit de emoţii şi inflexiuni.

— Din motive personale.

— Aflase despre dumneavoastră şi Kimberley Mason?

O privi lung.

— Au fost multe motive. Cred că în ziare sunt numite disensiuni ireconciliabile.

— Deci aflase într-adevăr despre dumneavoastră şi Kimberley?

— N-am idee.

— În regulă, spuse Fox, haideţi să vorbim despre altceva.

Deschise dosarul aflat în faţa ei pe masă şi scoase lista apelurilor telefonice de la aparatul lui Kimberley Mason. O întoarse astfel încât Carlton s-o poată vedea.

— Acestea sunt convorbirile telefonice pe care le-a avut Kimberley Mason în săptămâna anterioară asasinatului. A dat opt telefoane la aparatul dumneavoastră mobil şi încă cinci la domiciliu. De ce?

— Cred că aş dori să-mi chem avocatul, spuse Carlton.

Şaizeci şi unu

Datchet, Berkshire

După părerea lui Fox, Louise Carlton avea un mers ca acela pe care şi-l perfecţionează oamenii bogaţi, de parcă ar fi avut un morcov înfipt în fund. Din prima clipă când se întâlniră, Fox îi şi cunoscu toată povestea vieţii: şcoală de fete de familie bună, ponei personal de călărie, bal de debut în înalta societate, doică la unii prieteni de clasă superioară, o căsnicie potrivită, apariţii regulate în paginile mondene ale ziarelor şi revistelor. O detestă de la prima vedere. Purta o rochie care ar fi acoperit chiria lui Fox pe-o lună încheiată şi mult prea multe bijuterii pentru ora patru după-amiaza.

Louise îi invită să-i cunoască pe Mater şi Pater – un domn vârstnic, cu resturile ceaiului de după-amiază pe cămaşă, atitudinea autoritară a unui maior de armată şi o guşă ce-i cădea peste guler precum coburii unei şei; lângă el, o păpuşă spoită cu albastru avea o expresie de parcă tocmai ar fi înghiţit o lămâie. Îi conduse pe Fox şi T.J. spre *„conservator”,* cum spunea ea, o seră plină cu plante în jardiniere, ca o junglă luxuriantă, cu vedere peste acri întregi de peluze bine îngrijite şi tufişuri tăiate decorativ.

Le aduse ceaiul într-un serviciu de argint şi, în timp ce ţineau în echilibru pe genunchi ceştile din porţelan Spode, li se oferiră sandvişuri subţiri ca hârtia, cu feliuţe de castraveţi. Atâta amabilitate îi sterpezea lui Fox dinţii în gură, dar T.J. părea să se distreze copios.

Louise Carlton se rezemă de spătarul unuia dintre fotoliile de răchită, adresându-le un zâmbet îngheţat.

— Doreaţi să-mi vorbiţi despre soţul meu, începu ea.

— Cercetăm împrejurările care au însoţit răpirea lui de azi-dimineaţă, răspunse Fox.

— Oribilă situaţie.

Oribilă. Se putea spune şi aşa. Doamne Dumnezeule, oamenii aceia erau ca nişte sloiuri de gheaţă.

— Unii dintre oamenii dumneavoastră au trecut deja pe la noi.

„Sanderson”, îşi spuse Fox. Se părea că toată ziua se ţinuseră pe urmele lui.

— Chiar e necesar să luăm totul de la început?

— Doamnă Carlton, noi nu investigăm efectiv răpirea soţului

dumneavoastră. Efectuăm o anchetă de omucidere.

— Omucidere? Credeţi că e posibil ca omul care l-a răpit pe soţul meu să fi asasinat pe cineva?

Fox preferă să ocolească un răspuns direct.

— Înainte de a discuta despre asta, continuă ea, am dori să vă punem câteva întrebări în legătură cu cele întâmplate în noaptea trecută.

Louise Carlton puse picior peste picior şi zâmbi, cu faţa ca o mască.

— Presupunem că soţul dumneavoastră a dat telefon aici, ca să vă vorbească, în primele ore de după miezul nopţii.

— Aşa este.

„Va fi ca o extracţie dentară”, îşi spuse Fox.

— Ne-a spus că tatăl dumneavoastră a răspuns la telefon.

— Da.

— Putem vorbi cu el, mai târziu? întrebă T.J.

— Dacă doriţi, dar va trebui să-l scuzaţi. De la atacul de apoplexie, a devenit cam volatil. Începe să se agite destul de uşor.

„Deci, era aproape senil. Prindea bine.”

— Când aţi aflat despre acest apel telefonic, doamnă Carlton?

— Azi-dimineaţă. Pater era foarte iritat din cauza lui.

— V-a transmis exact ce-i spusese soţul dumneavoastră?

— Ei, dragii mei, era miezul nopţii. După câte se pare, James a spus că voia să discute cu mine şi că avea nevoie de bani. Pater a închis. Apoi, James a telefonat a doua oară, iar Pater a scos receptorul din furcă. Întotdeauna a fost foarte protector faţă de mine. Mai ales în ceea ce-l priveşte pe James.

Fox se hotărî să fie directă. Altă cale nu avea.

— Nu păreţi foarte tulburată, spuse ea.

Louise Carlton îi adresă un surâs îngheţat. Ca şi cum ar fi scăpat un vânt şi ar fi vrut să se creadă că o făcuse câinele.

— Nu discutăm despre viaţa noastră personală cu poliţia.

„Iisuse. Parcă ar fi interogat-o pe Regină.”

— Înţeleg că v-aţi despărţit recent.

O privire fixă, cu zâmbetul perfect încremenit. Fox mai încercă o dată:

— Totuşi, n-aţi fi lăsat ca soţului dumneavoastră să i se întâmple nimic rău.

— Fireşte că nu. Am fost cât se poate de uşurată să aflu că era

nevătămat şi în siguranţă.

— Dar...?

— Mă scuzaţi?

— Scuzaţi-mă dumneavoastră pe mine, dar nu păreţi uşurată. Păreţi nemulţumită.

— Cum spuneam, nu găsesc că se cuvine să discut despre viaţa noastră personală cu poliţia. Nu este relevant.

— S-ar putea să fie.

Louise zâmbi, oferindu-le platoul:

— Un sandviş?

— Nu, mulţumesc, răspunse Fox. T.J., însă, se întinse şi apucă unul.

— Cum a suportat fiica dumneavoastră această situaţie? continuă Fox.

— Nu e necesar să vorbiţi cu ea despre toate astea, nu-i aşa?

Fox nu era chiar atât de sigură.

— Nu ştiu. Are ceva să ne spună?

În sfârşit, masca se dădu la o parte şi adevărata Louise Carlton îi privi cu o ferocitate autentică.

— Nu vreau s-o amestec în povestea asta. E foarte tânără. Şi-aşa e destul de rău că totul apare în presă şi la televiziune. Are nevoie de protecţie.

Pentru prima oară, Fox simţi un început de compasiune faţă de Louise Carlton. Privea lung spre figurinele Ladro din vitrină, spre vazele chinezeşti. Erau atât de scumpe, dar şi nespus de fragile, stând într-un echilibru delicat. La cea mai mică zguduitură toate s-ar fi făcut ţăndări.

— Unde este acum?

— După-amiaza are călărie. Cu o prietenă.

Fox zâmbi, hotărând că era momentul să atace direct.

— Doamnă Carlton, l-aţi auzit vreodată pe soţul dumneavoastră vorbind despre o femeie numită Kimberley Mason?

Louisei Carlton i se scurse tot sângele din faţă.

— A scris despre ea în ziare, acum câteva săptămâni. Femeia asasinată în Highgate.

— Exact.

— Ce legătură ar putea să existe între soţul meu şi o asemenea femeie?

Fox nu spuse nimic. Louise Carlton ştia despre ce e vorba, i se

citea în toate mişcările. *„Aceeaşi poveste, aceeaşi poveste”,* îşi spuse ea. James Carlton credea că soţia lui nu ştia, iar ea ştiuse tot timpul.

— Nu ştiu nimic despre ea, decât ceea ce am citit în ziare.

Obloanele se închiseseră. Nu mai aveau ce să afle de la ea. Poate că-şi ura soţul, poate că acesta îi fusese necredincios, poate că o umilise, dar pentru Louise Carlton toate acestea nu erau decât chestiuni de familie. N-avea de gând să le agraveze, amestecând şi poliţia. *„Aşa ceva”,* presupunea Fox, „*ar fi fost pur şi simplu prea* «de prost gust»”.

La plecare, o văzură pe Diana, într-o fotografie de pe consola de stejar: o fată slabă, palidă, cu părul de un blond aproape alb, zâmbind sfios spre aparat, jenată de proteza dentară. În următoarele zile, Fox avea să ţină minte faţa din acea fotografie, fiind urmărită de ea încontinuu, probabil până la sfârşitul vieţii.

Şaizeci şi doi

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

Ajunse la birou a doua zi dimineaţa, la ora şapte. Mills sosise deja şi se instalase în cabinetul ei, cu ghetele lustruite de piele cocoţate pe birou, răsfoind un dosar pe care-l ţinea deschis în poală, cu o cană de cafea neagră. Când Fox intră, îi văzu expresia nemulţumită şi se ridică în picioare. Îi aruncă dosarul în braţe.

— Mă gândeam că te-ar interesa să-l vezi.

Fox deschise dosarul. Conţinea lista convorbirilor telefonice ale lui Hatton.

Lângă ultima pagină era prinsă o hârtie imprimată. Majoritatea numerelor fuseseră localizate, iar numele şi adresele abonaţilor înregistraţi fuseseră dactilografiate într-o coloană ordonată, în josul paginii. Fox parcurse lista, presupunând că n-ar fi trebuit să fie surprinsă de prezenţa numelui lui Carlton printre persoanele respective. Luă un pix şi încercui numărul.

Privi mult timp numerele, cu rotiţele creierului învârtindu-i-se, încercând permutări nesfârşite.

— Asta nu-i o coincidenţă, conchise ea în cele din urmă. Dintr-

o dată, ancheta asasinării lui Dennis Thorpe, care cu câteva minute în urmă păruse atât de simplă şi clară, dobândea dimensiuni noi, uluitoare.

— Mai ştie cineva?

— Încă nu.

— Şi ce facem?

Mills se uită la ceas.

— I-am telefonat lui Kennett de cum s-a întors de la aeroport, aseară. Ne aşteaptă în cabinetul lui, la ora opt. Pune mâna pe-o cafea şi pornim.

Cartierul General al Zonei 2, Colindale

Kennett privea lung dosarul, cu resemnarea amară şi posomorâtă a unui om căruia i-a dat şah mat nepotul său de doisprezece ani.

— Nu înţeleg nimic, spuse el.

Se aflau în cabinetul Superintendentului Şef, iar Kennett arăta splendid, în costumul său bleumarin, cu cravata de la club. De cealaltă parte a biroului, Mills îşi piguli o scamă imaginară de pe mânecă.

Când Kennett ridică în sfârşit privirea spre Fox, expresia lui insinua că tare ar mai fi vrut să reacţioneze la primirea veştii împuşcând mesagerul.

— Ce ştim despre acest Robert Hatton?

— Fost agent S.A.S., răspunse Mills, a plecat de la Regiment în 1991, iar ceea ce-a făcut de-atunci încoace încă nu e clar. James şi Crawford s-au dus la Hereford să-l chestioneze pe fostul lui comandant. Nu s-au dat peste cap să coopereze cu noi. Ştiţi cât ţin cei de-acolo la secretele lor.

— Nu-mi pot imagina ce ar putea avea în comun un agent S.A.S. renegat cu un om ca Jim.

— Nici eu, avu grijă Mills să dea un răspuns evaziv.

— Trebuie să discutăm cu el, adăugă Fox.

Kennett puse dosarul pe birou, cu mişcările atente ale unui om care mânuieşte o canistră cu nitroglicerină. Toate situaţiile în care erau implicaţi oameni politici sau oficialităţi guvernamentale îi făceau pe grăsanii din Tintagel House să se repeadă după tabletele antiacide.

— Mai întâi, apare pe lista convorbirilor telefonice ale lui

Kimberley Mason, iar acum numele lui răsare din nou, în cazul asasinării unui negustor dubios din Tottenham, spuse Fox. Aici e ceva necurat la mijloc.

— Credeţi că există o legătură între cele două cazuri? o întrebă Kennett.

— Nu mi se pare probabil, la prima vedere, dar e clar că James Carlton al nostru avea mai multe relaţii nepotrivite, nu numai una.

Kennett dădu din cap, recunoscându-se învins.

Fox scoase din servietă raportul criminalistic din ancheta asasinării lui Kimberley Mason.

— Cred că ar trebui să vă uitaţi şi la ăsta, domnule, spuse ea.

Kennett îi smulse raportul din mâini, fără o vorbă, cu buzele strânse într-o linie palidă. Îl citi într-o tăcere desăvârşită.

— La ce anume doriţi să mă uit? întrebă el în cele din urmă.

— La fibrele găsite în subsolul casei lui Kimberley Mason. Criminaliştii spun că provin dintr-un pulovăr kaki din dotarea armatei, ca acelea care se găsesc de obicei în magaziile de surplusuri ale Armatei şi Marinei. Genul de haină pe care o purta adesea Hatton. De fapt, vecinii lui spun că se îmbrăca aproape exclusiv cu efecte militare.

— Presupunerile dumitale mi se par cam exagerate. Probabil că armata vinde mii de pulovăre ca acesta în fiecare an.

— Mai e şi asta, domnule, interveni Mills.

Un alt raport, dosarul cenzurat al lui Hatton de la Cartierul General al S.A.S. din Hereford.

— Avea grupa sanguină A rhesus negativ, aceeaşi cu eşantionul prelevat de pe uşa frigiderului din casa lui Kimberley Mason, aceeaşi şi cu a lui Bradshaw şi a lui Kimberley. Numai că, între timp, testele ADN au demonstrat că sângele nu corespunde cu nici una dintre mostrele fetei asasinate sau a omului acuzat de uciderea ei. Avem un eşantion de păr din apartamentul lui Hatton şi am autorizat un serviciu de cea mai bună calitate să-l supună testului ADN. În două zile, vom afla dacă sângele găsit în bucătărie îi aparţinea într-adevăr lui Hatton.

— Îngrozitor, spuse Kennett, clătinând din cap.

— Până acum, domnul Carlton s-a ascuns după avocatul său, continuă Mills. Sper ca aceste ultime informaţii să-l convingă să coopereze mai binevoitor cu noi.

Kennett tăcu un timp îndelungat, dar în cele din urmă dădu

din cap, recunoscându-se învins. Se întoarse spre Mills.

— Vreau să te ocupi de cazul ăsta, Mills, spuse el, ignorând-o pe Fox. Dacă mass-media află ceva, iar Carlton e nevinovat, e slujba ta în joc.

— Am înţeles, răspunse Mills, aruncându-i lui Fox o privire de o ostilitate nedisimulată.

„Poftim, uite ce mi-ai făcut!”

Şaizeci şi trei

Secţia de Poliţie Rosslyn Hill, Hampstead

Carlton stătea în camera de interogatoriu a secţiei de poliţie din Hampstead. Avocatul lui era lângă el, cu o batistă galbenă ţâşnindu-i din buzunarul de la piept al costumului şi un ceas Piaget de aur la încheietură, pantofi Salvatore Ferragamo şi un costum Savile Row care probabil costa mai mult decât oricare dintre maşinile de patrulare din parcul auto. Avea o servietă din piele bordo moale, cu monogramă. Fuseseră scoase armele de calibru greu.

Mills puse magnetofonul în funcţiune şi recită formalităţile. Înainte de a începe interogatoriul, însă, avocatul, care se numea Meyer – o decepţie, după părerea lui Fox, care se aşteptase la un nume mai grandios – făcu o scurtă declaraţie, în sensul că dorea să se consemneze prezenţa clientului său acolo de bună voie, în scopul de a coopera cât mai deplin posibil cu poliţia, în desfăşurarea investigaţiilor.

După ce-l aşteptă să termine, Mills deschise mapa de manila din faţa lui şi împinse pe masă spre Carlton, hârtia cu convorbirile telefonice ale lui Hatton. De ce avusese compania nevoie de şase săptămâni şi încă douăzeci şi patru de ore pentru a le trimite acel document, Fox nu reuşea să înţeleagă. Ăştia suntem, cu ăştia defilăm.

— Domnule Carlton, începu Mills, am dori să vă punem câteva întrebări în legătură cu răpirea dumneavoastră de ieri, săvârşită de una sau mai multe persoane necunoscute. În faţa dumneavoastră se află lista apelurilor telefonice efectuate de la telefonul pe care vi l-a lăsat ieri-dimineaţă la dispoziţie răpitorul dumneavoastră. Am cerut companiei telefonice implicate să-l

pună de urgenţă sub urmărire. Telefonul era înregistrat pe numele unui anumit Robert Hatton, care nu ne este necunoscut. Acelaşi domn Hatton a dat cinci telefoane la numere înregistrate pe numele dumneavoastră, în ultimele două săptămâni. Continuaţi să susţineţi că nu ştiţi cine v-a răpit?

Prin trupul lui Carlton păru să treacă un fior, ca şi cum ar fi fost o corabie eşuând pe un recif. *„Christoase”,* îşi spuse Fox, *„mai avea puţin şi se desfăcea în bucăţi.”* Ajunsese la limită. El se pregătise să răspundă la întrebările legate de Kimberley Mason, iar acum Mills îl ambuscase din flancul stâng. Totuşi, Carlton reuşi să se adune. Se aplecă spre avocat, pentru a se consulta în şoaptă cu acesta.

În cele din urmă, spuse:

— Era întuneric. Avea faţa acoperită cu o eşarfă.

Fox îl privi pe Mills. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Deci, cunoaşteţi într-adevăr un om numit Robert Hatton.

O uşoară înclinare afirmativă din cap.

— Pentru înregistrare, vă rog.

— Da.

— De ce nu ne-aţi spus ieri acest lucru, domnule Carlton? V-a dat instrucţiuni cu privire la răscumpărare. Dacă-l cunoşteaţi atât de bine încât să fi avut cinci convorbiri telefonice cu el, înseamnă că trebuia să-i fi recunoscut glasul.

Carlton căzu pe gânduri. Argumentul era logic. Fox îl vedea întrebându-se cum să ocolească răspunsul. Meyer ridică privirea spre tavan.

— Nu e nevoie să răspunzi la aceste întrebări, James. Nu eşti acuzat de nimic.

— Poate aţi dori să ne explicaţi care era natura relaţiilor dumneavoastră cu Bob Hatton?

Carlton se scărpina în cap, tulburat un moment. Fox ştia din experienţă că asta era problema tuturor mincinoşilor, le era greu să-şi amintească ce şi cui anume spuseseră.

— Îl căutaţi deja?

— Ştiţi foarte bine asta.

— Fotografia pe care aţi publicat-o în presă. Nu era prea concludentă. Acum arată cu totul altfel.

— Vreţi să ne spuneţi care era substanţa tratativelor dumneavoastră cu domnul Hatton? repetă Fox.

Carlton nu-i răspunse imediat la întrebare. În schimb, se uită

la Mills.

— Ce-o să i se întâmple lui Hatton când îl veţi prinde?

— Avem un mandat de arestare pe numele lui.

— Presupun că încă mai e înarmat. Credeţi că se va preda de bună voie?

— N-am idee.

— Nu cred c-o să se predea, spuse Carlton, aproape ca şi cum ar fi încercat să se asigure el însuşi de un anumit lucru.

— Deci, ne puteţi spune în ce relaţii eraţi cu Bob Hatton? insistă Fox.

— Îl angajasem, răspunse Carlton, pe tonul cu care i s-ar fi arestat unui reporter de senzaţie grosolan şi băgăreţ.

— Îl angajaserăţi. Ca să facă ce?

— Bănuiam că eram urmărit.

— Înţeleg, făcu Mills.

Fox nu înţelegea deloc. Nu era ministru în guvern, deci probabil nu era eligibil pentru protecţie din partea serviciului MI5, însă, chiar şi aşa, răspunsul lui ridica mai multe întrebări decât cele pe care le elucida. De fapt, Fox nu-şi putea imagina nici o împrejurare în care un om ca Bob Hatton ar fi putut găsi de lucru, fie şi neoficial, în slujba unui om de afaceri bogat din Hampstead, fruntaş al principalului partid de opoziţie.

— De ce credeaţi că eraţi urmărit? îl întrebă ea.

— Primeam telefoane supărătoare. Se ţineau după mine pe stradă diverse maşini. De câteva ori mi s-a părut că vedeam pe cineva dând târcoale casei.

— Aţi primit ameninţări?

— Nu, tocmai asta era. Bănuiam, numai, că se întâmpla ceva.

— Şi aţi informat poliţia locală?

— Nu aveam nici un motiv concret să mă plâng. Ştiu că sunteţi ocupaţi şi nu voiam să vă fac să vă pierdeţi vremea. Şi-n plus, ce-aţi fi făcut?

Avea dreptate – dacă spunea adevărul.

— Continuaţi, îl invită Mills.

— M-am hotărât să iau măsuri concrete.

„Ei bine, mă întreb ce înţelege prin asta”, îşi spuse Fox. *„Să pună ca făptaşul să fie împuşcat în cap?”*

— Cum aţi intrat în legătură cu Bob Hatton? vru să ştie Mills.

— Prin intermediul lui Dennis Thorpe.

— Aha, făcu Mills. Prin domnul Thorpe.

— Hatton l-a împuşcat, nu-i aşa? Am citit în ziar. Îngrozitor.

— Ei, haideţi, să nu fim ipocriţi, interveni Fox. N-a fost cine ştie ce pagubă.

— Cum l-aţi cunoscut pe Dennis Thorpe?

— Avea o anumită reputaţie şi-i plăcea să se vâre pe sub pielea oamenilor. Ştiţi cum lucrează aceşti indivizi. Au night-club-uri, restaurante, se asigură că primeşti întotdeauna cele mai bune locuri, îţi oferă şampanie din partea firmei. Servicii din-astea.

— Şi v-aţi lăsat compromis.

Carlton înghiţi în sec.

— A spus că dacă aveam vreodată nevoie de vreun ajutor...

Ridică din umeri.

— M-am hotărât să-i accept oferta. Am făcut o prostie.

Nu-l puteau contrazice. Până şi avocatul lui arăta dezgustat.

— A spus c-o să vadă el ce poate face. Peste câteva zile, am primit un telefon de la acest Bob Hatton. Am stabilit să ne întâlnim.

— Unde?

— Într-o cafenea. Lângă staţia Euston.

— O cafenea, repetă Fox.

— La propunerea lui.

— Ce vă mai amintiţi despre domnul Hatton?

— Bea cafea neagră fără zahăr şi nu-i place să se aşeze cu spatele spre uşă.

— Altceva? se interesă Mills.

— Purta uniformă militară de camuflaj. Asta mă nemulţumea. Eu voiam ca întâlnirea să fie cât mai discretă posibil şi aveam senzaţia că atrăgeam atenţia tuturor.

Fox îşi putea imagina scena. Hatton în kaki, Carlton în sacou şi mocasini Gucci. Nu tocmai perechea potrivită pentru un cappuccino.

— De ce doreaţi să vă păstraţi anonimatul?

— Nu e evident? Am o anumită poziţie în comunitate.

— Eraţi conştient de faptul că îi cereaţi domnului Hatton să facă ceva ce-ar fi putut să contravină legii?

— Nu, nu m-am...

Îşi privi avocatul.

— Vă dădeaţi totuşi seama că, dacă domnul Hatton vătăma pe cineva, puteaţi fi implicat sub acuzaţia de conspiraţie? continuă

Mills.

— Clientul meu încearcă să coopereze cu dumneavoastră, interveni Meyer. Dacă doriţi să-l intimidaţi, îi voi recomanda să încheie întrevederea.

Pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse Fox.

— Ce anume i-aţi cerut domnului Hatton să facă pentru dumneavoastră? insistă Mills.

— Era un contract privat de securitate. Voiam să mă ţină sub supraveghere, să descopere dacă mă urmărea într-adevăr cineva. Mi s-a spus că avea anumite talente în acest domeniu.

— Şi a acceptat această propunere?

— Da.

— Şi asta a fost tot.

— Asta a fost tot.

— Cât i-aţi plătit?

Tăcere.

— Onorariul pentru serviciile lui a fost fix sau negociabil?

— N-am discutat despre bani. Mă înţelesesem deja asupra unei sume, cu domnul Thorpe.

— Înţeleg, spuse Mills. Iar în continuare ce s-a întâmplat?

— A spus că mă sună dacă are vreo veste.

— Şi v-a sunat?

— Da. Cam peste o săptămână. A spus că rezolvase problema.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum două săptămâni.

Cu mult timp înainte de asasinarea lui Dennis Thorpe. Trebuia să consulte fişierul *MISPERS* pe computer, poate că mai exista un cadavru zăcând cine ştie pe unde, într-un mormânt puţin adânc, sau putrezind pe fundul Tamisei. Dacă povestea lui Carlton era adevărată.

— L-aţi întrebat ce înţelegea prin *„rezolvarea problemei”?* întrebă Mills.

Carlton clătină din cap.

— Am fost îngrozit, evident.

— La ce credeaţi că se referea?

— Nu ştiu. Şi nici nu voiam să ştiu.

— Şi pe urmă ce-aţi făcut?

— M-am dus la apartamentul lui Dennis Thorpe din Camden şi i-am achitat suma asupra căreia ne înţeleseserăm, iar cu asta am terminat.

Fox îşi consultă carnetul.

— Aţi primit ultimul telefon de la Bob Hatton acum două zile. De ce mai ţinea legătura cu dumneavoastră, dacă-l plătiseră?

— Mi-a dat de înţeles că nu-şi primise banii pentru serviciile lui. Presupun că din acest motiv l-a omorât pe Dennis Thorpe. Suspectez că s-au certat pentru bani.

„Nu”, îşi spuse Fox, *„ar fi fost prea simplu.”* Le servise răspunsul pachet, legat cu fundă roz, şi voia să-i fie recunoscători. Dacă Thorpe ar fi fost asasinat în timpul unui conflict pentru bani, cum spunea Carlton, ce căuta în apartamentul lui Hatton? Nu avea nici un sens. Şi nici nu explica legătura cu Kimberley Mason. Era prea devreme să-l pună sub acuzare, până primeau rezultatele testului ADN de la medico-legal.

Carlton păru să se relaxeze, ca un actor la sfârşitul unui spectacol lung şi obositor, gata să răspundă la aplauze. Crezând că totul se terminase.

Fox îl privi pe Mills.

— Interogatoriul suspendat la ora trei şi cincisprezece minute, spuse acesta şi opri magnetofonul.

Şaizeci şi patru

Windsor, Berkshire

După-amiază târzie, pete de lumină printre stejarii şi castanii de pe marginea drumului, castelul regal de la Windsor vizibil prin ceaţă. Un afiş verde-viu, bătut în cuie pe trunchiul unui copac, face reclamă la un târg de ţară, principala atracţie fiind Alteţa Sa Regală Prinţul Charles, care apare ca invitat special într-o partidă de polo.

Doi călăreţi apar de după o pădurice de mesteceni, înaintând la trap pe cărarea care vine dinspre grajdurile unei şcoli de echitaţie din apropiere. Călăreţii sunt două fete adolescente, echipate cu pantaloni şi căşti de jochei. Când ajung la şosea, îşi încetinesc caii la pas, mânzul murg cu ochelari-de-cal speriindu-se de trafic.

Cele două călăreţe sunt orbite de soare. Un 4WD decapotabil trece cu mare viteză, având înăuntru patru adolescenţi nu cu

mult mai mari decât ele, iar murgul se ridică pe picioarele dindărăt.

Străduindu-se să-l strunească, Diana nu e foarte atentă la furgonul combi albastru care apare de la cotitura dinaintea ei, cu soarele în spate. Prietena ei, însă, observă şi priveşte fără a-i veni a crede cum maşina continuă să se apropie, trecând peste banda dublă din mijlocul şoselei, drept spre prietena ei, aflată la cincizeci de metri mai în faţă. I se pune un ghem în stomac. De ce nu coteşte? Nu le-a văzut?

Furgonul combi coteşte într-adevăr, chiar în ultimul moment, dar nu destul de curând pentru a evita impactul, lovind cu o latură calul în umărul drept şi rupându-i piciorul dinainte. Murgul se cabrează din nou, copitele sale potcovite lovesc capota furgonului, făcând să sară scântei, iar trupul îi lasă o urmă pe peretele autovehiculului.

Ochii calului s-au dilatat cât două farfurii, de durere, spaimă şi panică. Se împiedică şi cade, cu un nechezat sfâşietor. Diana încearcă să ţină căpăstrul, saltă o dată în şa şi e azvârlită la pământ, pentru a rămâne ameţită pe spate, la marginea drumului. I s-a tăiat respiraţia, simte o durere cumplită în glezna dreaptă şi priveşte în sus cu nedumerire spre cerul aflat imposibil de departe, nereuşind să se ridice.

La cincizeci de metri distanţă, cealaltă fată asistă, parcă într-un moment suspendat în timp, ţinându-şi calul în frâu. O vede pe Diana la pământ, în timp ce calul îşi agită înnebunit copitele, încercând să se ridice. Furgonul albastru opreşte şi de la volan sare afară un bărbat.

Fata aşteaptă ca şoferul să ia situaţia sub control, să le salveze de acest dezastru. Dar nu putea decât să se uite cu gura căscată la ţeava lungă, cu amortizor, a pistolului pe care individul îl scoate din buzunarul scurtei din piele de măgar, îi mai rămâne doar un moment în care să admire lumina soarelui reflectată în metal, pe când arma se ridică spre capul ei.

Iar acesta e ultimul lucru pe care şi-l mai aminteşte.

Şaizeci şi cinci

Secţia de Poliţie Rosslyn HilII, Hampstead

Aproape că-i părea rău pentru el, privindu-l cum stătea aşezat cu capul în mâini, frământându-şi scalpul cu nodurile degetelor, un om distrus de nişte dorinţe pe care nu le înţelegea mai bine decât ritualurile voodoo sau magia neagră. Poftise diavolul în casa lui, iar acum era complet pierdut.

Nicăieri nu se zărea nici urmă de avocat scump. Nimănui nu-i mai ardea de jocuri.

Mills se aşeză.

— Aţi dori ca avocatul dumneavoastră să fie prezent, domnule Carlton? îl întrebă.

Carlton clătină din cap.

„Christoase, a îmbătrânit”, îşi spuse Fox. *„De azi după-amiază şi până acum, parc-a îmbătrânit cu zece ani.”*

Efectuară formalităţile, apoi Mills se aplecă înainte, rezemându-se cu coatele pe birou.

— Ar fi mai bine ca acum să ne spuneţi adevărul, murmură el încet.

— Au să mă crucifice, şopti Carlton.

Avea dreptate, bineînţeles. Nu avea cum să mai muşamalizeze situaţia. Răpirile făceau senzaţie pe prima pagină a tuturor ziarelor, apăreau la începutul emisiunilor de actualităţi radio şi de televiziune din toată ţara. O tânără fată fusese asasinată brutal ziua-n amiaza mare, o alta fusese răpită, şi totul la nici patruzeci şi opt de ore de când tatăl ei, membru de marcă al guvernului alternativ de opoziţie, fusese răpit de la domiciliu. Ziarele de scandal erau în plină frenezie. Până acum, numele lui încă nu ieşise la suprafaţă, dar asta nu mai era decât o chestiune de timp.

— De ce n-aţi găsit-o? întrebă Carlton.

Fox nu spuse nimic. Se aşteptase să dea vina pe ei. Ce altceva ar fi putut face?

Hatton le-o luase înainte cu un pas. Aproape din acelaşi moment când găsiseră BMW-ul lângă antrepozitul din Wembley, probabil că-şi plănuise următoarea mişcare, pregătindu-se să răsucească încă un cuţit în sufletul torturat al lui James Carlton. Răpirea Dianei Carlton era planul lui de contingenţă, gata încă dinainte de a-l fi răpit pe Carlton de-acasă. Era o răfuială personală, atâta lucru se vedea limpede.

— Spuneţi-ne doar ce s-a întâmplat, îi ceru încet Fox.

— N-am vrut să se ajungă aici. Pur şi simplu totul a scăpat de

sub control.

— Ne interesează numai faptele, domnule Carlton. Carlton îşi trecu peste faţă o mână tremurătoare.

— Ştiţi despre relaţia mea cu domnişoara Mason, începu el.

Fox dădu din cap:

— Haideţi s-o luăm de la început. Pentru înregistrare. De cât timp o cunoşteaţi?

— De patru ani. De la... un stabiliment numit Trandafirul Negru. Când ea a plecat de-acolo, relaţia noastră a continuat. Fireşte, nu mă aşteptam la un asemenea avânt al carierei mele politice, dar cred că oricum nu m-aş fi putut opri.

Stătea cu privirea spre masă, incapabil să se uite la Mills sau la Fox.

— Nu poţi schimba felul cum eşti croit, cred. Când am cunoscut-o pe Kim, parcă s-ar fi spart un zăgaz. Înaintea ei, totul era numai pentru bani...

Lăsă fraza în aer, pierdut în amintiri amare.

— Ce s-a întâmplat în continuare? îl îndemnă Fox, încercând să-l menţină la subiect, departe de introspecţii.

Dar Carlton abia aşteptase un prilej să se despovăreze, iar acum era hotărât să vorbească până la capăt. Urma să spună tot ceea ce avea de spus.

— Aţi fi surprinşi să aflaţi cât de mulţi oameni puternici sunt clienţii unor localuri ca Trandafirul Negru. Însă chiar şi acolo, eu eram altfel. Nu mă interesa umilinţa ca mijloc de recreere. Îmi doream o femeie a fanteziei pe care s-o pot domina complet. Din acest punct de vedere era Kim o comoară atât de mare. Ei îi plăcea efectiv, aproape la fel de mult ca mie. N-o făcea numai pentru bani.

Lângă Fox, Mills se foi pe scaun.

— Eram ca un înecat căruia i se aruncă un colac de salvare, continuă Carlton. Nu-i mai puteam da drumul. Găsisem în sfârşit pe cineva care mă înţelegea cu adevărat. Mă făcea să mă simt ca un om... normal.

— Dar o plăteaţi pentru serviciile ei? vru să ştie Mills.

Carlton clătină din cap:

— După ce a plecat de la Trandafirul Negru, nu. Îmi era ca o amantă, cred. O amantă foarte neobişnuită, recunosc, dar o femeie întreţinută, cum se spune.

Ridică din umeri.

— O ajutam pe plan financiar. Ducea o viaţă mult peste mijloacele ei. Eu nu aveam nimic împotrivă.

— Şi când au început să se încurce lucrurile? îl întrebă Fox.

— I-a intrat în cap ideea că ar fi trebuit s-o părăsesc pe soţia mea şi să mă însor cu ea, zâmbi Carlton. Cred că asta era fantezia ei. Nu la fel de josnică precum a mea, dar mai puţin accesibilă. Cred că visa să fie soţia unei personalităţi publice. Avea genealogia potrivită, tocmai asta era ironia întregii situaţii, însă miniştrii de cabinet nu au soţii cu un trecut dubios. Şi, în plus, toţi banii mei proveneau de la Louise.

Se opri şi, poate pentru prima dată, fu frapat de totala neverosimilitate a întregii situaţii. Nici un om nu putea fi în acelaşi timp o persoană publică şi una privată, până la urmă umbra uneia dintre laturi sfârşea prin a se lăsa şi asupra celeilalte.

— Mi-am spus întotdeauna că într-o bună zi aveam s-o termin cu Kimmie, să termin cu acea lume. De fiecare dată când mă duceam acolo, îmi spuneam că era pentru ultima oară. Mereu plecam cu un dezgust atât de total faţă de mine însumi, încât îmi venea să mă arunc sub primul autobuz. Dar, după aceea, mă întorceam iar şi iar, era o obsesie asupra căreia nu aveam nici o putere.

Înghiţi un nod, înfruntându-şi propriile emoţii.

— În cele din urmă, mi-a spus că, dacă n-o părăseam pe Louise, avea să mă distrugă. Că urma să-şi vândă jurnalul intim la ziarele de scandal. Din pizmă şi nimic mai mult. A început să-mi telefoneze, acasă. Ei bine, vă daţi seama. Nu voiam ca soţia şi fiica mea să afle, iar ea ameninţa să dea totul în vileag, în faţa întregii lumi.

— Şi ce-aţi făcut? îl întrebă Fox.

— L-am cunoscut pe băiatul ăsta acum un an. Lucra în afacerile cu armament. Avea nevoie de o favoare şi, atunci, l-am ajutat.

— Ce fel de favoare?

— Să zicem că am uns nişte roţi, zâmbi repezit Carlton. Nu s-au plătit bani. Am procedat înţelegând că dacă aveam nevoie vreodată de ajutorul lui, mă aştepta cu uşa deschisă. Şi m-am hotărât să-i cer contraserviciul.

— Continuaţi.

— M-am dus la el şi l-am întrebat dacă nu cumva cunoştea pe

cineva care mi-ar fi putut rezolva o mică problemă. Voiam doar s-o sperii, vă jur. N-am vrut s-o omoare.

— Vă referiţi la Bob Hatton.

— Nu-i cunoşteam numele, n-am vrut să i-l ştiu. O anumită sumă de bani a trecut dintr-o mână în alta. Am crezut că totul se terminase. Pe urmă am auzit că Kim... şi apoi am primit acest telefon.

— De la Hatton.

— Nu şi-a spus numele. A zis că avea la el un jurnal şi o agendă de adrese pe care poate mă interesa să le cumpăr.

— Exact lucrul cu care vă ameninţase Kimberley.

— Da, răspunse el, zâmbind acru, îngheţat. O ironie, nu-i aşa? Oricum, a cerut o sumă de bani complet nerezonabilă. Am intrat în panică. Am încercat să iau legătura cu... prietenul... meu, dar acesta era plecat în străinătate şi nu l-am putut găsi. În cele din urmă, i-am dat lui Hatton banii, dar el s-a înfuriat, a spus că nu erau de ajuns.

— Atunci v-a bătut? întrebă Fox, amintindu-şi că, prima oară când îl chestionaseră pe Carlton, îi observase vânătaia ştearsă de deasupra ochiului.

Carlton dădu din cap:

— Am ştiut că n-aveam să mai scap niciodată de el, acum când mă prinsese în gheare. Atunci l-am abordat pe Dennis Thorpe. Avea o anumită reputaţie în nordul Londrei, desigur. Unul dintre acei oameni duri cărora le place să se asocieze cu politicienii, actorii şi starurile pop. Ştiţi genul.

— De ce nu v-aţi dus din capul locului la el? întrebă Mills.

— Am crezut că soluţia cealaltă era mai bună, râse strident Carlton, cu un sunet ca de sticlă spartă.

— I-aţi cerut lui Thorpe să-l omoare pe Hatton? îl întrebă Fox.

Carlton păru surprins.

— Christoase, nu! Nu mă interesau decât caietele.

Îl privi pe Mills.

— Ştiţi cum e. Nu voiam ca toată povestea asta să apară în ziare, doream ca nici poliţia să nu se amestece şi am crezut că puteam rezolva totul singur.

Chipul lui Mills era împietrit.

— De ce nu ne-aţi spus ieri toate astea? întrebă Fox.

— Cred că încă mă mai aşteptam să reuşesc. Să păstrez discreţia. Asupra legăturii cu Kim.

O lungă tăcere. *„Încă se mai aştepta să reuşească. Cât de mult timp se zvârcolise în cârlig?”* Dilema unui om care credea că putea avea totul.

— V-aţi tăiat singur craca de sub picioare, nu-i aşa? comentă Mills, într-un târziu.

— Acum nu-mi mai pasă ce-mi faceţi mie. Numai salvaţi-o pe Diana. Numai asta mă interesează, ea e tot ce mi-a mai rămas.

Îşi luă capul în mâini.

— Şi totul, numai din vina mea...

Mills se aplecă spre el.

— Ne vom da toată străduinţa. În primul rând, trebuie să ne spuneţi numele omului care v-a pus în legătură cu Bob Hatton.

Şaizeci şi şase

Camera e folosită ca magazie; conţine un pat vechi, câteva navete de bere stivuite într-un colţ, o ţintă veche pentru săgeţi rezemată de un perete, un tonomat scos din uz, o geantă de prelată verde pe jos. Podeaua e din scânduri goale, iar de pe tavan se cojeşte tencuiala.

Bob Hatton stă aşezat pe una dintre lăzile de bere, fumând o ţigară.

Îşi trece o mână peste capul proaspăt ras. Mustaţa e falsă, cumpărată dintr-un magazin cu articole de machiaj, hanoracul şi pantalonii maro reiaţi au fost luaţi separat, de la magazinele de caritate de pe strada mare.

Se joacă absent cu un cuţit, un pumnal cu lamă lungă, suvenir din anii când lucra în S.A.S. Îşi trece uşurel degetul de-a lungul tăişului, făcând într-o clipă să curgă sânge. Şi-l linge, nu ca să oprească hemoragia, ci cu drag, ca pe un suc. Esenţa lui. Esenţa vieţii.

Fata e legată de pat, cu ochii acoperiţi şi un căluş în gură. A încetat să se mai zbată, zace docilă, epuizată. Glezna i s-a umflat de două ori cât ar fi normal, o margine zimţată de os alb se vede imediat sub pielea învineţită. A leşinat de durere de două ori. Când se plictiseşte, Hatton împunge fractura cu capătul bont al cuţitului.

Acum o priveşte în tăcere, întrebându-se ce să facă cu ea. N-o poate ţine aici. Lui Nails nu i-ar conveni.

Ba chiar, s-ar enerva rău dacă ar afla ce-a făcut. Poate că a sosit timpul să-şi încaseze datoria şi s-o şteargă. Nu mai e mare lucru care să-l ţină pe loc.

Paddington, sectorul W2

Birourile se aflau deasupra unei agenţii de voiaj de pe Praed Street, în apropierea gării. Pe o placă de la parter scria: *„Servicii de Angajări Internaţionale Specializate”,* un nume care trecătorilor neştiutori nu le spunea absolut nimic. Mills şi Fox urcară pe o scară îngustă, de lemn. Agenţia specializată în angajări internaţionale consta într-o singură încăpere, cu un birou, un telefon cu fax, un computer şi un fişier. Genul de echipamente care pot fi mutate peste noapte, cu minimum de efort.

Auziră glasul unui bărbat vorbind la telefon. Acesta ridică privirea, când ajunseră pe palier, acoperind receptorul cu palma.

— Vă pot ajuta cu ceva? îi întrebă.

Totul părea deplasat. Omul arăta prea spilcuit, prea prosper, pentru genul de operaţiuni care se desfăşurau acolo: costum de lână la două rânduri, cravată de mătase şi guler cu colţurile prinse cu nasturi. Avea părul cărunt de culoarea oţelului, tuns scurt, şi un chip prea bronzat pentru un funcţionar. Inspira o duritate în contradicţie cu ambianţa din jur.

— Îl căutăm pe un anume Peter Robinson, răspunse Mills.

Ochii individului deveniră atenţi, prevăzători.

— Pot întreba cine îl caută?

— Eu sunt Detectiv Inspector Şef Mills, iar dumneaei este Detectiv Inspector Fox, de la Poliţia Metropolitană. Dumneavoastră sunteţi Robinson, aşa este? intră Mills direct în subiect, dându-i de înţeles că n-avea chef s-o ia pe ocolite.

Se interesaseră deja în legătură cu Peter Robinson. Fusese maior în Armată, cu studiile la Sandhurst, şi avea toate relaţiile potrivite. Trecuse în rezervă după Războiul din Golf şi era anchetat pentru rolul pe care-l jucase într-un transport ilegal de arme pentru o grupare separatistă kurdă, în 1997. Călătorea frecvent în Africa şi se bănuia că furnizase foşti angajaţi ai armatei, cu contracte private, pentru instrucţia specializată a forţelor armate din Nigeria şi Ciad.

— Am să revin, spuse el în receptor şi închise.

Nu exista decât un singur scaun. Mills şi Fox se uitară unul la altul, apoi Mills îi făcu semn să se aşeze. *„Da, ca unei muieri slabe”,* îşi spuse ea, preferând să stea în picioare.

Robinson se ridică. Înalt de peste un metru şi optzeci şi cinci, bine clădit, emana o aură de putere compactă. Joe Infanteristul în costum cu cravată.

— Pot să vă văd şi eu legitimaţiile? întrebă el.

— Desigur, răspunse Mills.

Robinson le examina atent – *„un simplu joc de-a puterea”,* îşi spuse Fox, câştigând timp pentru a-şi aduna gândurile – după care îşi rezemă posteriorul de caloriferul aflat sub fereastră.

— Vă pot întreba despre ce e vorba?

— Cred că ştiţi, replică Mills.

Fox îi adresă cel mai fermecător zâmbet al ei:

— Citiţi ziarele, vă uitaţi la televizor. Aţi aflat despre prietenul dumneavoastră, domnul Carlton.

Robinson ridică din umeri:

— Un prost nenorocit.

— Şi el vorbeşte frumos despre dumneavoastră.

— L-am prevenit să fie atent.

— Ne-a spus că l-aţi angajat pe Bob Hatton ca s-o ia tare pe prietena lui.

Oftând, Robinson îşi încrucişă braţele pe piept.

— Aşa v-a spus el?

— Este adevărat?

Robinson reveni la birou şi ridică receptorul.

— Scuzaţi-mă. Cred c-aş prefera ca la conversaţia asta să asiste şi avocatul meu.

Şaizeci şi şapte

Newcastle Place, sectorul W2

Stăteau aşezaţi în Camera de Interogatoriu Numărul Doi a secţiei de poliţie din Paddington. Robinson îl avea alături pe avocatul lui – un alt fanatic al ultimei mode, la fel ca Robinson însuşi.

Juristul mâzgălea cu un stilou Parker pe un blocnotes galben, arătând vag plictisit.

Fox puse magnetofonul în funcţiune, iar Mills îi recită lui Robinson formalităţile. Robinson recunoscu relaţia cu Carlton şi, după ce-şi consultă agenda, mai recunoscu şi că vorbise cu el la data de douăzeci şi trei iunie, în biroul său.

— Ne puteţi spune despre ce aţi discutat? îl întrebă Mills.

— Nu mai ţin minte detaliile. Cred că m-a întrebat dacă i-aş face o favoare.

— Şi aţi acceptat?

— Mă obliga onoarea. Şi el făcuse câteva lucruri pentru mine, în trecut...

— Ca de pildă?

Robinson îşi privi avocatul, care ridică ochii spre ei, peste ramele de aur ale ochelarilor.

— Nu cred că acest lucru are vreo relevanţă în cazul de faţă.

Mills ridică din umeri.

— Continuaţi, îi spuse el lui Robinson.

— Carlton a spus că avea o problemă. Mi-a spus că era ameninţat şi m-a întrebat dacă-i puteam da numele cuiva pe care ar fi putut să-l consulte în probleme de securitate personală.

— Iar dumneavoastră ce i-aţi răspuns?

— I-am dat numărul de telefon al lui Bob Hatton.

— De unde-l cunoşteaţi pe domnul Hatton? întrebă Fox.

— A servit în unitatea mea timp de trei ani, din 1988 până în 1991. De asemenea, l-am plasat în diverse poziţii din străinătate.

— Ce fel de poziţii?

— Consultant militar în ţări ca Rwanda şi Uganda.

— Mercenar, completă Mills.

— Consultant militar, repetă Robinson.

— De ce i-aţi dat lui Carlton numele lui?

— Ştiam că Bob avea nevoie de bani. Şi era disponibil.

— Dar n-aţi vorbit personal cu Hatton?

— În nici un caz. Nu eram tocmai sigur ce anume dorea Carlton. Ar fi putut să fie ceva ilegal, adăugă el, cu un zâmbet de gheaţă.

— Sunteţi la curent cu faptul că domnul Hatton este căutat în legătură cu asasinarea unei tinere în Windsor, acum două zile? De asemenea, se presupune că a împuşcat mortal un alt om în Tottenham, acum şase zile. Şi mai dorim să vorbim cu el şi în privinţa morţii unei femei din Highgate, la data de douăzeci şi

nouă iunie.

— Înţeleg.

Chipul lui Robinson nu trăda nimic.

— Credeţi că domnul Hatton este capabil de crimă?

— Capabil? Pentru ce anume credeţi că sunt instruiţi oamenii în armată?

La auzul acestor cuvinte, Fox îl văzu pe avocatul lui Robinson strâmbându-se.

— Şi totuşi l-aţi pus pe domnul Carlton în legătură cu el?

— A spus că avea nevoie de sfaturi în probleme de securitate personală. Domnul Hatton este expert în asemenea chestiuni. Dacă-l plătea ca să asasineze pe cineva, asta îi privea numai pe ei doi. Mie, în nici un caz nu mi s-a menţionat aşa ceva.

Mills se aplecă înainte.

— Domnule Robinson, după cum vă daţi seama, avem urgentă nevoie să-l găsim pe Hatton. A comis două asasinate, bănuim că l-a comis şi pe al treilea. De asemenea, mai credem că e răspunzător de răpirea fiicei domnului Carlton.

Un surâs vag.

— Da, am citit şi despre asta.

— Vi se pare amuzant?

— Nu, doar o idee cam ironic, nu credeţi? În situaţia existentă...

— Nu vrem să vă creăm neplăceri, domnule Robinson. Dorim numai să-l prindem pe acest individ înainte de a mai săvârşi şi alte infracţiuni.

Robinson oftă.

— Este un tip în Earls Court, David Youll.

— Am vorbit cu domnul Youll. Hatton a locuit în apartamentul lui timp de o noapte, apoi s-a mutat.

— Ei, atunci mai e şi un altul. A fost în aceeaşi unitate cu Youll şi Hatton. I-am aranjat câteva treburi, de-a lungul anilor. Puteţi vorbi şi cu el.

— Cum se numeşte?

— Are o cârciumă în Lisson Grove. Lancaster, sau cam aşa ceva. Numele lui e Andy Naylor, dar toţi îi spun Nails. Dacă Youll nu ştie unde e Hatton, s-ar putea să aveţi mai mult noroc cu Naylor.

Fox şi Mills încheiară convorbirea.

— Clientul meu e pus sub acuzare? se interesă avocatul.

— E liber să plece, răspunse Mills.

Robinson, însă, rămase pe loc, bătând cu degetele în birou, îl mai frământa ceva.

— Rămâne strict între noi... începu el.

Mills şi Fox schimbară o privire. *„Oare de ce presimt că n-ar fi bine să aud ce urmează?”* se întrebă Fox.

Robinson îşi freca tâmplele cu degetele.

Mills se aşeză la loc.

— Atunci, neoficial, acceptă el.

— Ascultaţi, nu ştiam că toată povestea asta era în legătură cu o femeie. Vreau să zic, când mi-a dat telefon, Carlton n-a spus nimic despre vreo femeie.

— De ce este atât de important acest lucru?

— Ei bine, dacă mi-ar fi spus, nu-l puneam în legătură cu Bob Hatton, nu-i aşa?

— De ce nu?

„Christoase. Hai, dă pe gură!”

Robinson ridică privirea spre tavan.

— Bob a fost unul dintre clienţii mei, într-adevăr. Anul trecut, i-am găsit ceva de lucru în Uganda. Chestia e că a trebuit să-l scot rapid din ţară, după numai trei luni de contract. O treabă urâtă cu două femei dintr-un sat de lângă tabăra de instrucţie. Ba chiar, scârboasă de-a binelea.

Se bătu cu degetul în frunte.

— S-a cam smintit, Bob al nostru. Nu te poţi baza pe el. De atunci l-am ocolit, când era vorba de muncă pe contract. Evident.

— Evident, repetă Fox.

— Mă gândeam doar că e bine să ştiţi.

Fox şi Mills se priviră un moment. Nemaipomenit.

Nemaipomenit de mama focului.

Şaizeci şi opt

Lisson Grove, sectorul NW8

Barul Lancaster din Lisson Grove cunoscuse vremuri mai bune. Era o bombă de modă veche, pentru a cărei întreţinere nu se mai plătise nici un penny, de la Blitz încoace. Curtea de lângă

cârciumă avea porţi de tablă ondulată, cu inscripţia *NU PARCAŢI,* vopseaua albă prelingându-se în jos pe metal.

Zugrăveala roşie şi neagră a faţadei era crăpată şi coşcovită, iar pe cărare stăteau aruncate la nimereală două mese de plastic cu scaune, ca efort simbolic pentru servitul pe timpul verii. Salonul întunecos al barului avea ferestre de geam mai murdare, iar deasupra intrării era agăţată fotografia unui bombardier din al doilea război mondial.

Nick parcă maşina pe cealaltă parte a străzii, pe o linie galbenă. Fox, privind în oglinda retrovizoare, îl văzu pe Mills la volanul unui Ford din parcul auto al poliţiei, împreună cu T.J. şi Honeywell. O unitate de la S.0.19 aştepta după colţ, opt specialişti cu armuri şi căşti, înarmaţi până-n dinţi, în două Range Rover-uri blindate.

Auzi vocea lui Mills în staţia radio, ordonându-le tuturor să stea pe poziţii.

— Nici urmă de combi albastru, remarcă Nick.

— S-ar putea să fie în spate, spuse ea. Sau în curtea de-acolo. Fox şi Nick urmau să intre primii, pentru a încerca să afle dacă Hatton se afla în zonă. Coborând din maşină, Fox începu să traverseze strada.

Tocmai când ajunse pe trotuar, auzi un sunet asemănător cu o explozie şi se aruncă împreună cu Nick la pământ. Ridicând privirea, văzu porţile curţii atârnând în balamale. Un furgon combi albastru trecuse drept prin ele şi cotea deja pe strada perpendiculară, la cincizeci de metri distanţă, cu cauciucurile scoţând fum. Fox auzi un scrâşnet de frâne, când un taxi negru opri brusc pentru a evita coliziunea. Un negru cu geacă multicoloră se opri să caşte gura, în timp ce dintr-un magazin de antichităţi din colţ năvăleau afară câţiva cumpărători, arătând cu degetul.

Fox strigă în staţia radio:

— Toate unităţile! Ţinta fuge cu un furgon Ford Transit albastru, pe Broad Street. După el!

Peste câteva secunde, o maşină de patrulare, cu sirenele urlând, se repezi de pe o stradă lăturalnică, urmată de unul dintre transportoarele albastre ale S.0.19. Se îndepărtară vuind pe Broadley Street. Fox se ridică în picioare, începând să se scuture de praf. Nick înjură şi o luă la fugă înapoi spre intersecţie.

O lovitură de ageamiu.

Fox nu ştiu ce anume o făcu să se uite înapoi, instinctul poate. Când se întoarse, văzu un om cu capul ras şi o geantă de prelată ieşind din barul Lancaster. Înfăţişarea lui avea ceva familiar, ceva care-i amintea de liftul unui bloc de apartamente din Earis Court.

„Locuiţi aici?”

Individul grăbi pasul şi, când o văzu uitându-se după el, începu să alerge.

— Toate unităţile, aici Fox! E tot aici, l-am văzut! Merge pe jos, în direcţia sud, spre Daventry!

Nick era prea departe, nu mai putea să-l aştepte. Fox o luă la goană.

Şaizeci şi nouă

Oprirea în forţă a unui om ca Hatton ar fi trebuit să intre în sarcina celor de la S.0.19. Cel puţin, ar fi fost bine să-l aştepte pe Nick până o ajungea din urmă. Dar nu voia să-l piardă pe ticălos pentru a doua oară.

Hatton coti pe o alee, iar Fox îl urmă. Un bloc de apartamente municipale din cărămizi brune murdare într-o parte, o fabrică dezafectată în cealaltă, pereţii desfiguraţi de graffiti. Drept în faţă, un gard de sârmă despărţea aleea de terenul sportiv al unei şcoli primare. După cărucioare Tesco abandonate stăteau proptite de plasa metalică.

Hatton se opri, răsucindu-se în loc. Nimerise într-o fundătură.

"Ei, Madeleine, acum să te vedem. N-ai fost deloc inspirată. Tipul ăsta e instructor de luptă fără arme, a omorât oameni cu mâinile goale. Dacă n-are încotro, va trece drept prin tine.

Trebuia să aştepţi întăriri."

Chipul lui Hatton se lăţi într-un rânjet. Avea ceva mai practic decât mâinile. Vârî o mână în geanta de prelată şi o scoase înarmată cu un pistol cu ţeava lungă. Îl armă şi ochi, tot cu o singură mână.

Fox încremeni.

Şi iată-l, coşmarul revenit s-o bântuie. Privea din nou în ochiul negru şi ucigător al morţii. Nu avea unde să fugă, unde să se adăpostească.

„Asta e, Maddy, suma vieţii tale. Aici ia sfârşit. N-ai timp pentru spovedanie, nici măcar pentru vreo pregătire.

Gata, s-a zis cu tine.”

Fox îl privi cum îi lua la ochi centrul frunţii, cu degetul încordându-se pe trăgaci. Încetă să mai respire şi auzi un scâncet scăpându-i din gât.

Închise ochii. Nu suporta să-i vadă expresia de pe faţă în momentul când apăsa pe trăgaci.

Auzea traficul de pe Marylebone Road, tânguirea îndepărtată a sirenelor poliţiei, brigada S.0.19 pe care o trimisese în direcţie greşită. Se pomeni gândindu-se la Ash. La primirea veştii, acesta urma să ştie că avusese dreptate. Tipic pentru Maddy. Trebuia s-o facă pe eroina. Curios, dar, în pofida felului cum ieşise totul între ei, permanent crezuse că avea să-l mai vadă, cel puţin o singură dată.

„Nu e normal deloc, nu pot muri acum. Mi-au rămas prea multe treburi neterminate.”

Ceva o făcu să deschidă ochii. Îl văzu pe Hatton coborând pistolul, pentru ca apoi să se răsucească şi să sară peste gard.

Ticălosul. O lăsase în viaţă, fără nici un motiv vizibil. Era nebun. Ucisese fata, iar ei îi întorcea spatele. Moartea, în felul său arbitrar, trecuse peste ea şi-şi văzuse de drum.

— Doamnă! Doamnă, ai păţit ceva?

Era Nick. Cu sufletul la gură şi chipul cafeniu şi agreabil lucind de sudoare.

Fox se scotoci în haină şi găsi aparatul de radio. Mâinile îi tremurau atât de tare încât nu putu apăsa butonul pentru transmisie. I-l aruncă lui Nick.

— A luat-o prin curtea şcolii, spuse ea.

Nu putea să-l piardă, mai ales acum.

O luă la fugă, sări spre gard, începu să se salte pe deasupra, cu degetele agăţate în plasa metalică, rupându-şi unghiile. Haina i se agăţă în sârmă, alunecă, se prăbuşi greoi pe asfalt, julindu-se pe încheieturile mâinilor, sucindu-şi genunchiul drept.

Îl auzi pe Nick, dincolo de gard, strigând poziţia prin radio.

— Ţinta scapă pe jos, în direcţia sud, spre Marylebone Road. Continuăm urmărirea.

Începu să se caţere pe gard.

— Doamnă! Ai grijă! Am chemat întăriri! Aşteaptă!

Fox porni în goană peste terenul de baschet. Îl văzu pe Honeywell sărind un gard înalt de peste doi metri, fără nici un efort, doar cu puţin antrenament. Auzi râsete şi bancuri dintr-o clasă de la etajul doi, zări vag chipurile elevilor la ferestre, faţa uimită a profesoarei.

„Nu-l scăpa din ochi”, îşi spuse ea. *„Nu te apropia prea mult. Roagă-te ca întăririle să nu fie prea departe.”*

Şaptezeci

Hatton era în formă, se distanţa cu uşurinţă. Îl văzu îndreptându-se spre Marylebone, în direcţia pasajului subteran de la intersecţia cu Edgware Road. Trecu pe lângă o femeie, pe care o trânti în genunchi şi dispăru pe trepte.

Îl pierdea.

Simţea un junghi în coaste, când ajunse la pasaj, abia mai respira. Paşii îi reverberau prin tunelul de beton. Un beţiv surprins ridică privirea la trecerea ei şi strigă ceva porcos, cu o furie care-i răsună în ţeastă. Ajungând la staţia de metrou, ezită. Văzu două chioşcuri metalice, o cabină fotografică şi o tonetă de ziare. Din fugă, Hatton răsturnase un stativ cu cărţi poştale ilustrate. Vânzătorul pakistanez se repezise să şi le adune, blestemând lumea şi pe nesimţiţii de albi care nu aveau pic de respect.

Fox îşi continuă drumul. La stânga sau la dreapta? O luă la dreapta.

O aştepta.

Ajunsese la jumătatea scării când îl văzu, ghemuit pe trepte, cu rânjetul ştirb pe care şi-l amintea din liftul blocului de apartamente din Earls Court.

Beţivul o urmase pe trei cărări, agitat de activitate, îl auzea strigându-şi măscările de la celălalt capăt al pasajului subteran.

— Pe mine mă cauţi, blondino? întrebă individul ghemuit.

Ţinea ceva în poală, cu drag parcă, asemenea unei mame care-şi leagănă copilul bolnav.

Fox nu distingea ce anume era. Hatton aruncă spre ea obiectul, făcând-o să-l prindă instinctiv.

Apoi sări în picioare şi o luă la goană, urcând treptele spre

stradă.

Fox simţi ceva cald şi cleios prelingându-i-se peste degete. Făcu un pas înapoi, gata să se împiedice de o treaptă.

Buzele erau răsfrânte de pe dinţi, într-un zbieret mut, pielea devenise cenuşie şi ceroasă, pleoapele stăteau pe jumătate coborâte, ca şi cum ar fi moţăit. Sticloşi, ochii o mustrau că se mişcase prea încet, că fusese prea departe, că ajunsese prea târziu pentru a-i apăra pe cei nevinovaţi.

Sângele se prelingea din venele gâtului retezat, pe rochia lui Fox. Auzi urlete, când doi trecători intrară în pasajul subteran, unde aştepta o femeie plină de sânge, gâfâind, cu un cap tăiat în mâini. Logica o îndemna să arunce îngrozitoarea povară, dar un instinct matern iraţional o împiedica s-o vatăme şi mai rău pe Diana.

Aşa că rămase cu ea în braţe, prea şocată ca să se mişte, paralizată de groază şi vinovăţie. Şi astfel o găsi Nick, încă înconjurată de femeile care zbierau şi beţivanul nebun.

— Doamnă, spuse el.

La picioarele ei se formase o băltoacă de sânge. Una dintre femei leşină, lovindu-se în cădere cu capul pe treptele de ciment.

— Doamnă?

Fox se întoarse spre Nick.

— E-n regulă, îi spuse ea. Am găsit-o. E-n regulă.

Auziră scrâşnetul de frâne de pe strada de deasupra, urmat de o bufnitură înfundată. Fox nu părea capabilă să reacţioneze, sau măcar să se mişte. Nick era cel care o făcu să lase jos cumplita pradă şi stătu cu ea până sosiră întăririle.

Din capătul scării se auzeau agitaţie, strigăte, ţipete, claxoane de maşini. Nimic nu părea să mai conteze.

Deasupra lor, la câţiva metri de intrarea în pasajul subteran, câţiva oameni se adunaseră în jurul bărbatului ras în cap care zăcea, pe carosabil cu faţa în jos. Un trecător se oprise să-i acorde primul ajutor, dar, la vederea trupului, voma acum zgomotos în rigolă. Şoferul autobuzului 98 spre Willesden repeta la nesfârşit, oricui catadicsea să-l asculte:

— A fugit drept în faţa mea, n-am avut ce să fac...

Privitorii fură uimiţi când, peste doar câteva momente, apărură detectivii de la secţie şi poliţiştii înarmaţi, cu veste de kevlar şi căşti de luptă, ţinând în mâini puşti de asalt.

Mills stătea în mijlocul haosului, clătinând din cap. În sfârşit, apăru şi Nick, care-i şopti ceva la ureche, arătând în jos spre scara pasajului. Mills primi calm vestea, vorbi încet în radioul pe care-l strângea în pumnul drept, apoi se întoarse la maşină şi trânti portiera cu piciorul, avariind grav autovehiculul aflat în proprietatea Forţelor Poliţiei Metropolitane, faptă care mai târziu trebuia să fie consemnată şi justificată într-un formular.

Şaptezeci şi unu

Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road

Fox privea afară pe fereastra Camerei de Incidente, uitându-se la caleidoscopul farurilor de pe Hendon Road, văzând din nou singurul ochi negru al morţii, auzind şoapta îngheţată a acesteia: „Pe mine mă cauţi, blondino?”

Cineva intră în cameră, făcând-o să se întoarcă. Era Mills.

— Madeleine.

— Şefu’.

— Ţi-ai mai revenit?

Îşi privi hainele. Avea jacheta şi ciorapii rupţi, bluza şi fusta îi erau pătate de sânge. Probabil arăta într-un hal fără de hal. Ar fi trebuit să se ducă acasă, să facă un duş, să-şi schimbe hainele, dar nu voia să plece acasă, nu încă.

— Am să-mi revin, răspunse ea.

Mills nu ştia ce să spună.

— O zi proastă, reuşi el, în cele din urmă.

— Am avut altele şi mai bune.

Adevărul era că în acel moment nu simţea nimic, cel puţin la nivel emoţional. Era doar puţin ameţită. Avea o vânătaie la genunchi şi două cusături în tăietura de pe mâna dreaptă, dar durerea fizică era disproporţionat de mare pe lângă natura minoră a leziunilor. Se bucura de acel chin, era un lucru asupra căruia putea să se concentreze, era mai bine aşa decât să se gândească la Diana.

Mills o cuprinse cu un braţ. Fox îşi simţi trupul devenind ţeapăn la atingerea lui.

— Vrei să-mi vorbeşti despre ceea ce simţi? întrebă el, cu chipul mult prea aproape.

— Serios, şefu', n-am nimic.

În acel moment intră Nick, iar Mills se desprinse de ea, chipurile nepăsător. Nick le aruncă o privire. Mills intră în cabinetul lui.

— Doamnă?

— Bună, Nick.

— Câţiva dintre noi ne ducem la King's Head. Vrei să fii şi dumneata?

— Ca să sărbătorim?

Nu prea mergea. Nick se încruntă, jenat.

— Ne gândeam că n-ar strica să ne mai destindem şi noi puţin.

Fox clătină din cap. Voia să rămână singură.

În uşă, Nick mai ezită un moment.

— Al naibii de curajoasă mai eşti, pe bune, comentă el.

— Dacă aşteptam întăririle, ne-ar fi scăpat.

— Puteai să mori.

Câtă dreptate avea! Majoritatea poliţiştilor activi, chiar şi dintre ofiţerii din sectorul armelor de foc, nu se confruntă cu un pistol încărcat mai mult decât o dată pe tot parcursul carierei. Iar ei i se întâmplase acest lucru de două ori, în interval de un an. Prima dată nu avusese timp să se gândească, nici măcar nu fusese conştientă de existenţa pistolului, decât când totul se terminase. Acţionase instinctiv.

De data asta, s-ar fi putut abţine. Nu-i venea să creadă ce făcuse. Parcă ar fi fost legată cu cătuşe de un sinucigaş necunoscut, care o târa după el, împotriva oricărei raţiuni şi logici. Ca şi cum ea însăşi şi-ar fi dorit moartea.

— Individul era psihopat.

— De ce nu m-a omorât? întrebă Fox.

Nick ridică din umeri. Cine putea şti ce-i trecuse nenorocitului prin minte? Lucrul cel mai înfricoşător la indivizii ca Hatton era natura arbitrară a violenţei lor. O ucisese pe Diana, îi omorâse colega de călărie, iar pe Fox o lăsase să trăiască. Nu avea nici o logică, nici un sens.

— Biata fată, murmură ea.

— Nu poţi avea întotdeauna finaluri fericite, remarcă Nick.

— Într-adevăr... Viaţa nu se termină întotdeauna cu bine.

Cu siguranţă, nici pentru James Carlton finalul nu era fericit, plătise scump pentru secretele lui. Iar Fox încă mai suspecta că nu le spusese totul. Nu cumva îi dorise totuşi moartea lui

Kimberley Mason? Acum îi era clar că el, nu Gary Bradshaw, avea cheia de la apartamentul lui Kimberley şi i-o dăduse lui Bob Hatton în acea noapte. Dar una era s-o ştie, alta s-o dovedească.

Numai Bob Hatton ştia adevărul, iar el era mort.

Cel mai rău rezultat al întregii afaceri ar fi fost o inculpare pentru conspiraţie. Îi revenea vieţii însăşi să aplice pedeapsa meritată, îl lăsase fără căsnicie, fără reputaţie, fără carieră politică; şi, ca o nemiloasă judecătoare a oamenilor, îi răpise şi fiica.

Dar James Carlton nu suferea de unul singur; din cauza secretelor lui mai muriseră încă cinci oameni. Fox se gândi la un verset din copilărie, citit în Biblie, ceva spunând că Domnul face să plouă peste cei drepţi şi cei nedrepţi. Două adolescente nevinovate îşi pierduseră viaţa, precum şi doi ucigaşi înnăscuţi. Iar apoi mai era şi Kimberley Mason – oare locul ei era între păcătoşi sau între sfinţi?

Până la urmă, Fox se răzgândi şi îi însoţi pe ceilalţi să bea un rând la King’s Head. Era o sărbătorire reţinută, toţi găsind scuze să plece acasă mai devreme. Într-un târziu, în bar mai rămăseseră doar ea şi Nick.

La plecare, Nick o cuprinse cu braţul pe după umeri:

— O să-ţi fie bine, doamnă?

Fox nu voise s-o facă. Prea multe pahare de G&T pe stomacul gol, probabil. Ridică faţa spre el şi îl sărută. Dintr-o dată. Dar sărutul nu provocă reacţia pe care o sperase.

— Îmi pare rău, spuse Nick, ca şi cum el ar fi fost de vină.

— Nu vreau să fiu singură la noapte, murmură ea.

Nick clătină din cap:

— Nu pot.

— Nick, nu trebuie să…

— Vreau să-ţi spun ceva.

Fox aşteptă, ştiind că avea să fie împovărată cu încă un secret.

— Sunt gay, spuse Nick.

Zâmbindu-i, mai mult ca o grimasă, Fox se aşeză greoi pe cel mai apropiat taburet al barului.

— Aha… făcu ea, simţindu-se ca o neghioabă totală. Nu ştiam…

— Nu-mi fac reclamă, mormăi el.

— Şi toate prietenele alea?

— Paravanul meu.

— Christoase!

— Rămâne între noi, da, doamnă? Te rog! Şi-aşa mi-e destul de greu că sunt negru, dar să fiu şi gay *şi* negru... în Metropolitană? Dacă se află, un moment de linişte n-o să mai am cu T.J.

Fox îi atinse uşurel obrazul cu vârfurile degetelor.

— Sigur, răspunse ea.

Şi îl privi plecând.

Se mai jucă un timp cu rondela pentru pahare, iar după ce trecu un interval decent se ridică şi îl urmă pe uşă afară. Londra, în plină vară, încă fierbând în suc propriu, luna sângerie dincolo de voalul gazelor de eşapament şi al caniculei. Genunchiul începuse s-o doară ca toţi dracii.

Îşi scoase telefonul mobil din poşetă. În banca de mesaje avea un apel de la Ash. Se întrebă ce voia. N-avea dispoziţie să-l sune în acel moment. Îşi planificase noaptea: încă vreo câteva G&T-uri acasă, în faţa televizorului, până adormea pe canapea. Fericită că era vie în acea seară caldă de vară, că respira şi că avea de ales, şi că ziua de mâine îi promitea încă o şansă să se reabiliteze.

Şaptezeci şi doi

Hampstead Heath

Carlton îşi parcă maşina pe un drum pustiu, cu vedere spre Heath. Stătu mult timp nemişcat, înainte de a coborî să deschidă portbagajul. Avea înăuntru toate cele necesare şi se apucă de lucru.

Prinse un furtun pe ţeava de eşapament, iar celălalt capăt îl introduse prin fereastra din spate. Lipi spaţiul de deasupra geamului cu bandă adezivă, apoi se aşeză din nou la volan.

Era o noapte ideală pentru aşa ceva, cum spunea vechea zicală. Luna plină căta printre norii cenuşii din înaltul cerului de cerneală şi fosfor. Curios, niciodată nu mai observase luna, în Londra noaptea nu însemna decât luminile de pe Westminster Bridge şi neoanele din Piccadilly. În ultimii ani, natura şi toate

ritmurile ei îl ocoliseră complet.

Îşi amintea că, în copilărie, privise adeseori luna pe fereastra camerei lui. *„Când devenim adulţi, pierdem contactul cu stelele şi cu vraja cerului”,* îşi spuse el. Acum îi era greu să-şi mai aducă aminte cum fusese când era mic. Băieţelul de altădată nu şi-ar fi putut imagina că bărbatul de mai târziu urma să ajungă la un asemenea sfârşit.

"Cum am intrat în porcăria asta? Ce-oi fi avut în cap? Dar, fireşte, nu gândim, asta e natura faptelor iraţionale, prin însăşi definiţia lor. Cu toţii avem un cusur fatal, asta ne face să fim oameni; unii îi cădem victime, alţii îl învingem. Cândva, mă credeam atât de departe de rataţii pe care-i vedeam zilnic în capitală, murdari, şi zdrenţăroşi, cerşind. Dar, la urma urmei, nu sunt atât de diferiţi de mine. Viciile lor i-au dus la disperare, la fel cum m-au dus şi pe mine obsesiile mele.

Am crezut că dacă-i fac pe plac laturii mele întunecate, măcar o dată, va fi de ajuns, că se va sătura, dar nu era decât auto-amăgire. Mai târziu, chiar am încercat să mă conving că eram stăpân pe situaţie, că o singură dată aveam să mă mai întorc, după care totul se termina. Însă nu s-a terminat niciodată. Eram un drogat al propriei perversiuni aparte. Nu puteam scăpa de ea. Ştiai, fireşte că ştiai că te va vătăma. Dar întotdeauna ţi-e destul faptul că nu te-a vătămat astăzi.

Şi am avut antrenamentul necesar. Ani de zile mă prefăcusem că eram bogat, încrezător, sigur pe mine însumi; prefăcătoria că aş fi fost fericit în căsnicie nu părea o echilibristică atât de dificilă.

Kimberley. Kim a mea. Adevăratul meu păcat a fost acela că te-am iubit şi n-am vrut ca lumea să ştie. Aşa ceva ar fi însemnat să strig în gura mare cine eram de fapt. Toate celelalte nenorociri au încolţit din trădarea asta.

Aşa, deci..."

Puse pe bord un plic alb lipit şi porni motorul. Murmurul scăzut al maşinăriei germane de mare precizie, pianul încet al unei piese de Chopin la Radio Trei. Se spunea că era o moarte uşoară, că nu făcea decât să-şi piardă cunoştinţa treptat. Cel puţin, aşa avea să fie cruţat de umilinţa iscodirilor. Ziarele de scandal nu se puteau ţine după el şi dincolo de porţile cimitirului. Cel puţin, dincolo de portalurile Infernului avea să fie în siguranţă.

„Deşi se putea întâlni cu canaliile alea din presă la o dată

ulterioară”, îşi spuse el cu înverşunare, *„când cu toţii aveau să urle laolaltă, acolo jos.”*

„Diana: te-am adorat cu o pasiune mută şi neputincioasă. Niciodată n-am putut-o exprima, n-am putut să ţi-o demonstrez. Faţă de tine, iubirea a fost distilată în esenţa ei cea mai pură şi albă, singura ocazie când am fost capabil de aşa ceva. Ai murit fără să ştii cât de multe am dorit pentru tine, nici cât de îngrozitor te-am abandonat.

Mâine dimineaţă, nişte oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată mă vor judeca, pe mine şi hotărârile mele. Mă întreb dacă ceea ce am scris în scrisoarea de pe bord nu numai că-i va scuza pe cei nevinovaţi, dar poate îmi va aduce şi mie iertarea, în inimile celor pe care i-am iubit.

Dar nu cred că voi şti vreodată.”

Niciodată să nu crezi că ştii ultimul amănunt despre o inimă omenească.

Henry James

Mulţumiri

Mulţumirile mele Detectivului Inspector Şef David Brown, pentru generoasa lui ospitalitate şi nepreţuitele îndrumări în privinţa procedurilor de investigaţie ale Poliţiei Metropolitane. Şi mai e şi un tip extraordinar. Fără ajutorul lui, n-aş fi putut scrie această carte. De asemenea, le mulţumesc Detectivului Inspector Phil Wheeler, precum şi lui Phil Soskins şi Phiros Christadolou de la Unitatea de Sprijin cu Ştiinţele Criminalistice, pentru timpul pe care mi l-au acordat.

Încă o dată, îi mulţumesc lui Tim Curnow din Sydney şi lui Anthea Morton-Saner, agentul meu din Londra, pentru ajutorul pe care mi l-au acordat cu pistele de documentare, când mă împotmoleam. Lui Barbara şi Stanley Slinger, pentru prietenia, ospitalitatea şi budinca lor. Mulţumiri tardive doctorului Mostyn Hamdorf, pentru anumite anecdote medicale, şi scriitoarei Gabrielle Lord din Sydney, pentru că a fost destul de amabilă ca să mă lase să-i fur cu neruşinare povestirea despre magazinul pornografic.